

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

30 juni 2000

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	1503
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	1505
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	1537
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	1552
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	1567
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	1570
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	1575
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	1609
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	1630
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	1635
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	1636
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	1641
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	1643
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	1645

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Nihil

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER 1654

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 76
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviesorganen – Vergoedingen

Op 11 april 2000 besliste de Vlaamse regering dat ook de leden van de adviescommissie Bosreservaten recht hebben "op de gewone reis- en verblijfskostenvergoeding voor de leden van de adviesorganen".

1. Wat verstaat men concreet onder "de gewone reis- en verblijfskostenvergoeding voor de leden van de adviesorganen" ?
2. Krijgen alle adviesorganen dergelijke kostenvergoedingen ?

Welke adviesorganen krijgen geen of een andere vergoeding ? Waarom ?

3. Op welke manier heeft het parlement inzicht in de samenstelling/rechten/adviezen van adviescommissies in het algemeen ?

N.B. Een vraag over de vergoedingen van de adviescommissie Bosreservaten werd gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

1. Onder "de gewone reis- en verblijfskostenvergoeding voor de leden van de adviesorganen" wordt verstaan wat vastgelegd is in artikel 3, § 1, 2. van het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 1983 houdende sommige maat-

gelen tot harmonisatie van de werking en van de prestatiegelden en vergoedingen van adviesorganen (Belgisch Staatsblad 20 april 1984).

Deze bepaling luidt :

"Art. 3. § 1. De voorzitters, de ondervoorzitters, de leden, de plaatsvervangers alsook de deskundigen die worden gehoord, kunnen per zitting aanspraak maken op :

1. een prestatiegeld, per zitting en per dag, bepaald als volgt :
 - voor de voorzitter : 350 BF.,
 - voor de ondervoorzitter, de leden en de deskundigen : 275 BF.
2. de terugbetaling van hun reis- en verblijfskosten volgens dezelfde normen als die welke gelden voor de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en dit overeenkomstig de bepalingen van het koninklijk besluit van 18 januari 1965 houdende algemene regeling inzake reiskosten van het rijkspersoneel, waarbij de voorzitters worden gelijkgesteld met ambtenaren behorende tot de rang 10 tot en met 14 en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 december 1964 tot vaststelling van de vergoedingen wegens verblijfskosten toegekend aan de leden van het personeel der ministeries (...)."

Voor leden van adviescommissies die gehandicapt zijn en niet zonder assistentie aan vergaderingen kunnen deelnemen, geldt een verhoogd presentiegeld (art. 3, § 4, van hetzelfde besluit).

2. Genoemd besluit van de Vlaamse regering van 14 december 1983 bevat algemene bepalingen die van toepassing zijn op alle adviesorganen.

Het volstaat dat het besluit van 14 december 1983 toepasselijk wordt gemaakt op het adviesorgaan in kwestie.

3. Door mijn voorganger Luc Van den Brande werd op 9 juni 1998 de tot eind mei 1998 geactualiseerde inventaris van de Vlaamse adviesorganen overgezonden aan de heer Jos Geysels, in zijn hoedanigheid van voorzitter van de werkgroep Adviesorganen van het Vlaams Parlement.

Deze inventaris is geordend per verantwoordelijk departement en per Vlaamse minister en bevat de opdracht en de organieke regelgeving van elk adviesorgaan. De inventaris wordt permanent geactualiseerd en kan op eenvoudig verzoek aan het Vlaams Parlement worden verstrekt.

Voor de inhoud van de adviezen wordt naar de functioneel bevoegde minister van elke individuele commissie verwezen.

(Antwoord Vera Dua : blz. 1589 – red.)

Vraag nr. 80
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Taalvoorwaarden bij erkenning en subsidiëring

In het kader van het actieplan Vlaams-Brabant kreeg de interdepartementale werkgroep Vlaamse Rand tijdens de vorige legislatuur de opdracht om het geheel van de regelgeving te screenen op mogelijke leemtes inzake taalbepalingen in de erkennings- en subsidiëeringsvoorwaarden.

Aan het college van secretarissen-generaal werd gevraagd dat elk departement van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap dat voor de eigen bevoegdheidsdomeinen zou doen, waarna zou worden onderzocht of deze regelgeving al dan niet moest worden aangepast om het Vlaams karakter van de erkende en/of gesubsidieerde initiatieven te vrijwaren.

Welke initiatieven werden ingevolge dit onderzoek reeds genomen en welke maatregelen moeten nog worden genomen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Vraag nr. 84
van 25 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Kasteel van Beaulieu (Machelen) – Restauratie (2)

Er is een nieuw hoofdstuk geschreven in het eindeloze verhaal van het Kasteel van Beaulieu in Machelen (Brabant).

De pachthouder heeft inderdaad zijn aandeel in Beaulieu overgelaten, samen met de erfpachtovereenkomst, aan het architectenbureau dat werd belast met de restauratie. Als reden voor het afstaan van de erfpachtovereenkomst wordt het feit ingeroepen dat alle instanties blijkbaar stokken in de wielen steken.

Er werden enkele kleine werken uitgevoerd om het verder verloederen van het gebouw te beletten, doch van een restauratie is nog geen spoor te bekennen.

1. Heeft de Vlaamse overheid nog enig zicht op de evolutie van het dossier van de restauratie van het Kasteel van Beaulieu ?

Welke dienst werd met het volgen van dit dossier belast ?

Door wie werden de contacten verzekerd met de erfpachthouder, die de tegenwerking van alle instanties inroept om zich te ontdoen van de erfpachtovereenkomst ?

2. Werd door het architectenbureau reeds contact opgenomen met de diensten van de Vlaamse regering belast met het volgen van dit dossier ?

3. Mag redelijkerwijze nog een restauratie worden verwacht van dit kasteel ?

Heeft men enig idee wanneer de restauratiewerken beginnen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt

door de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 287
van 4 mei 2000
van de heer JOS GEYSELS

N13 Nijlen-Herentals – Heraanleg

Op de prioriteitenlijst van het Vlaams Gewest kregen de secties N13 Nijlen-Grobbendonk en N13 Grobbendonk-Herentals beide de kwalificatie "hoge prioriteit" toegekend.

Wat is de stand van zaken in dit dossier, vooral wat betreft het uitvoeringsprogramma en de concrete planning van de werkzaamheden ?

Antwoord

De huidige stand van zaken m.b.t. de aanleg van vrijliggende fietspaden langs de N13 Lier-Herentals is als volgt.

De fietspaden langs het volledige traject worden aangelegd in verschillende fasen. Alle vakken hebben nagenoeg dezelfde prioriteit in de behoefteanalyse van de fietspaden. De realisatie is afhankelijk van de stand van de noodzakelijke onteigeningen.

- Lier-Kessel : dit werk werd opgenomen in het programma 2000. Hiervoor dienen nog de terreinmetingen te worden uitgevoerd.
- Nijlen-Grobbendonk : is in het huidige programma niet opgenomen. Momenteel zijn wel de terreinmetingen in uitvoering.
- Grobbendonk-Herentals : is ook in programma 2000 opgenomen. Ook hier zijn de terreinmetingen in uitvoering.
- Het vak Kessel-Nijlen werd reeds eerder gerealiseerd.

In het kader van de subsidiëring van nieuwe verbindende fietspaden langs gewestwegen onderhandelen de verschillende gemeentebesturen onderling om de voorgestelde "module 13" te ondertekenen.

Zo spoedig mogelijk zullen deze dossiers door de afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen worden samengesteld en aan mij worden voorgelegd.

Vraag nr. 289
van 5 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Verkeersplateaus – "Onvoldoende regelgeving"

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 253 van 31 maart 2000 aangaande de erg snelle slijtage van de verkeersplateaus op de Leuvensesteenweg in Muizen-Mechelen, deelde de minister vice-president mee dat die plateaus destijds werden ontworpen volgens de vigerende regelgeving en uitgevoerd volgens de geldende uitvoeringsnormen.

Volgens hem is deze regelgeving niet voldoende gebleken voor wegen waar veel zwaar wegverkeer is. Hij verwijst daartoe naar de inmiddels opgedane ervaring, niet enkel in Muizen-Mechelen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 19 mei 2000, blz. 1216 – red.*).

Kan de minister vice-president preciseren hoeveel verkeersplateaus er in Vlaanderen dan wel werden geplaatst volgens die onvoldoende gebleken regelgeving ?

Antwoord

In principe werden alle verkeersplateaus aangelegd volgens de op dat ogenblik vigerende richtlijnen en normen, uitgevaardigd door de federale overheid.

De hellingen van een verkeersplateau krijgen bij elk overrijdend voertuig een stootkracht te verwerken die in grootte afhankelijk is van de snelheid en de massa van het overrijdend voertuig. De normale opbouw van fundering en verharding kan bij intens zwaar verkeer deze stootkracht niet opnemen, met verzakkingen tot gevolg. Daarom worden nu voor drukke wegen met intens zwaar verkeer hogere eisen gesteld aan de opbouw van deze verkeersplateaus.

De "nieuwe instructies binnen de administratie Wegen en Verkeer" waarvan sprake in het ant-

woord op schriftelijke vraag nr. 277 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, slaan op de nieuwe normering die verordend werd bij koninklijk besluit van 9 oktober 1998 betreffende de voorwaarden voor aanleg van verhoogde inrichtingen en de technische voorschriften waaraan ze moeten voldoen. Alle verkeersplateaus die sindsdien aangelegd werden in wegen met intens verkeer, voldoen aan deze nieuwe verordening.

De verkeersplateaus die volgens de vigerende regelgeving werden aangelegd en die onderhevig zijn aan intens verkeer, en derhalve onder de categorie vallen van verkeersplateaus die niet meer voldoen aan de nieuwe richtlijnen, zullen vervangen en/of aangepast worden naargelang de vastgestelde slijtage.

**Vraag nr. 291
van 11 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS**

Afvoer hemelwater – Gewestwegen

In Vlarem II wordt reeds sedert 1995 bijzondere aandacht gegeven aan het afkoppelen van hemelwater vanuit de bewuste toepassing van een brongerichte aanpak van zowel de overstromingsproblematiek als de verdunning van het rioolafvalwater.

Hierbij werd als uitgangspunt genomen dat lozing van hemelwater slechts kan als het technisch niet mogelijk is of noodzakelijk om het hemelwater gescheiden te lozen van het afvalwater.

Graag kreeg ik – gelet op het feit dat deze belangrijke bepaling nog al te veel dode letter is gebleven en het Vlaams Gewest terzake een voorbeeldfunctie dient te geven – van de minister een antwoord op volgende vragen.

1. Hoeveel kilometer van respectievelijk de autosnelwegen, de autowegen en de gewestwegen zijn er in het Vlaamse gewest voorzien van afvoerkanalen voor hemelwater ?

Welk deel van deze hemelwaterleidingen is aangesloten op de gemeentelijke openbare rioleringen ?

Welke verharde oppervlakte vertegenwoordigt deze aansluiting ?

Welk deel hiervan watert af in een zuiveringszone A en/of zuiveringszone B ?

Werden deze debieten mee verrekend in de TRP-berekening (Totaal Rioleringsplan) ? Zo ja, op welke basis ?

2. Welk deel van respectievelijk de autosnelwegen, de autowegen en de gewestwegen is voorzien van ingerichte bufferbekkens voor de opvang van hemelwater ?

Bij hoeveel van deze bufferbekkens is de overloop aangesloten op de gemeentelijke openbare riolerings ?

Hoeveel van dergelijke bufferbekkens zijn er nog gepland ?

Hebben deze bufferbekkens bijzondere voorzieningen voor de afscheiding van benzine en/of andere stoffen ?

Zo ja, welke hoeveelheden van dergelijke stoffen werden de voorbije jaren aldus afgescheiden en verwerkt ?

3. Werd er reeds onderzoek verricht inzake vervuilende stoffen (zwerfvuil, BZV, bezinkbare stoffen, gevaarlijke stoffen, ...) die op het gewestelijk wegennet terecht komen en aldus in het milieu worden verspreid ? Zijn er specifieke gegevens ter beschikking inzake aangevoerde vervuiling naar deze bufferbekkens en het percentage dat in deze bekkens wordt weerhouden ?

Is dergelijk onderzoek gepland ?

4. Welke administratief-technische onderrichtingen zijn er van toepassing inzake de afwatering van gewestwegen en de afkoppeling van de rioleringsstelsels ?

Welk juridisch-technisch afwegingskader wordt gehanteerd om te toetsen of afkoppeling technisch haalbaar of niet noodzakelijk is ?

Wie ziet toe op de correcte naleving ervan ?

Hoe worden de wettelijk dwingende afkoppelingbepalingen van Vlarem II bij ontstentenis van dergelijk afwegingskader nageleefd ?

5. Is er reeds een planning opgemaakt om de bestaande aansluitingen van hemelwater langs de gewestelijke wegen progressief af te koppelen van de gemeentelijke riolerings ?

Welke prioriteiten worden hierbij gevolgd voor respectievelijk de autosnelwegen, de autowegen en de gewestwegen ?

Welke middelen zijn er terzake ter beschikking ?

Werden er reeds vragen tot afkoppeling bezorgd aan de Wegenadministratie door hetzij Aquafin, hetzij de gemeenten ?

6. Werd er reeds onderzoek verricht naar de aanleg van ingerichte infiltratiegrachten (gebaseerd op plantenzuivering en weerhouden van bezinkbare stoffen) langs gewestwegen buiten de bebouwde kom, als alternatief voor de klassieke afwateringsgrachten en/of riolen die het hemelwater (met bijbehorende sedimenten) zo snel mogelijk afvoeren naar de waterlopen ?

Zijn er reeds dergelijke infiltratiegrachten aangelegd en/of gepland ?

7. Wordt de afwatering van de autosnelwegen, de autowegen en de gewestwegen doorverrekkend inzake impact op de ontvangende waterlopen ?

Zo ja, welke impact wordt daarbij als toelaatbaar beschouwd en vanaf welke impact wordt afremmende buffering toegepast ?

Waarom worden infiltratievoorzieningen niet als algemeen uitgangspunt gehanteerd ?

Wanneer wordt infiltratie wel vooropgesteld ?

- N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

In principe zijn alle autosnelwegen en gewone gewestwegen voorzien van ofwel langsgrachten ofwel riolering. Dit betekent dat ongeveer 900 km autosnelwegen en 5.100 km gewone gewestwegen voorzien zijn van de nodige afwatering. Voor gans Vlaanderen bedraagt de totale oppervlakte wegen ruim 90 km². Tot voor kort was het zo dat bij de ontwerpen van wegen in doortochten de afwatering van zowel de weg als de aangelanden via eenzelfde riolering naar de geëigende afwateringspunten werd gebracht.

Voor het opmaken van het Totaal Rioleringsplan wordt uiteraard rekening gehouden met de debieten van het hemelwater.

Alhoewel in beperkte mate, zijn er een aantal bufferbekkens die naargelang hun ligging al of niet deel uitmaken van de gemeentelijke rioleringsstelsels, waar ze dan ook zorgen voor buffering van deze gemeentelijke riolering. Bufferbekkens langs autosnelwegen zorgen enkel voor buffering langs autosnelwegen. In de provincie Oost-Vlaanderen is er bijvoorbeeld langs de E17 in Waasmunster een bufferbekken en worden er nog twee gepland, met name in Sint-Niklaas en in Kalken. In Brakel langs de nieuw aan te leggen omleiding N8c zijn er twee bufferbekkens gepland. De aanleg van twee bufferbekkens is tevens opgenomen in het aanbestede complex N49/R43 in Eeklo. In de provincie West-Vlaanderen is een bufferbekken gepland in Kortrijk.

Geen van deze bufferbekkens voorziet in een afscheiding van benzine en/of andere stoffen, waarvoor er immers andere geëigende voorzieningen zijn. Er is derhalve ook geen onderzoek verricht noch gepland. Het is bovendien zo dat het zwerfvuil intensief wordt verwijderd en dat grachten zoveel als mogelijk worden gereinigd.

Sedert 1998 wordt bij elke heraanleg van een weg principieel de afkoppeling van de twee stelsels opgenomen in de bestekken en dus ook gerealiseerd. Dit betekent concreet dat afkoppelingen gebeuren in combinatie met andere in "fysisch programma" opgenomen infrastructurele ingrepen. De loutere afkoppeling is geen ingreep die valt binnen de bevoegdheid van de administratie Wegen en Verkeer.

Bij de studie van de riolering in de gewestwegen wordt rekening gehouden met het Totaal Rioleringsplan en met alle vigerende richtlijnen, zoals onder andere omzendbrief 98/4 van 10 maart 1999 die de subsidie van het Vlaams Gewest in de gemeentelijke riolering vastlegt. Meestal worden voor de aanleg van een gemeentelijke riolering ook subsidies verkregen van de Vlaamse Milieumatschappij (VMM). De studie ervan moet dan in dit geval worden goedgekeurd door een ambachtelijke commissie met vertegenwoordigers van VMM, Aquafin, provincie en de beheerder(s) van de weg, dus de lokale overheid en/of administratie Wegen en Verkeer. In deze ambtelijke commissie wordt een gemotiveerde afweging gemaakt of een gescheiden stelsel wordt aangelegd, waarbij dan een VMM-subsidie van 75 % kan worden verkregen. Immers, bij een niet-gescheiden stelsel wordt door

VMM maar een toelage van 50 % toegekend. Bij een gescheiden stelsel wordt het hemelwater dan gecollecteerd naar de nabijgelegen open grachten. Bij de studie houdt mijn administratie daar terdege rekening mee.

In overleg met de gemeenten en rekening houdende met het driejareninvesteringsprogramma worden de nieuwe ontwerpen, vooral de doortochten, besproken om maximaal en planmatig de bestaande aansluitingen van hemelwater af te koppelen van de gemeentelijke rioleringen.

Voor de afwatering van de hoofdwegen en de gewestwegen buiten de bebouwde kom wordt hoofdzakelijk geopteerd voor de afwatering in het bestaande opengrachtstelsel. Voor de gewestwegen binnen de bebouwde kommen wordt de regenwaterriolering indien mogelijk aangesloten op het netwerk van de regenwaterriolering en de grachten buiten de bebouwde kom.

Algemeen kan nog worden opgemerkt dat de aanleg van open grachten in de mate van het mogelijke meer en meer wordt toegepast, waarbij duidelijk wordt gedacht aan infiltratie en minder aan snelle afvoer van oppervlaktewater.

Bij de oorspronkelijke aanleg van de autosnelwegen was het zo dat voor de afwateringspunten steeds contact werd genomen met de bevoegde "ontvangende" diensten. Door deze diensten werden dan eventuele debieteisens opgelegd, zodat bijvoorbeeld knijpleidingen werden aangebracht met aangepaste bufferingsgrachten.

Vermeldenswaardig is eveneens de vaststelling dat waterzuivering met een aanvaardbaar rendement toch een relatief belangrijke aanvoer van water vereist, zodat infiltratie vooropstellen als algemeen uitgangspunt niet de juiste instelling is.

(Antwoord Vera Dua : blz. 1584 – red.)

Vraag nr. 292
van 11 mei 2000
van de heer LUDWIG CALUWE

N111 Stabroek – Heraanleg

Hoewel de aanpak van de gewestweg N111, Laageind-Dorpstraat-Hoogeind, werd opgenomen in de planning voor 2002, heeft het Stabroekse gemeentebestuur enkel weet van de heraanleg van het Hoogeind, met inbegrip van de asfaltering van de betonweg, de aanleg van oversteekplaatsen en een

aantal parkeerplaatsen, de ontubbeling van het fietspad en het heraanplanten van bomen.

De afdeling Wegen spreekt dan weer enkel over de asfaltering van het gedeelte tussen Putte en Stabroek-centrum, het Hoogeind.

Aangaande dit dossier, waarin de onduidelijkheid troef is, had ik de minister vice-president graag volgende vragen gesteld.

1. Op de planning werd voor deze werken 70 miljoen ingeschreven.

Welke werken zullen met deze fondsen worden gefinancierd ?

2. In welke mate wordt dit dossier beïnvloed door de afwikkeling van het dossier Leugenberg en het al dan niet aanleggen en/of sluiten van bepaalde op- en afritten ?

Antwoord

Op dit ogenblik zijn het structureel onderhoud van de N111 tussen kilometerpunt 2K695 en 4K477, dit is tussen de Grote Molenweg en de Ertbrandstraat (N11), en de aanleg van een bijkomend fietspad aan de zuidzijde opgenomen in het driejarenprogramma voor het jaar 2002.

Oorspronkelijk waren beide projecten los van mekaar gepland. Omwille van de beperking van de verkeershinder werd ervoor geopteerd om beide projecten te combineren.

Beide initiatieven (structureel onderhoud en aanleg fietspad) kunnen technisch gezien echter volledig los van mekaar gebeuren. De administratie Wegen en Verkeer volgt de onderhoudstoestand van de N111 op. Bij een versnelde degradatie zullen de onderhoudswerken desnoods worden versneld. Dit zal gebeuren in overleg met de gemeente Stabroek.

De plannen staan volledig los van de afwikkeling van het dossier Leugenberg.

Vraag nr. 293
van 11 mei 2000
van de heer LUDWIG CALUWE

Geluidsmuur Boudewijnsnelweg Borgerhout – Herstelling

Door een verkeersongeval enkele maanden geleden gaapt er een meterslang gat in de geluidsmuur langs de Boudewijnsnelweg in Borgerhout, waardoor veiligheidsproblemen kunnen ontstaan.

Uit krantenberichten blijkt dat de aanbesteding voor deze werken bijna is afgerond.

Wanneer zullen de herstellingswerken aanvangen ?

Gelet op de aanwezigheid van een speelpleintje vlak onder de berm van de snelweg, had ik met name graag vernomen of deze werken afgerond zullen zijn voor de aanvang van de zomervakantie.

Werden er maatregelen genomen om, wanneer de werken niet tijdig afgerond zijn, desnoods tijdens de bouwvakantie door te werken ?

Antwoord

Het bewuste ongeval dateert van medio januari 2000. De geluidsmuur is gemaakt volgens een speciaal procédé, namelijk poreus beton met geluidsabsorberende kegels.

Vanaf begin maart werden herhaalde inspanningen geleverd, tot rechtstreeks bij de producent van de geluidswerende wanden, om aannemers bereid te vinden een offerte in te dienen voor de herstelling.

Recentelijk werd er één offerte ingediend door de firma Denys, zodat de mogelijkheid nu bestaat om het scherm binnen afzienbare termijn te herstellen.

Intussen kan het gat worden gedicht met een voorlopige afsluiting.

Vraag nr. 295 van 11 mei 2000 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Windturbineparken – Vergunningen

De Vlaamse regering heeft in haar regeringsverklaring het voornemen kenbaar gemaakt over te schakelen naar hernieuwbare energiebronnen, waaronder windenergie. Zij heeft trouwens ook haar doelstelling bevestigd om te streven naar een productie van drie procent groene energie en zelfs een boete vastgelegd van vijf frank per niet-geproduceerde kilowattuur (kWh).

De energiesector is blijkbaar bereid op dit vlak een inspanning te leveren, maar deelt mee dat reeds

drie jaar wordt getracht bij de Vlaamse regering de toelating te krijgen voor de oprichting van windturbineparken. Het achterwege blijven van de nodige vergunningen zou de realisatie ervan in de weg staan.

1. Sedert wanneer werden de aanvragen voor de aanleg van windturbineparken ingediend ?

Hoeveel bedraagt het streefdoel inzake groene energie ?

2. Wat staat momenteel het afleveren van de nodige vergunningen nog in de weg ?

Werd dienaangaande tussen de overheid en de energieproducenten reeds overleg gepleegd ?

3. Is de aanleg van windturbineparken opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) ?

Met andere woorden, is het nodig daarvoor het RSV in herziening te stellen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

Door de energiesector, met name de grote elektriciteitsproducenten, werden de laatste jaren naar mijn weten geen formele aanvragen voor de aanleg van nieuwe windturbineparken ingediend.

Het eerste windturbinepark van Vlaanderen werd in werking gesteld in Zeebrugge, op basis van een exploitatievergunning die dateert van 25 maart 1986. Het huidige vermogen van het windturbinepark van Zeebrugge bedraagt 5,1 megawatt (MW), wat overeenkomt met een productie van 10 gigawattuur op jaarbasis. Er bestaan concrete plannen om dit park uit te breiden tot 18 MW geïnstalleerd vermogen.

Daarnaast zouden nog een aantal projectontwikkelaars, windcoöperaties, energieproducenten, distributiemaatschappijen en particulieren concrete plannen hebben om, al dan niet in onderlinge samenwerkingsverbanden, bijkomende grootschalige windturbineparken te ontwikkelen.

Ik kan enkel vaststellen dat er, sinds het windturbinepark van Zeebrugge, een aantal individuele installaties werden vergund (met een maximum van

drie windturbines per site). Het totaalvermogen aan vergunde windturbines in Vlaanderen (Zeebrugge en de verschillende individuele installaties) is daardoor opgelopen tot minstens 8,5 MW. De prognose is dat tegen het einde van het jaar 2000 de productie van elektriciteit uit windenergie zou oplopen tot minstens 18,26 GWh op jaarbasis.

Rekening houdende met zowel de bestaande als de geplande projecten, kan worden gesteld dat de groei van de Vlaamse windmarkt in een versnelling zit. Eén van de belangrijkste impulsen hiervoor is de verplichting voor de elektriciteitsleveranciers om tegen 2004, zoals opgelegd door het Electriciteitsdecreet dat definitief werd goedgekeurd door de Vlaamse regering op 28 april 2000, drie procent van hun elektriciteitsleveringen te betrekken uit hernieuwbare energiebronnen.

Voor het realiseren van de norm van drie procent groene stroom tegen 2004 zal er ongeveer 918 GWh elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen moeten worden betrokken (met uitsluiting van de klassieke afvalverbranding).

De grootste bijdrage (tweederde) zou afkomstig kunnen zijn van windenergie, waarvan een groot gedeelte offshore. Een realistisch scenario is dat er tegen 2004 150 MW op land (375 GWh/jaar) en 100 MW op zee (300 GWh/jaar) aan windenergieprojecten worden gerealiseerd.

Sedert enkele jaren is op het niveau van de administratie een interdepartementale werkgroep Windenergie actief. Tijdens de beginwerkzaamheden van deze ambtelijke werkgroep werd een bevraging georganiseerd bij de initiatiefnemers en projectontwikkelaars voor windenergieprojecten (waaronder een aantal elektriciteitsproducenten), om een duidelijk inzicht te verkrijgen in de concrete problemen die zij op het terrein ondervinden en/of veroorzaken.

De werkzaamheden van deze werkgroep hebben geresulteerd in een voorstel van ruimtelijk afwegingskader voor de aanleg van windturbineparken en individuele windturbines. Momenteel wordt het voorstel besproken door de bevoegde kabinetten, wat uiteindelijk dient te resulteren in het uitvaardigen van een omzendbrief dienaangaande.

Voor grotere windturbineparken is het duidelijk dat deze momenteel slechts in een beperkt aantal gewestplanbestemmingen, zoals industriegebied, kunnen worden vergund, op voorwaarde dat zij de realisatie van de bestemming niet hypothekeren. Voor windturbineparkinitiatieven in gebieden met

een andere bestemming is evenwel een bestemmingswijziging noodzakelijk. Hiervoor zullen, naargelang de schaal van het windmolenpark, gewestelijke dan wel provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen moeten worden opgemaakt.

Logischerwijze dienen deze windturbineparken bij voorkeur te worden aangelegd op plaatsen waar de mogelijkheden het grootst zijn. Het in opmaak zijnde Windplan Vlaanderen zal terzake inzicht verschaffen.

Eens met de opmaak van gewestelijke en provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen wordt gestart, lijkt een samenwerking met de elektriciteitsproducenten vanzelfsprekend.

Er zijn in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen geen specifieke, ruimtelijke ontwikkelingsperspectieven voor de aanleg van windturbineparken opgenomen. Dit betekent niet dat hiervoor een herziening van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen noodzakelijk is. Het conceptueel kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, met onder meer principes zoals "gedeconcentreerde bundeling" en "het vrijwaren van het buitengebied voor de structuurbepalende functies natuur, landbouw en bos", biedt voldoende aanknopingspunten om een ruimtelijke visie met betrekking tot de aanleg van windturbineparken op te bouwen. Deze ruimtelijke visie gebaseerd op het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, zit trouwens vervat in de nota van de interdepartementale werkgroep.

**Vraag nr. 296
van 11 mei 2000
van de heer JOHAN DE ROO**

Havenuitbouw Gent – Stand van zaken

Het jaar 1999 was een belangrijk jaar voor de haven van Gent. Een jaar lang werd er gewerkt om de omvorming van een stedelijk havenbedrijf naar het moderne bedrijf dat het vandaag is, rond te krijgen en tot een goed einde te brengen. Voor het jaar 2000 staan nog enkele grote projecten op stapel om de haven van Gent verder uit te bouwen.

Zo blijven nog over : de vervanging van de basculebruggen in Terneuzen, de afwerking van het Kluisdok, de bouw van een kaaimuur en het Rodenhuisdok en een nieuwe grotere sluis in Terneuzen.

1. Welke van de bovenvermelde geplande werken voor 2000 zijn reeds verwezenlijkt ?

2. Wordt de vooropgestelde timing voor deze werken gehaald ?
3. Hoeveel hebben deze werken reeds gekost ?

Voor de uitvoering van de studie werd 6 miljoen frank uitgetrokken op de begroting van 2000. Op het voorstel van programma 2001 werd 900 miljoen gereserveerd voor de uitvoering van de werken. Deze werken zouden begin 2002 kunnen aangevat worden en ze zullen ongeveer twee jaar duren.

Antwoord

Ik geef de Vlaamse volksvertegenwoordiger in antwoord op zijn vraag hierbij een overzicht van de vordering, de timing en de kosten per genoemd project.

Vervanging basculebruggen Westsluis-Terneuzen

De studie over de vervanging van de basculebruggen over de Westsluis in Terneuzen is toegezegd aan Nederland (Rijkswaterstaat). De resultaten van deze studie moeten afgewacht worden vooraleer definitieve afspraken met Nederland omtrent dit project gemaakt kunnen worden.

Kluizendok

De realisatie van het Kluizendokproject is een meerjarenprogramma, dat volgens plan verloopt en waarvan de afwerking is voorzien voor 2004-2005.

Tot op heden werd voor de verwezenlijking van het Kluizendok (1e fase op Gents grondgebied) een uitgave gedaan van 3.002,8 miljoen frank, waarvan 2.362,3 miljoen frank ten laste van het Vlaams Gewest en 640,5 miljoen ten laste van het Havenbedrijf Gent.

Deze uitgaven kunnen opgesplitst worden als volgt :

Aard van de werken	Aandeel Vlaams Gewest (miljoen fr.)	Aandeel Havenbedrijf Gent (miljoen fr.)
Bouw kaaimuren langs Zeekanaal naar Gent	709,5	473,0
Bouw kaaimuren noordzijde insteekdok	240	160
Baggerwerken voor kaaimuur langs Zeekanaal naar Gent	980	
Leidingen (verplaatsen van)	39	7,5
Onteigeningen	177	
Omlegging spoorlijn 55	216,8	
Totaal	2.362,3	640,5

In het kader van de uitvoering van het programma 2000 wordt verder nog voorzien in :

Aard van de werken	Aandeel Vlaams Gewest (miljoen fr.)	Aandeel Havenbedrijf Gent (miljoen fr.)
Bouw kaaimuren langs Zeekanaal naar Gent	80,4	53,6
Baggerwerken	100	
Wegenwerken	160	100
Omlegging lijn 55 (2e fase)	210,5	
Totaal	550,9	153,6

Voor de verdere afwerking van het Kluizendokproject op Gents grondgebied worden in de komende jaren (2001 t.e.m. 2004) nog volgende bedragen uitgetrokken :

Aard van de werken – jaar	Aandeel Vlaams Gewest (miljoen fr.)	Aandeel Havenbedrijf Gent (miljoen fr.)
Bouw kaaimuren noordzijde insteeddok 2001	560	373
Bouw kaaimuren zuidzijde insteeddok		
2002	200	133
2003	400	267
2004	200	133
Baggerwerken		
2001	100	
2002	200	
2003	300	
2004	400	
Uitrusting koppelingsgebieden		
2001	50	
2002	50	
Wegenwerken		
2002	50	33
Totaal	2.510	939

Kaaimuren Rodenhuizedok

De verdere uitbouw van het Rodenhuizedok met kaaimuren voor een waterdiepte van 18 m werd in overleg met het Havenbedrijf Gent in de tijd verschoven. De klemtoon van het Havenbedrijf ligt thans op verdere uitvoering van het Kluizendok-project. De bouw van kaaimuren aan de noordzijde van het Rodenhuizedok is voorlopig geprogrammeerd voor 2004-2006.

Op het programma 2000 is echter wel voorzien in de bouw van een kaaimuur met beperkte waterdiepte aan de oostzijde van het Rodenhuizedok. Het aanbestedingsdossier van deze werken is thans

in opmaak bij het Havenbedrijf. De aanbesteding van de werken is gepland voor het derde kwartaal van 2000. De aanvang der werken wordt gesitueerd begin 2001 en de duur van de uitvoering wordt geraamd op één jaar.

In het kader van deze werken is voor diverse studies (milieueffectrapport, kosten-batenanalyse, studie met betrekking tot het stort "Lange Akkers", technische studie) reeds een bedrag uitgegeven van circa 25 miljoen frank.

De verdere programmering van de uitgaven ziet eruit als volgt :

Aard van de werken – jaar	Aandeel Vlaams Gewest (miljoen fr.)	Aandeel Havenbedrijf Gent (miljoen fr.)
Bouw kaaimuur oostzijde Rodenhuizedok 2000	110	73
2001	34	23
Bouw kaaimuren noordzijde Rodenhuizedok		
2004	300	200
2005	200	133
2006	200	133
Totaal	844	562

De bovenvermelde cijfers zijn berekend op basis van de oude subsidiepercentages. In het havende-creet wordt een beperktere bijdrage van het Vlaams Gewest voorgesteld.

Nieuwe zeesluis Terneuzen

De bouw van een nieuwere (grotere) zeesluis in Terneuzen werd nog niet in een programma opgenomen.

In 1998 werd een beleidsanalytische studie betreffende de verbetering van de maritieme toegang tot de havens van Gent en Terneuzen opgeleverd. De conclusie van de studie wees op de noodzaak van een nieuwe (grotere) zeesluis in Terneuzen. Tevens bleek het noodzakelijk drie aspecten nader te onderzoeken voor de verdere onderbouw van het project in het kader van het nemen van de noodzakelijke beslissingen. Deze drie bijkomende studies betreffen het onderzoek naar de bijkomende graad van verzilting van het Zeekanaal naar Gent ten gevolge van de bouw van een nieuwe zeesluis en de effecten hiervan op milieu, landbouw, infrastructuur, enzovoort; de problematiek van de berging van de grondspecie afkomstig van de verruiming van het Zeekanaal gekoppeld aan een nieuwe sluis; en de verder onderbouw van het economisch luik (o.a. de uitvoering van een economische-impactstudie).

Deze studies werden aanbesteed in 1999 en zijn thans in uitvoering. Gelet op de lange looptijd van de studie betreffende de verzilting (de waarnemingen dienen een volledig jaar te beslaan), worden de conclusies van de diverse studies verwacht medio 2001. Op basis van de resultaten van de beleidsanalytische studie en van deze drie in uitvoering zijnde studies wordt het dossier ter beoordeling voorgelegd aan de Vlaamse regering, die dan een beslissing dient te nemen over de verdere uitbouw van de maritieme toegang tot de haven van Gent.

Een timing voor de eventuele realisatie van dit project kan thans niet worden gegeven.

De tot op heden gemaakte kosten in het kader van dit project zijn uitsluitend de kosten voor de noodzakelijke studies. De kostprijs van de beleidsanalytische studies en de drie bovenvermelde studies bedraagt 45 miljoen. In het verleden zijn ook reeds een aantal studies in verband met deze materie uitgevoerd, onder andere in opdracht van het Havenbedrijf van Gent.

Vraag nr. 297 van 11 mei 2000 van de heer JOHAN DE ROO

N44 Aalter-Maldegem – Geluidshinder

De N44 tussen Aalter en Maldegem is uitgegroeid tot een grote verkeersas richting E40, N9 en N49.

De grotere verkeersdrukke heeft op zijn beurt heel wat geluidsoverlast met zich meegebracht.

1. Heeft de minister vice-president reeds een studie of metingen over de geluidsoverlast op de N44 toegezegd ?
2. Zo ja, wanneer is deze studie uitgevoerd en wat zijn de resultaten ?
3. Heeft de minister vice-president na de vaststelling van de geluidsoverlast reeds een aantal initiatieven gepland ?
4. Hebben er reeds gemeenten langs de N44 een aanvraag ingediend om geluidsmetingen te laten houden ? Zo ja, over welke gemeenten gaat het ?
5. Hebben er reeds gemeenten langs de N44 een aanvraag ingediend om geluidsschermen te plaatsen ? Zo ja, over welke gemeenten gaat het ?
6. Plant de minister vice-president nieuwe maatregelen terzake ?

Antwoord

Langs de N44 Aalter-Maldegem werd bij de ont-dubbeling van de rijweg in 1986 een geluidswerend scherm aangebracht ter hoogte van de technische school Sint-Jozef, Brouwerijstraat in Aalter.

Op aanvraag van de bewoners van de Fatimastraat en de Pontweg in Aalter werden in 1988 geluidsmetingen uitgevoerd. Deze werden hernomen in 1993. Bij geen van beide metingen werd de kritieke drempel van 65dB (A) overschreden.

In 1989 werden, op aanvraag van de bewoners van de wijk Ter Walle in Aalter, eveneens geluidsmetingen uitgevoerd. Het geluidsniveau lag hier op de grens van het toelaatbare. Aangezien de weg Ter

Walle vanwege het gemeentebestuur niet mocht worden afgesloten van de gewestweg N44, zou het aanbrengen van een geluidswerend scherm langs de wijk Ter Walle weinig efficiënt zijn door een "opening" in het scherm ter hoogte van de genoemde weg.

Tot op heden werden er geen verdere klachten ontvangen van omwonenden.

Vraag nr. 298
van 11 mei 2000
van de heer JOHAN DE ROO

N49 Maldegem – Geluidshinder

De N49 of Expresweg is uitgegroeid tot een grote verkeersas en alternatieve route naar de Kust en naar Antwerpen.

Deze grotere verkeersdrukke heeft op zijn beurt heel wat geluidsoverlast met zich meegebracht. Meer bepaald op het grondgebied van Maldegem worden meer en meer klachten geuit in dit verband.

1. Heeft de minister vice-president reeds een studie of metingen over de geluidsoverlast op de N49 toegezegd ?
2. Zo ja, wanneer is deze studie uitgevoerd en wat zijn de resultaten ?
3. Heeft de minister vice-president na de vaststelling van de geluidsoverlast reeds een aantal initiatieven gepland ?
4. Hebben er reeds gemeenten langs de Expresweg een aanvraag ingediend om geluidsmetingen te laten houden ? Zo ja, over welke gemeenten gaat het ?
5. Hebben er reeds gemeenten langs de Expresweg een aanvraag ingediend om geluidsschermen te plaatsen ? Zo ja, over welke gemeenten gaat het ?
6. Opteert de minister vice-president voor de aanleg van fluisterasfalt en/of het plaatsen van geluidsschermen ?

Antwoord

1 en 2. Wat de uitgevoerde metingen betreft, moet opgemerkt worden dat bij ernstige klachten

steeds wordt overgegaan tot het uitvoeren van geluidsmetingen.

Op 6 april 1995 en 16 mei 1995 werden er metingen uitgevoerd ter hoogte van de Schoorstraat in Vrasene, waar de drempelwaarde voor het nemen van geluidswerende maatregelen toen niet werd overschreden.

3. Na vaststelling van de geluidsoverlast in Zelzate ter hoogte van de tunnel onder het kanaal Gent-Terneuzen, werd ten oosten van de tunnel langs de noordkant van de N49 een geluidswerend scherm aangebracht.

- 4 en 5. Tot op heden heeft nog geen enkele gemeente een aanvraag ingediend om geluidsmetingen te laten uitvoeren of om geluidswerende schermen aan te brengen.

Voor het vak Zelzate-Knokke-Heist zal na de opmaak van het "Streefbeeld N49" het in studie zijnde milieueffectrapport (MER) worden voortgezet. In dit MER betreffende de ombouw van de N49 tot autosnelweg zal de geluidshinder een van de te bestuderen aspecten zijn.

Vraag nr. 299
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Personen met verminderde mobiliteit – Projecten

De Vlaamse regering startte in 1998 projecten in de verschillende provincies om de mobiliteit van mindermobielen te verhogen. Deze projecten moesten passen in een structurele oplossing voor de vervoersproblematiek van mindermobielen.

De Lijn en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) spelen hierbij een centrale rol. De Lijn zag in deze projecten trouwens een experiment om basismobiliteit te garanderen, ook voor moeilijke doelgroepen.

1. Werden deze projecten ondertussen geëvalueerd door De Lijn ? Met welk resultaat ?
2. Welke projecten lopen nog verder ? Hoe werden ze bijgestuurd ? Hoe worden ze gefinancierd door De Lijn ?

N.B Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

1. Deze projecten zijn niet opgestart, daar bepaalde provinciale en gemeentelijke overheden niet bereid gevonden werden om eraan mee te werken binnen het door de Vlaamse regering vastgestelde kader.
2. Ten gevolge van deze vaststelling en mede in het kader van de regeringsverklaring zal ik samen met mijn collega van Welzijn een nota aan de Vlaamse regering voorleggen om tot een structurele oplossing van het probleem te komen.

Binnen dit kader zullen alle belbussen uitgerust worden om personen met een ernstige handicap te vervoeren.

(Antwoord Mieke Vogels : blz. 1541 – red.)

**Vraag nr. 300
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Terecht vragen zowel gehandicapten als parlement aandacht voor de toegankelijkheid van gebouwen.

De voor het publiek toegankelijke ruimten van administraties, ministeries, zijn dus best aangepast aan rolstoelpatiënten, slechtzienden, ... Voor bestaande gebouwen is dit financieel en bouwtechnisch soms moeilijk en kan een andere oplossing, die zo goed mogelijk voldoet, aanvaardbaar zijn.

Elke nieuwbouw of grote verbouwing van overheidsgebouwen zou automatisch met de toegankelijkheid voor alle gehandicapten rekening moeten houden. Toegankelijkheid houdt in dat er een alternatief is voor trappen, dat onder andere liften en deurbel vanuit een rolstoel kunnen worden bediend, dat de draaicirkels voor (elektrische) rolstoelen ruim genoeg zijn in alle ruimten, dat aanwijzingen waarneembaar zijn voor blinden en slechtzienden, dat rekening wordt gehouden met doven.

De voorbeeldfunctie van de overheid, en dus zeker van de kabinetten van de Vlaamse ministers, is hierbij erg belangrijk. Zij zetelen in vrij recente gebouwen, waar normaal de toegankelijkheid van gehandicapten geen probleem zou mogen zijn.

1. Is het kabinet toegankelijk zowel voor motorisch als auditief en visueel gehandicapten ? Is de toegang voor hen gewaarborgd in alle ontvangstruimten, pers- en vergaderzalen, toiletten, liften, ... die voor het publiek toegankelijk zijn ? Staan onder andere parlofoons, bellen, ... op rolstoelhoogte ? Zijn de aanduidingen ook voor andere dan motorisch gehandicapten bruikbaar ?
2. Zijn er parkeerplaatsen voor gehandicapten, met aangepaste duiding, vanwaar gehandicapten alleen, met voldoende doorgangsruijntte tussen eventuele geparkeerde wagens, in het gebouw binnen kunnen ? Is het voetpad aan het gebouw rolstoelvriendelijk ? Kunnen gehandicapten, zonder hinder van opstapjes, zonder te hoge trottoirband, ... van de rijweg het gebouw binnen ?
3. Zijn er specifieke maatregelen genomen voor de ontvangst van gehandicapten op het kabinet ?
4. Heeft de minister zelf reeds bemerkingsen gemaakt over de toegankelijkheid van het kabinet bij de verantwoordelijke terzake van de administratie ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 301
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Vlaamse statistieken – Mainstreamingsprincipe

Zowel door de Europese Commissie als door de Pekingconferentie en in verschillende wetgevende teksten wordt gepleit voor permanente opvolging van het mainstreamingsprincipe.

Toch stel ik vast dat dit in praktijk nog niet altijd even consequent wordt uitgevoerd.

In zijn beleidsnota heeft de minister vice-president hier geen aandacht aan besteed, maar tijdens de bespreking in de plenaire vergadering van 2 februari 2000 engageerde hij zich om dit aspect op te nemen.

Welke concrete stappen heeft de minister vice-president reeds gezet om de afgesproken permanente mainstreaming toe te passen in alle statistieken van de Vlaamse overheid en VOI's (Vlaamse openbare instellingen) ?

Antwoord

Het gelijkekansenbeleid heeft tot opdracht de feitelijke ongelijkheid in de samenleving zichtbaar en bespreekbaar te maken. Het beleid moet oplossingen zoeken om gediscrimineerde groepen gelijkheid en gelijkwaardigheid te garanderen in de samenleving en om ze meer kansen te geven om geïntegreerd en autonoom te leven. Eén van de randvoorwaarden om een effectief beleid te kunnen voeren, is te beschikken over meetgegevens over de feitelijke ongelijkheden.

Een eerste actiepunt in het kader van de statistiek is de aanbeveling om voor elke statistiekreeks die betrekking heeft op personen de dimensie "geslacht" op te nemen. Deze aanbeveling zal opgenomen worden in het statistisch meerjarenprogramma dat tegen eind 2000 in overleg met alle departementen, VOI's en Vlaamse wetenschappelijke instellingen zal worden overlegd en ter goedkeuring zal worden voorgelegd aan de Vlaamse regering.

In zoverre de statistiekreeks bestaat en de dimensie "geslacht" heeft als variabele, is deze nu reeds terug te vinden in de metadatabank van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (FRED). Deze is consulteerbaar op de website van "vlaanderen.be" onder de rubriek "statistiek/FRED". Met de zoektermen "vrouw" en "geslacht" vindt men de reeds beschikbare statistiekreeksen. De metadatabank wordt continu bijgewerkt door de administratie Planning en Statistiek.

Een tweede actiepunt is het uitbouwen van de effectmeting inzake gender. Hierbij kan men de effecten proberen te meten van de specifieke maatregelen in het kader van het gelijkekansenbeleid. Het effect van de decreten inzake de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in adviesorganen en beheersorganen van Vlaamse instellingen, kan gemeten en gevolgd worden aan de hand van een effectindicator, zoals de toename van het aantal organen waar meer dan eenderde van de leden vrouwen zijn. De gegevens voor het statistisch onderbouwen van deze indicatoren zijn binnen het ministerie aanwezig (afdeling Kanselarij) omdat wijzigingen in de situaties in een bestand worden bijgehouden en de organen een informatieplicht hebben.

Het is even belangrijk ook de effecten te meten van de inspanningen die in de diverse domeinen gedaan worden om in hun maatregelen van een correct vrouwbeeld te vertrekken en om feitelijke drempels voor vrouwelijke participatie weg te werken. Dit vergt voorafgaandelijk nog veel studiewerk, omdat de gendergevoeligheid van bepaalde sectoren nog onvoldoende gegrond is.

Dit was ook de conclusie van het korte onderzoek dat de Nederlandstalige Vrouwenraad vorig jaar verrichte in opdracht van de Vlaamse minister bevoegd voor het gelijkekansenbeleid. Voor een beperkt aantal sectoren konden experts toch reeds aanbevelingen formuleren met het oog op een betere opvolging van de feitelijke ongelijkheid. Dit is onder meer het geval voor de sectoren economie en tewerkstelling, onderwijs, gezin en arbeid, ouderenzorg, politieke besluitvorming. De onderzoekers wijzen erop dat de resultaten enkel betrekking hebben op bepaalde deelaspecten en zelfs voor de voornoemde sectoren nog niet volledig zijn. Vooral cijfers kunnen verzameld worden, is het met andere woorden een must dat er meer onderzoek wordt verricht.

Daar waar er wel reeds aanzetten gegeven zijn tot effectmeting, moeten de betrokken diensten aangespoord worden over te gaan tot gegevensverzameling en -bewerking. De administratie Planning en Statistiek kan ondersteuning bieden vanuit haar expertise inzake statistiek en definiëring van indicatoren. Zij biedt aan de geïnteresseerde diensten ook een geautomatiseerd opvolgings- en verwerkingssysteem aan.

De aanmoediging tot verder onderzoek en definiëring van genderindicatoren in de verschillende beleidsdomeinen zou via interdepartementale samenwerking, of nog meer uitdrukkelijk in het kader van de verplichte rapportering over de resoluties van de Peking-conferentie, moeten gestimuleerd worden. De resultaten zouden via deze rapporten ook ruimere bekendheid krijgen en het debat in het Vlaams Parlement nog beter kunnen onderbouwen.

In de publicatie VRIND 1998 (Vlaamse Regionale Indicatoren) werd door de administratie Planning en Statistiek een inventaris gemaakt van de toen beschikbare genderindicatoren. De resultaten zijn ook consulteerbaar (als pdf-file) op de website van "vlaanderen.be", onder de rubriek "statistieken/statistische onderwerpen". Via de zoekterm "gender" komt men uit op de desbetreffende speciale kaarten.

In de gevallen dat de administratie Planning en Statistiek zelf gegevens verzamelt, wordt steeds de dimensie "geslacht" meegenomen. Dit is onder meer het geval in de jaarlijkse survey waarin gepeild wordt naar de houdingen, gedragingen en verwachtingen van de burgers ten aanzien van het beleid. Deze steekproef laat toe vaststellingen te doen over de differentiële verwachtingen en bekommernissen van vrouwen ten aanzien van thema's zoals gezondheid, milieu, tewerkstelling, hun vertrouwen in de overheidsinstellingen, ...

Op vraag van de ministers of administraties kunnen jaarlijks bepaalde modules worden opgenomen in de burgerbevraging van de Vlaamse overheid. De resultaten van de bevraging worden jaarlijks bekendgemaakt in VRIND.

Een derde actiepunt is het volgen van publicaties met betrekking tot de genderproblematiek. In zoverre door universiteiten, privé-organisaties of overheidsdiensten in binnen- en buitenland cijfers beschikbaar worden gesteld via kranten, tijdschriften, websites ... worden deze gelezen door de administratie Planning en Statistiek, samengevat en aangevuld met bijkomende informatie over de bron, de vermelde begrippen (FRED-metadatabank) en wordt eventueel verwezen aan analoge onderzoeken. Deze informatie is consulteerbaar op de website van "vlaanderen.be" onder de rubriek "statistiek/statnieuws". Via de zoekfunctie (gender, geslacht, vrouw) kan men alle relevante nieuwsberichten oproepen waarin melding gemaakt werd van man-vrouwverhoudingen en genderproblemen werden besproken. Daar waar mogelijk worden ook linken gelegd naar de statistiekpagina's van de website waar het onderzoek in extenso te lezen is.

Om het geheel van de te ondernemen actiepunten beter te kunnen stroomlijnen en volgen is een werkgroep opgericht met ambtenaren uit de cel Gelijkekansenbeleid, de diensten van de Emancipatieambtenaar en van de administratie Planning en Statistiek.

Vraag nr. 302
van 11 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Sint-Elisabethwijk Kortrijk – Verkeersveiligheid

In de Kortrijkse parochie Sint-Elisabeth is er een drukke dagelijkse beweging van ruim 4.000 leerlin-

gen, waarbij het kruispunt Oudenaardsesteenweg-Piroen en Scheutistenlaan levensgevaarlijk is.

De stad Kortrijk is vragende partij bij het Vlaams Gewest om concrete maatregelen te nemen. Tot op heden bleef dit echter zonder gehoor.

Zo werd op de concrete vraag van de stad Kortrijk naar een bijkomend zebrapad nabij de Sint-Theresiaschool nog nooit geantwoord, terwijl er langs de gewestweg ook nergens een verkeersbord "opgepast school" geplaatst is.

1. Waarom werd op de concrete vragen van het Kortrijkse stadsbestuur tot op heden nog niet gereageerd door het Vlaams Gewest ?
2. Werden er door het Vlaams Gewest inmiddels concrete initiatieven genomen om die schoolomgeving veiliger te maken en zo ja, welke ?

Welke timing en kostprijs worden hiervoor vooropgesteld ?
3. Wanneer werd het laatste overleg met de diverse betrokken instanties georganiseerd ?

Antwoord

De verkeersproblematiek op de N8 Oudenaardsesteenweg is bij mijn administratie bekend en werd sinds 1996 verschillende keren besproken. Daarbij werd in de verkeerscommissie van de stad Kortrijk van 7 oktober 1998 een akkoord bereikt over de principiële oplossing. Er werd voorgesteld om met wegmarteringen fietssuggestiestroken, fietspaden en een of twee parkeerstroken aan te brengen. Bij onderzoek van de bestaande toestand werd vastgesteld dat een herindeling van de weg geen ideale oplossing was voor de verkeersveiligheid en verkeersleefbaarheid. Er werd daarom geopteerd voor een algehele heraanleg. Dit is terug te vinden in de voorstellen van de investeringsprogramma's.

Bij mijn administratie is er geen andere vraag bekend voor voetgangersoversteekplaatsen dan die van 29 mei 2000.

De verkeersborden "opgepast school" zijn niet opgenomen in het verkeersreglement ; de zone is evenwel gesignaleerd met verschillende verkeersborden A23 "fig. schoolkinderen".

1. Er werd pas op 29 mei 2000 een aanvraag ingediend voor een voetgangersoversteekplaats, gelegen op minder dan 100 meter van een kruispunt met driekleurige lichtsignalisatie.

De geldende omzendbrieven laten de aanleg van gemarkeerde voetgangersoversteken niet toe op een afstand van minder dan 100 meter van een kruispunt met driekleurige lichtsignalisatie.

De gevraagde oversteekplaats is zelfs gelegen in een 300 meter lange zone begrensd door twee kruispunten die beide ingericht zijn met driekleurige lichtsignalisatie, zodat elke onder het regime van deze driekleurige signalisatie kan oversteken.

2. Op het indicatief investeringsprogramma 2000-2002, zoals het werd voorgelegd aan de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie van het Vlaams Parlement, is de aanleg van fietspaden op de N8 vak R36 (Kortrijk) – N353 (Avelgem) opgenomen voor 2001 (40 miljoen frank) en na 2002 (40 miljoen frank). Ook de heraanleg van de doortocht N8 Oudenaardssteenweg is hierin opgenomen voor 2002 (30 miljoen frank).

Deze dossiers zijn convenantgebonden en een conform verklaard mobiliteitsplan is vereist. Op 9 december 1996 werd de eerste werkvergadering voor de opmaak van het mobiliteitsplan van de stad Kortrijk gehouden ; de huidige voortgang laat vermoeden dat het plan in 2001 zal afgewerkt zijn.

In 1998 werd een enquête over de schoolomgevingen langs gewestwegen uitgevoerd. Op basis van de ongevallen op de kruispunten komt het kruispunt N8 – Deken De Grijselaan voor als een prioritair heraan te leggen kruispunt. Dit kruispunt ligt op de doortocht waarvan de heraanleg voor 2002 gepland is.

3. Het laatste overleg dat een invloed heeft op de problematiek van de Oudenaardssteenweg, dateert van 16 maart 1999, toen de mobiliteitsstudie in de werkgroep "mobiliteitsplan" werd besproken.

**Vraag nr. 303
van 11 mei 2000
van de heer JAN PENRIS**

Decreet zeehavenbeheer – Concentratiecommissie

Volgens artikel 25 van het havendecreet zou een concentratiecommissie worden opgericht die het gemeenschappelijk promotiebeleid van de Vlaamse havens zou kunnen uitwerken.

In mijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 68 van 16 november 1999 (*Bulletin Vragen en Antwoorden nr. 6 van 21 januari 2000, blz. 352 – red.*) deelde de minister vice-president mee dat een uitvoeringsbesluit hieromtrent werd voorbereid.

1. Wanneer zal dit besluit klaar zijn ?
2. Welke factoren bemoeilijken een snelle totstandkoming ervan ?

Antwoord

De uitvoeringsbesluiten van het havendecreet dienen doordacht en objectiveerbaar te zijn. Een zo groot mogelijke consensus wordt hierbij nagestreefd. Er werd opdracht gegeven diverse studies uit te voeren om de discussies te kunnen objectiveren vanuit een globale Vlaamse invalshoek. Het betreft onder andere studies inzake het beheer van de sluisen in de diverse zeehavens, kanaaldokken en havenkapiteinsdiensten.

Ook voor de inventarisatie van de zogenaamde historische lasten werd, in uitvoering van artikel 39 van het havendecreet, een studieopdracht uitgeschreven. Het studiewerk is omvangrijk, complex en nog niet afgerond.

Ongewenste effecten van een abrupte discontinuïteit ten opzichte van de situatie uit het verleden voor de institutionele en economische actoren in het havenlandschap, moeten zoveel mogelijk vermeden worden.

In overleg met de diverse actoren worden onder tussen verschillende uitvoeringsbesluiten voorbereid, waaronder ook het concentratiebesluit. De vertrouwelijke aard van de prijszetting door de havenbesturen, gestoeld op hun autonomie en de gewestelijke positionering ten opzichte van elk mogelijk probleem inzake concurrentiebeleid in Europees perspectief, zijn enkele elementen die in discussie blijven.

Op korte termijn zal evenwel het uitvoeringsbesluit betreffende het voorkeepsrecht voorgelegd kunnen worden aan de Vlaamse regering. Ook het oprichtingsbesluit van de Vlaamse Havencommissie, op de nieuwe decretale basis van het havendecreet, kan in de nabije toekomst voorgelegd worden aan de Vlaamse regering. In de nota aan de

Vlaamse regering is er tevens een toelichting over de stand van zaken met betrekking tot de concentratiecommissie. Hetzelfde geldt voor de nota "havenlandschap", die ook bekijkt hoe de concentratiecommissie tot stand kan komen. Deze havenlandschapsnota biedt een globaal overzicht van het post-decretale havenlandschap, met uitzondering van die elementen welke betrekking hebben op het subsidiebesluit en het dossiertraject.

Vraag nr. 304
van 12 mei 2000
van de heer ELOI GLORIEUX

Duurzame energie – Stand van zaken

De Vlaamse regering heeft als doelstelling in het regeerakkoord ingeschreven te streven naar een minimum van 3 % duurzame energiebronnen in Vlaanderen tegen 2004 en minstens 5 % tegen 2010.

Ook op het vlak van de bevordering van energiebesparing en energie-efficiëntie in de residentiële, secundaire en tertiaire sectoren werden een aantal initiatieven aangekondigd.

1. Hoeveel bedraagt het huidige aandeel (mei 2000) van duurzame energiebronnen in de elektriciteitsopwekking in Vlaanderen ?

Hoe verhouden de verschillende duurzame energiebronnen zich (procentsgewijs en in absolute cijfers) in dit geheel (windenergie, fotovoltaïsch, biomassa, waterkracht, ...)?

2. Wat is de verwachte samenstelling van het duurzame-energiepotentieel dat in 2004 minstens 3 % van de totale elektriciteitsproductie zal uitmaken ?

3. Wat is de verwachte hoeveelheid energie die, in verhouding tot het huidige totale elektriciteitsverbruik, zal worden bespaard door de aangekondigde beleidsmaatregelen op het vlak van energiebesparing en energie-efficiëntie (in procenten en in absolute cijfers en per sector) ?

4. Welke bijdrage wordt verwacht van de invoering van duurzame energiebronnen voor de opwekking van elektriciteit en de maatregelen ter bevordering van energiebesparing en -efficiëntie in Vlaanderen, met het oog op de Kyoto-doelstellingen om tegen 2010 de uitstoot van broeikasgassen met 7,5 % te laten afnemen ten opzichte van 1990 (fa. 26.000 kton CO₂-reductie) ?

Antwoord

1. In 1998 werd voor ongeveer 28 gigawattuur (GWh) groene stroom geproduceerd. De geplande installaties tot eind 2000 geven een productie van ongeveer 100 GWh groene stroom.

In de opdeling naar het relatief belang van de verschillende energiebronnen die hieronder wordt opgenomen, wordt uitsluitend de elektriciteit uit duurzame energiebronnen weergegeven die in rekening kan worden gebracht voor het behalen van de 3 %-norm (918 GWh) in 2004, zoals bepaald door het elektriciteitsdecreet dat definitief werd goedgekeurd door de Vlaamse regering op 28 april 2000. Elektriciteit uit de klassieke afvalverbranding hoort daar niet bij.

	1998	1999-2000 Prognose	Aandeel in procent (2000)
Elektriciteitsopwekking (GWh)			
Wind	11,35	18,26	17,3
Fotovoltaïsche zonne-energie	0,18	0,28	0,27
Waterkracht	1,69	3,09	2,93
Biogas (waterzuiveringsslib)	1,43	2,22	2,10
Stortgas	12	75	71
Biogas (GFT-vergisting)	1,35	6,79	6,43
Totaal elektriciteit	28	105,64	100

2. De verwachte samenstelling van een minimum van 3 % groene stroom die door de elektriciteitsleveranciers aan hun klanten moet worden bezorgd tegen 2004, ziet er als volgt uit (iets meer dan 3 %) :

	Elektriciteits- Productie (GWh)	Geïnstalleerd vermogen (MW)
Wind land	375	150
Wind zee	300	100
Biomassa (teelt)	50	10
Biomassa (residu's landbouw, veeteelt, bos- en bermbeheer, ...)	300	50
Water	40	10
Totaal	1.065	320

De verplichting voor de elektriciteitsleveranciers om het minimum van 3 % groene stroom te leveren, wordt geregeld via een systeem van groenestroomcertificaten.

3. De Vlaamse overheid heeft twee REG-doelstellingen voor alle energiesectoren samen (*REG : rationeel energiegebruik – red.*) : ten eerste een vermindering van het energieverbruik in de residentiële sector in 2004 ten opzichte van 1998, en ten tweede een toename van de energie-efficiëntie in de industrie en de dienstensector in 2004 ten opzichte van 1998.

Over de jaren 1995-1999 bedroeg de jaarlijkse groei van de vraag naar elektriciteit gemiddeld 2,4 %.

In het kader van de hierboven vermelde doelstellingen stelt de Vlaamse overheid ook een vermindering van de elektriciteits- en gasleveringen door de distributiesector voorop.

4. Het Vlaamse overheidsoptreden inzake het stimuleren van de productie van elektriciteit uit duurzame energiebronnen, warmtekrachtkoppeling en de bestaande maatregelen op het vlak van energiebesparing en energie-efficiëntie, maken deel uit van het CO₂/REG-beleidsplan 1999 dat werd goedgekeurd door de Vlaamse regering op 19 november 1999 (*CO₂ : koolstofdioxide – red.*). Dit plan voorziet tevens in heel wat nieuwe acties.

Met de nu reeds geplande en de bijkomende maatregelen die worden voorgesteld in het CO₂/REG-beleidsplan, zou een emissiereductie met 12,2 megaton worden bereikt.

Daarvan zou 4,4 megaton CO₂-reductie kunnen worden bereikt door de uitvoering van winstgevend maatregelen (voor de uitvoerder), vooral op het vlak van verbetering van isolatie verwarming en verlichting van gebouwen.

De realisatie van de Vlaamse doelstelling inzake hernieuwbare energiebronnen (3 % hernieuwbare energiebronnen in de energievoorziening in deze legislatuur) levert een reductie van 3,9 megaton CO₂ op.

De realisatie van de Vlaamse doelstelling inzake warmtekrachtkoppeling (1.200 megawatt bijkomende warmtekrachtkoppeling in de periode 1995-2005) levert een bijkomende reductie van 3,3 megaton op.

Voor de overige 14 megaton dienen de federale en Europese overheden een uitgebreid maatregelenpakket uit te werken. Deze verdeling over de verschillende beleidsniveaus is aanvaardbaar, vermits de federale en Europese overheden over belangrijke bevoegdheden beschikken met betrekking tot de sturing van het energieverbruik, zoals het prijzenbeleid, accijnzen en belastingen, normering, productie en transport van elektriciteit en gas, ...

In oktober 2000 zal er onder mijn coördinatie een voortgangsrapport per 30 juni 2000 worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Dit rapport zal uitgewerkte beleidsvoorstellen met telkens een budgetfiche bevatten om bijkomende maatregelen te realiseren, samen met een timing en een raming van de totale budgettaire impact. Tevens zal de actuele implementatiegraad van de beleidsmaatregelen daarin worden toegelicht.

**Vraag nr. 305
van 17 mei 2000**

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gemeentelijke mobiliteitsplannen – Stand van zaken

Om vanuit het Vlaams Gewest een planmatige aanpak én de best mogelijke financiële afstemming te bereiken, vraagt de minister vice-president aan de gemeenten een mobiliteitsplan op te maken.

Bij alle investeringen voor wegen ..., ondersteund door het Vlaams Gewest, verwijst hij consequent naar het lokale mobiliteitsplan om al dan niet steun te verlenen.

Daarom is het belangrijk de stand van zaken betreffende de goedgekeurde mobiliteitsplannen op te volgen : zo kan men afleiden of er (positieve of negatieve) sancties moeten worden genomen ten aanzien van de gemeenten.

1. In welke fase van de besprekingen van een mobiliteitsplan (planning – provinciale adviescommissie – goedkeuring gemeenteraad ...) beschouwt de minister vice-president een plan als een voldoende basis voor investeringen in openbare werken ?
2. In welke gemeenten is er reeds een mobiliteitsplan in deze fase dat hij als voldoende beschouwd ?

Antwoord

1. Voor investeringsprojecten van het programma 2000 die convenantgebonden zijn, moet het gemeentelijk mobiliteitsplan conform verklaard zijn door de Provinciale Auditcommissie.

Een uitzondering hierop vormen de convenantsgebonden investeringen in infrastructuur ten behoeve van de zwakke weggebruikers en de uitbreiding van het openbaarvervoeraanbod. Hiervoor volstaat een conformverklaring door de Provinciale Auditcommissie van de synthese-nota van het mobiliteitsplan.

2. Op 15 april 2000 was het mobiliteitsplan van de volgende gemeenten conform verklaard :

- West-Vlaanderen : Koksijde, Damme, Ichtegem, Wingene, Roeselare, Staden, Ieper, Zwevegem en Anzegem ;
- Oost-Vlaanderen : Nevele ;
- Vlaams-Brabant : Bever, Galmaarden, Asse, Zemst, Kortenberg, Haacht, Holsbeek en Lennik ;
- Antwerpen : Aartselaar, Hemiksem, Schelle, Niel, Boom en Rumst ;
- Limburg : Neerpelt, Heusden-Zolder, Hasse, Genk, Maasmechelen en Bilzen.

Op 15 april 2000 was voor de volgende gemeenten enkel de synthesesnota conform verklaard :

- West-Vlaanderen : Jabbeke, Lichtervelde en Lo-Reninge ;
- Oost-Vlaanderen : Aalter, Eeklo, Assenede, Berlare, Gavere, Maarkedal, Brakel en Ninove ;
- Vlaams-Brabant : Aarschot, Begijnendijk, Bertem, Bierbeek, Grimbergen, Halle, Hoegaarden, Landen, Lubbeek, Scherpenheuvel-Zichem, Steenokkerzeel, Tienen, Vilvoorde en Zaventem ;
- Antwerpen : Beerse, Essen, Lier en Zwijndrecht ;

- Limburg : Bree, Ham, Meeuwen-Gruitrode en Tessenderlo.

Vraag nr. 308
van 17 mei 2000
van de heer FILIP DEWINTER

Aanlegsteiger Steen Antwerpen – Vernieuwing

Enige tijd geleden voorzag de Vlaamse regering in een budget voor de heraanleg van de aanlegsteiger van de Flandriaboten aan het Steen in Antwerpen. Gezien de lamentabele staat van deze aanlegsteiger was dit een terechte investering.

Nu blijkt dat het budget hiervoor werd geschrapt.

Waarom werd het budget voor de heraanleg van de aanlegsteiger aan het Steen geschrapt ?

Antwoord

Het is inderdaad juist dat de ponton en de vlotbrug aan het Steenplein op de rechteroever van de Zeeschelde in Antwerpen zich in slechte staat bevinden.

De bouw van een nieuwe aanlegsteiger en vlotbrug betekent echter een zeer zware investering van ongeveer 140 miljoen frank in eerste raming (inclusief BTW). Wegens budgettaire beperkingen en andere prioriteiten kon dit werk nog niet op de begroting in aanmerking worden genomen.

Met de stad Antwerpen worden momenteel besprekingen gevoerd om naar een oplossing te zoeken voor de vervanging van de huidige ponton en vlotbrug. Daarbij worden onder andere de mogelijkheden onderzocht om de huidige constructie te vervangen door een ander bestaand ponton, en zo de kostprijs van de investering te drukken.

Vraag nr. 310
van 17 mei 2000
van mevrouw SONJA BECQ

A12 Meise – Geluidshinder

De A12 – de grote verkeersas van Antwerpen naar Brussel – is sterk gecommmercialiseerd en

geïndustrialiseerd. Verscheidene grote ketens hebben er een winkel. Gevolg is dat de A12 – die tal van gemeenten doormidden snijdt – almaar drukker wordt, wat dan weer geluidsoverlast met zich brengt. De geluidsoverlast beperkt zich niet tot piekmomenten, maar ook tijdens de weekends worden de buurtbewoners geplaagd door snel verkeer.

Meise kampt al jaren met de verkeersdrukke en het geluidsprobleem van de A12. De gemeente richtte zich tot het Vlaams Gewest met de vraag een studie uit te voeren over deze geluidsoverlast.

1. Gaf de minister vice-president toestemming voor een studie? Werd de studie al uitgevoerd? Zo ja, wat zijn de resultaten? Zo neen, wordt de studie uitgevoerd en wanneer?
2. Hoe gaat de minister vice-president de geluidsoverlast aanpakken?
3. Gaat het hier om tijdelijke of definitieve ingrepen, aangezien een herstructurering van de A12 in het vooruitzicht wordt gesteld?

Antwoord

1. Door de betrokken afdeling Wegenbouwkunde van de administratie Wegen en Verkeer werd op vraag van de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant het geluidsprobleem ter hoogte van de gemeente Meise onderzocht.

Het resultaat hiervan is dat zowel ter hoogte van de Nieuwelaan als de Hoogstraat en de Wilgenlaan (Wolvertem) het geluidsniveau vrij hoog ligt (Leq = 74).

- 2 en 3. Vermits deze overlast in eerste instantie voortkomt van de slechte staat van het wegdek (platenbeton), is momenteel een dossier in opmaak om dit wegdek volledig te vernieuwen.

Na afwerking van deze definitieve herstructurering zal de toestand ter plaatse opnieuw worden geëvalueerd.

Vraag nr. 311
van 17 mei 2000
van de heer MARINO KEULEN

Maasdijkenplan – Onteigeningsvergoedingen

In het raam van de uitvoering van het Maasdijkenplan, meer bepaald het traject Geneuth-Zuid-Willemsvaart, werden in de loop van 1997 gronden onteigend.

De werken voor dat traject werden gestart in het najaar 1997 en vorig jaar in het najaar opgeleverd.

Tot op heden ontvingen meerdere onteigende personen nog geen onteigeningsvergoeding, andere klaarblijkelijk wel.

1. Hoeveel personen (aantallen) werden tot dusver vergoed voor de onteigening van gronden in het raam van het Maasdijkenplan, met name het traject Geneuth-Zuid-Willemsvaart, en hoeveel niet?
2. Over welke bedragen – uitbetaalde onteigeningsvergoedingen en niet-uitgekeerde vergoedingen – gaat dit?
3. Binnen welke termijn worden de niet-uitgekeerde onteigeningsvergoedingen betaald?

Antwoord

Ik wil vooreerst de Vlaamse volksvertegenwoordiger melden dat de werken werden uitgevoerd met toepassing van het "decreet betreffende de waterkeringen van 16 april 1996".

Overeenkomstig artikel 6 van dit decreet brengen de bedoelde werken en de bijbehorende voorbereidingen en activiteiten geen bezitsverlies mee, maar vormen zij een erfdienstbaarheid van openbaar nut.

In principe dient er derhalve niet te worden onteigend, maar wel maximaal aangekocht in der minne. Het in bezit hebben van de zate van de nieuwe dijken is namelijk in het algemeen de meest gunstige situatie, zowel voor het Vlaams Gewest als voor de privé-eigenaars van de onroerende goederen. Indien een aankoop in der minne niet mogelijk is om de een of andere reden, kan worden overgegaan tot onteigening indien gewenst.

Verder is het zo dat de werken grosso modo in twee zones kunnen worden ingedeeld.

- Zone I : de opwaartse zone, de omgeving van de woningen van het gehucht Geneuth, direct langs de Maas.

De waterkering bestaat hier uit een dijkmuur, gefundeerd op een metalen damwand. In deze zone zijn er weinig aanpassingen van de eigendomsgrenzen. Er zijn hier namelijk reeds in een eerder stadium een aantal aankopen gerealiseerd (vanaf juni 1997).

- Zone II : de afwaartse zone, landbouwgebied tussen Geneuth en Maasmechelen (Zuid-Willemsvaart), in het winterbed van de Maas.

Hier bestaat de dijk uit een massief grondlichaam, gedeeltelijk verstevigd met steenstortingen.

In deze zone zijn er meer aanpassingen van de eigendomsgrenzen. De aankopen – na voltooiing van de werken, heropmeten van de oppervlaktes van de gronden en uittekenen van al de plannen – zijn in uitvoering. Het Aankoopcomité van het ministerie van Financiën in Hasselt voert terzake de onderhandelingen.

Concreet kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger de volgende antwoorden geven.

1. Het is weinig zinvol te spreken van aantallen personen van wie goederen worden aangekocht, aangezien sommige kavels in gemeenschappelijke eigendom van meerdere personen zijn. Daarom geef ik cijfers over de mogelijk aan te kopen percelen :
 - het aantal percelen geheel of gedeeltelijk voorbehouden om te gebruiken voor de dijkwerken : 130 stuks ;
 - het aantal reeds aangekochte percelen : 69 stuks ;
 - het aantal percelen waarvoor tengevolge van tracé-aanpassingen tijdens de uitvoering van de werken geen aankoop meer noodzakelijk is : 8 stuks ;
 - hoeveel percelen er nog worden aangekocht, wordt bepaald door de beslissing van de eigenaars.
2. De totale aankoopssom voor de gronden werd indertijd geraamd op 6.100.000 frank. Het bedrag dat tot op heden is besteed aan aankopen, huur- en andere vergoedingen, bedraagt 3.041.403 frank.
3. De uitbetalingstermijn is vastgelegd in de aankoopakte. Meestal bedraagt de maximumter-

mijn voor uitbetaling drie maanden na ondertekening van de akte.

Vraag nr. 312
van 17 mei 2000
van de heer JOS BEX

Beheerscontract NMBS – Gewestelijke aspecten

Uit de lezing van het ontwerp van "Tweede bijvoegsel bij het tweede beheerscontract tussen de staat en de NMBS" stel ik vast dat federaal minister Durant een zeer strakke timing aangeeft vanaf het van toepassing zijn van bedoeld bijvoegsel. Ook de gewestregeringen moeten voor een aantal aspecten van dit beheerscontract worden geraadpleegd of zijn indirect betrokken.

1. In artikel 4bis staat dat de NMBS in overleg met alle partners moet streven naar de grootste mogelijke complementariteit tussen luchtverkeer en hogesnelheidstrein (HST). Binnen twee maanden moet uit een verslag de technische en commerciële haalbaarheid van dergelijke bindingen blijken.

Ik veronderstel dat het hier onder andere gaat om de nog aan te leggen spoorverbindingen die de HST naar Zaventem laat sporen. Momenteel is alleen de bocht naar Nossegem in uitvoering. De bocht die Antwerpen moet verbinden met Zaventem is wel opgenomen in het tienjarenplan (7 miljard), maar er is nog geen tracé vastgelegd. De eventuele volledige aanleg van een diaboloverbinding is zelfs niet opgenomen in het tienjarenplan van de NMBS. Vlaanderen is minstens betrokken partner m.b.t. de tracés op zijn grondgebied.

Wat is tot op heden de werkelijke betrokkenheid en op welke wijze zal Vlaanderen participeren aan dit overleg, dat binnen twee maanden resultaat moet voorleggen ?

2. In artikel 9bis stelt de federale minister voor zes lijnstukken opnieuw in gebruik te nemen. Drie hiervan zijn in Vlaanderen gelegen.

De heropening van deze lijnen zal uiteraard zijn weerslag hebben op de verbindingen die intussen werden gerealiseerd door De Lijn op de volledige of gedeeltelijke stukken van deze lijnen. De commerciële haalbaarheid van het NMBS-project zal dus mee afhangen van de afspraken terzake met het Vlaams Gewest/De Lijn. Voor de realisatie van deze studie plant de

federale minister een periode van vijftien dagen.

Is De Lijn in staat om binnen dit tijdsbestek haar inbreng te hebben in deze besprekingen? Geeft de Vlaamse regering er de voorkeur aan de huidige bedieningen via De Lijn te laten primeren op het eventueel opnieuw in dienst nemen van bovenbedoelde spoorlijnstukken?

Hoe en wanneer zal de Vlaamse regering de tijd vinden om terzake een goed onderbouwde visie te bezorgen aan de federale overheid? Hoe zullen de heropende lijnen aansluiten op de busverbindingen van De Lijn die behouden zouden blijven?

3. In de tekst van het beheerscontract wordt in punt 4 overleg gepland met de gewestelijke maatschappijen, zodat aansluitingen optimaal zouden verlopen m.b.t. het oprichten van een halte "Diesdelle" in Ukkel. Voor de in artikel 9bis geplande nieuwe lijnen is dit overleg niet expliciet opgenomen.

Is het dan niet noodzakelijk dat de uitdrukkelijke vraag om overleg zou uitgaan van De Lijn om te worden gehoord?

4. In artikel 5 van het beheerscontract wordt verwezen naar de GEN-groep (gewestelijk expresnet) opgericht op 30 maart 1999 door de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur.

Heeft deze werkgroep reeds een ontwerp van samenwerkingsovereenkomst tussen federale overheid en de drie gewesten klaar? Deze dient immers uiterlijk 30 juni 2000 te worden gefinaliseerd.

Op die datum moeten ook de data van de eerste te nemen maatregelen worden vastgelegd.

Wat is de stand van zaken?

5. Artikel 55bis verwijst naar de Interministeriële Conferentie voor Mobiliteit, Infrastructuur en Telecommunicatie van 30 november 1999 m.b.t. de invoering van een tariefintegratie in en rond Brussel.

Hoever staat dit overleg?

Hoeveel vergaderingen hadden reeds plaats?

Voor wanneer worden effectieve akkoorden verwacht?

6. Volgens artikel 64 bis wil de NMBS de bediening verbeteren volgens het concept "integrale kwaliteitszorg". De maatschappij wil dit doen in overleg met de gewestelijke maatschappijen, de gewesten en de gemeenten. Voor Vlaanderen betreft het de lijnen Mol-Hasselt, Gent-Eeklo en Antwerpen-Boom-Puurs.

Dit voorstel voor integrale kwaliteitszorg moet er zijn vijftien dagen na het van kracht worden van het beheerscontract. De gewesten zullen wel advies mogen geven, maar blijven buiten de finale beslissing.

Hoe heeft het Vlaams Gewest dit overleg eventueel reeds voorbereid?

Zijn het Vlaams Gewest, De Lijn en de gemeenten in staat om op vijftien dagen tijd een kwalitatief goed advies te formuleren?

7. In artikel 71bis lees ik dat De Lijn zal deelnemen aan een tentoonstelling in Brussel-Zuid op 23 en 24 september 2000.

In welke mate wordt De Lijn betrokken bij de organisatie en het inhoud geven van deze manifestatie, wetende dat de federale minister reeds op 30 juni 2000 wil beslissen over het concept van de tentoonstelling?

8. In de loop van 2000 zal de NMBS met het gewest onderhandelen over overeenkomsten m.b.t. milieumateries. Tegen 1 oktober 2000 moet hierover een verslag worden bezorgd aan de federale minister. De mogelijkheid van een milieuovereenkomst wordt naar voren geschoven.

Is de Vlaamse regering hierop voorbereid, vragende partij?

Beschikt ze over een modelovereenkomst of eerdere ervaring terzake? Zo niet, lijken de gestelde termijnen niet haalbaar.

9. Is er m.b.t. het kosteloos vervoer of vervoer tegen verminderd tarief enig overleg tussen federale overheid en gewesten, teneinde tot eenvormige reductiekaarten en administratieve afhandeling te komen?

10. De federale regering keurt het "Tweede bijvoegsel bij het tweede beheerscontract" waar-

schijnlijk op 11 mei 2000 goed. Vermeerderd met de termijn nodig (geacht) voor publicatie in het Belgisch Staatsblad, zijn de vervaldata voor projecten waarbij het Vlaams Gewest betrokken is in volgorde 11 juli 2000 / 26 mei 2000 / 30 juni 2000 / 26 mei 2000 / 30 juni 2000 / 1 oktober 2000.

Is elk overleg met een dergelijke timing niet bij voorbaat gedoemd om te mislukken? Wordt er door de gewesten en meer bepaald het Vlaams Gewest niet geijverd voor een betere voorbereiding inzake het overleg in deze toch wel belangrijke mobiliteitsproblematiek (die behalve het spoor Vlaamse bevoegdheid is)?

Blijkt uit de probleemstelling niet dat overheveling van de exploitatie van de NMBS-lijnen naar Vlaanderen noodzakelijk is?

Antwoord

1. Op de eerste vraag kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger antwoorden dat het in essentie om twee verschillende zaken gaat.

De beslissing over de *verbinding tussen de lijn 36 en de lijn 25*, de zogenaamde diablo, is genomen op de Interministeriële Conferentie voor Vervoer en Infrastructuur van 30 maart 1999. Die verbinding van de beide spoorlijnen via de luchthaven van Zaventem zal het inderdaad mogelijk maken doorgaande HST-treinen naar de luchthaven te laten sporen. Die beslissing is in overleg met de gewesten genomen. De Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening is bevoegd voor de tracébeplanning en alle andere maatregelen m.b.t. ruimtelijke planning. Er wordt regelmatig overleg gepleegd met de federale overheid en met de gewesten. Binnen het Vlaams Gewest werkt een interne projectgroep die de onderhandelingen en de standpunten voorbereidt. Deze interne projectgroep legt zijn synthesesnota voor aan de Vlaamse regering.

De verwijzing naar de *HST* in artikel 4bis gaat veeleer om het algemeen principe dat kortaafstandsvluchten (o.a. zogenaamde feedervluchten) kunnen worden vervangen door HST-verbindingen en is mee ingegeven door de federale beslissing van 12 februari 2000. De NMBS moet onderzoeken of er geen specifieke nieuwe HST-verbindingen kunnen worden ingelegd die complementair zijn aan het luchtverkeer en het aantal vluchten kunnen doen verminderen. In deze is het Vlaams Gewest geen direct betrokken

partij, aangezien de exploitatie over de bestaande infrastructuur zou gebeuren.

2. De NMBS wordt gevraagd te bestuderen of zes lijnen kunnen worden heropend; drie daarvan zijn in het Vlaamse gewest gelegen.

De resultaten van deze studie moeten binnen zes maanden die volgen op de definitieve keuze worden bekendgemaakt. De definitieve keuze wordt gemaakt één maand na het advies van het Raadgevend Comité van de Gebruikers. Dit comité heeft één maand tijd om een advies uit te brengen, nadat de NMBS een voorstel heeft gedaan aan het comité. Het is dit eerste voorstel waarvoor de NMBS slechts vijftien dagen heeft. Er is met andere woorden acht maanden tijd voor overleg.

Rekening houdende met het feit dat er geen sporen meer liggen tussen Aalst en Dendermonde en dat de tracés van Dendermonde naar Puurs en van Genk naar Maasmechelen zeer veel infrastructuurwerken zullen vergen, is het duidelijk dat een beslissing tot heropening de nodige tijd zal vergen. Het is mij trouwens ook niet bekend of de NMBS daarvoor reeds de nodige budgetten heeft opgenomen in haar investeringsplan.

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger ook meedelen dat het Vlaams Gewest op verschillende (formele en informele) manieren overleg pleegt met de NMBS. Zo is er het samenwerkingsakkoord tussen De Lijn en de spoorwegen, is het Vlaams Gewest vertegenwoordigd in het Raadgevend Comité van de Gebruikers, zijn NMBS en De Lijn vertegenwoordigd in de Ambachtelijke Stuurgroep Mobiliteitsoverleg Vlaanderen (die ook de opmaak van het ontwerp van Mobiliteitsplan Vlaanderen begeleidt), en dies meer. Bovendien wordt voor belangrijke projecten steeds een gemengde begeleidingsgroep opgericht.

De Lijn zal binnen deze context dan ook alle mogelijkheden hebben om haar inbreng te doen. Voor de Vlaamse regering primeert het reizigersbelang binnen een globale mobiliteitsvisie bij de keuze van het type verbinding. Dit wordt momenteel trouwens nader onderzocht in het kader van de opmaak van het bovenvermelde ontwerp van Mobiliteitsplan Vlaanderen.

Wanneer deze analyse positief is, zal meer in detail worden onderzocht hoe deze verbindingen kunnen worden gerealiseerd, inclusief de inpas-

sing binnen het bestaande trein- en busnet. De Vlaamse regering heeft dus niet gewacht op het initiatief van de federale minister om zelf reeds onderzoek naar de verbindingen op te starten.

3. Aangezien het overleg tussen de spoorwegen en De Lijn formeel is geregeld via het samenwerkingsakkoord, is het evident dat De Lijn in deze wordt gehoord. De uitdrukkelijke vraag waar de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar verwijst, is in wezen niet nodig.

Het is wel zo dat het Vlaams Gewest vragende partij is voor een beter en efficiënter overleg tussen de beide vervoersmaatschappijen.

Aangezien het een project is op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke gewest waarbij De Lijn betrokken partij is, kan het dossier ook worden besproken door het coördinatiecomité dat instaat voor de opvolging van het "Principieel akkoord tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ter regeling van de samenwerking inzake gemeenschappelijke mobiliteitsproblemen".

4. De werkgroep op hoogniveau heeft nog geen ontwerp van samenwerkingsakkoord klaar tussen de federale overheid en de drie gewesten.

De Interministeriële Conferentie voor Mobiliteit, Infrastructuur en Telecommunicatie van 16 mei 2000 heeft op voorstel van de federale minister besloten de opdracht van de werkgroep op hoog niveau te verlengen tot oktober 2000, aangezien de timing die door de federale minister was voorgesteld duidelijk te krap is.

De nieuwe datum die door de federale minister is voorgesteld, is 31 oktober 2000.

5. Op de Interministeriële Conferentie voor Mobiliteit, Infrastructuur en Telecommunicatie van 30 november 1999 is een akkoord bereikt over de zone waarbinnen de tarieven zouden worden geïntegreerd. Het betreft grosso modo een cirkel van iets meer dan 11 kilometer, gemeten vanop de Grote Markt van Brussel. Deze zone valt samen met het voorstedelijk gebied zoals bepaald in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV).

Over de eigenlijke integratie, met name vervoersbewijzen, prijzen, enzovoort, is nog geen akkoord. Momenteel wordt nog een bijkomend scenario voor tariefintegratie onderzocht.

6. Ook hier zijn twee verschillende problemen aan de orde : de aansluitingen trein-bus worden geregeld door het samenwerkingsakkoord tussen de Spoorwegen en De Lijn, en worden besproken in de provinciale vervoerscommissies (PVC). Alle andere maatregelen worden geadviseerd door het Raadgevend Comité van de Gebruikers, waarin het Vlaams Gewest is vertegenwoordigd.

De NMBS zal vier maanden na de definitieve keuze een actieplanning voorstellen. De definitieve keuze wordt gemaakt één maand na het advies van het Raadgevend Comité van de Gebruikers. Voor dat advies heeft het comité ook een maand tijd om haar advies uit te brengen.

Ook hier is dus meer tijd beschikbaar dan vijftien dagen.

7. Uit artikel 71 bis begrijp ik dat De Lijn, net als de voorgaande jaren, naar aanleiding van de Vlaamse Week van Vervoering, die dit jaar parallel loopt met het federale initiatief, zal deelnemen aan de Trein-tram-bus-dag.

De federale overheid heeft in samenspraak met de gewesten voor die parallelle organisatie geopteerd en heeft daar een eigen budget voor uitgetrokken. De Lijn is actief betrokken in het overleg bij Komimo, die namens het Vlaams Gewest de Week van Vervoering organiseert (*Komimo : Komitee Milieu en Mobiliteit – red.*). Aangezien de Trein-tram-bus-dag in deze actie-week geïntegreerd is, is er ook overleg met de NMBS.

Het moet wel duidelijk zijn dat De Lijn geen budgetten heeft om andere activiteiten dan die van het Vlaams Gewest te organiseren, laat staan eraan te participeren.

8. Vooreerst herinner ik eraan dat bij grote projecten (waaronder de meeste spoorwegprojecten) als gevolg van de milieueffectrapportering (MER) steeds een aantal milieumilderende maatregelen in de bouwvergunning worden ingeschreven.

Met betrekking tot meer algemene overeenkomsten over de bijdrage van het spoor bij de realisatie van de milieudoelstellingen verwijs ik naar collega Dua, die in de Interministeriële Conferentie voor Leefmilieu de nodige onderhandelingen moet voeren inzake het milieubeleid dat de federale minister aan de NMBS wil opleggen. Mij is wel bekend dat de administra-

tie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) werkt aan een instrumentarium dat het effect van verschillende scenario's op verkeerslawaaï (ook van treinverkeer) moet inschatten.

9. De tarievenpolitiek van de NMBS is federale materie, zodat het Vlaams Gewest hierop niet kan ingrijpen.

Binnen de werkgroep Tariefintegratie is reeds het voorstel gedaan om tot eenvormige verminderingskaarten te komen. Bij het Vlaams Gewest werd dit probleem reeds ten dele opgelost, aangezien de 75 %-reductiekaart is afgeschaft en vervangen door het gratis openbaar vervoer.

10. Zoals reeds in de antwoorden op bovenvermelde vragen is gesteld, slaan de termijnen van vijftien dagen steeds op voorstellen die de NMBS moet doen om een overleg te starten.

Dat overleg gebeurt ofwel binnen de structuren van een samenwerkingsakkoord, ofwel binnen de structuren van het Raadgevend Comité van de Gebruikers.

In beide gevallen betreft het procedures die niet voor de eerste maal starten, maar reeds sinds enkele jaren gebruikelijk zijn. Dat betekent niet dat de kwaliteit van het overleg niet drastisch kan worden verbeterd.

In uitvoering van het regeerakkoord heb ik daarom ook aan de federale minister gevraagd dat de gewesten zouden worden vertegenwoordigd in de raad van bestuur van de NMBS. Dit zou de overlegprocedures alvast vergemakkelijken en dit zou toelaten aan de bron in te grijpen in het beleid dat door spoorwegen wordt gevoerd.

**Vraag nr. 315
van 18 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

N267 Hofstade – Verkeersveiligheid

Reeds geruime tijd wekt de verkeersonveiligheid op de N267, meer bepaald op het grondgebied van de gemeenten Boortmeerbeek, Hofstade-Zemst en Muizen-Mechelen, heel wat onvrede en hitst ze de gemoederen op. Heel terecht overigens, gezien de hoge ongevallenstatistieken voor deze weg.

Een van de voornaamste oorzaken van het grote ongevalrisico op deze weg is het ombouwen van de eertijds rustige gemeenteweg tot gewestelijke ontsluitingsweg voor industrieel verkeer in de loop van de jaren tachtig. Het kaarsrechte traject zet immers menig automobilist aan tot – verfoeilijk en te bestrijden – hardrijden.

In de loop van de voorbije tien jaar werd de bevoegde ministers vanuit lokale hoek meermaals gevraagd een oplossing uit te werken om het hardrijden een halt toe te roepen. Dit resulteerde evenwel totnogtoe enkel in de aanleg van drie verkeersdrempels in 1992, gericht op de structurele vertering van het verkeer.

De werken werden echter niet uitgevoerd zoals oorspronkelijk aanbesteed, waardoor het verkeer intussen nog steeds niet vertraagd wordt.

1. In hoeverre is er een daadwerkelijk verschil tussen de oorspronkelijke aanbestedingsplannen en de uitvoering van de werken zoals op 5 november 1991 door de destijds bevoegde minister Johan Sauwens werd beslist ?
2. Welke maatregelen zijn er momenteel gepland om de verkeersveiligheid op de N267 te verhogen, meer bepaald door de snelheid van het autoverkeer af te remmen ? Welke timing wordt hierbij gehanteerd ?

Antwoord

1. In 1992 zijn er verkeersvertragende ingrepen uitgevoerd, teneinde de oversteekbaarheid te verhogen en het verkeer te remmen.

De rijstroken zijn op 3 m breedte afgelijnd met wegmarteringen, overeenkomstig de aanbestedingsplannen. Aan de middengeleider wordt er steeds in een veiligheidszone van 25 cm voorzien om de opstaande boordsteen van de middengeleider niet te beschadigen. Deze veiligheidszone kwam niet voor in de plannen. Aan de Molenstraat werd de middengeleider niet gerealiseerd, omdat de onteigeningen op korte termijn niet gerealiseerd konden worden. Op dit wegvak was de noodzaak van een middengeleider gering, omdat er weinig bebouwing is en door de aanwezigheid op korte afstand van het kruispunt met de N26 – Leuvensesteenweg, voorzien van een driekleurige lichtsignalisatie. Tot op heden maakten de plaatselijke rijkswacht en politie geen opmerkingen over het niet uitvoeren van deze middengeleider.

2. Op de lijst met zwarte punten is enkel het kruispunt met de Zevenbunderweg geregistreerd. In 1999 werden drie ongevallen met lichtgewonden gesignaleerd ter hoogte van de Zevenbunderweg.

Om de opgelegde snelheidsbeperking van 70km/u te kunnen handhaven, stelt mijn administratie voor dat politie en rijkswacht strengere controles houden. Mijn administratie zal hierover politie en rijkswacht contacteren.

**Vraag nr. 316
van 18 mei 2000
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gratis openbaar vervoer – Halle en Beersel

De stad Halle en de gemeente Beersel zijn niet gelukkig met het feit dat vanaf 1 mei de 65-plussers uit hun gemeente gratis met de bussen van De Lijn mogen reizen. Zowel Halle als Beersel, beide net op de taalgrens, worden ook bediend door bussen van de Waalse vervoermaatschappij TEC (Transport en Commun) en de Brusselse MIVB (Maatschappij voor Intercommunaal Vervoer Brussel), waar de gratis busregeling niet geldt.

Aan TEC werd al herhaaldelijk gevraagd of inwoners die opstappen op het grondgebied van Halle en een verplaatsing binnen het Vlaamse grondgebied maken, ook een gratis tarief kunnen genieten. Het antwoord was telkens negatief.

Daardoor ontstaat de situatie dat 65-plussers uit Pepingen, Buizingen of Sint-Pieters-Leeuw gratis met de bus naar Halle kunnen reizen sinds 1 mei. Wie de pech heeft in Hondzocht, Lembeek of Essembeek te wonen, moet voor deze dienstverlening betalen.

Dezelfde situatie doet zich voor in Beersel. Wie vanuit Lot buslijn 50 neemt richting Ruisbroek of Brussel, moet hiervoor betalen. Ook vele Beerselaren die net op de gemeentegrens in Drogenbos de bus nemen, zijn eraan voor de moeite. Hetzelfde geldt voor de buslijnen die door Beersel naar bestemmingen in Waals-Brabant rijden. Wie de bus neemt vanuit Huizingen of Dworp naar Halle moet niet betalen.

De beide gemeentebesturen hebben de huidige gang van zaken aangeklaagd.

1. Is er reeds overleg gepleegd aangaande deze problematiek tussen de Vlaamse en Waalse vervoermaatschappij ?

Zo ja, wat is het resultaat van deze besprekingen ?

2. Welke maatregelen worden er genomen om deze discriminatie inzake het gratis openbaar vervoer voor 65-plussers weg te werken ?

Antwoord

De organisatie van het tram- en busvervoer, met inbegrip van de tarieven, behoort tot de bevoegdheid van de gewesten.

Hierdoor kunnen enkel aan de inwoners van het Vlaamse gewest verminderingen worden toegekend op de tarieven die gelden bij de Vlaamse Vervoersmaatschappij.

De gratis 65+-kaart is enkel geldig voor het geregeld vervoer op het net van De Lijn. De compensatie die hiervoor door het Vlaams Gewest wordt toegekend aan De Lijn, werd tevens alleen begroot op basis van de ontvangsten voor het geregeld vervoer van de Vlaamse Vervoersmaatschappij.

De colleges van burgemeester en schepenen van de gemeenten Tienen en Landen hebben het probleem gesignaleerd van het gewestoverschrijdend vervoer uitgebaat door de Waalse vervoersmaatschappij TEC.

In een aantal randgemeenten rond Brussel waar zowel door de Vlaamse, de Waalse als de Brusselse vervoersmaatschappijen lijnen worden uitgebaat, is de situatie nog complexer.

Deze problemen zijn aangekaart bij de Waalse en de Brusselse ministers bevoegd voor het openbaar vervoer, zonder resultaat tot op heden.

**Vraag nr. 318
van 18 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE**

Buslijn 802 Wingene-Beernem – Afbouw

Het gemeentebestuur van Wingene is bezorgd over de mogelijke afbouw van de buslijn Wingene-Dorp/Beernem-Station (lijn 802).

1. Wat is de motivatie van De Lijn om tot een dergelijke beslissing over te gaan ?
2. Geldt het aantal gebruikers van deze buslijn als enig criterium voor de beslissing tot afbouw ?

Is het ter beschikking stellen van vlot openbaar vervoer ook in plattelandsgebieden niet opportuener ?

Antwoord

In tegenstelling tot hetgeen de vraag laat vermoeden, zal de Vlaamse Vervoermaatschappij niet overgaan tot een afbouw van de lijn 802 Sijsele – Oedelem – Beernem – Wingene.

Uit de reizigersstellingen blijkt trouwens dat het aantal reizigers in 1999, ten opzichte van 1998, gevoelig is gestegen.

Ook in de eerste vijf maanden van 2000 zette deze stijgende tendens zich voort.

Het aantal reizigers is uiteraard een belangrijk gegeven, doch niet het enige criterium om een lijn eventueel af te bouwen of over te stappen naar een lagere exploitatievorm.

Uiteraard dient het minimumaanbod inzake basis-mobiliteit steeds te worden gewaarborgd. Op grond van het aantal reizigers moet vervolgens de meest efficiënte exploitatievorm worden gezocht.

Afbouw betekent dus niet automatisch een afschaffing van de dienstverlening, maar kan wel een aanpassing van de exploitatievorm inhouden.

Vraag nr. 320 van 18 mei 2000 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

N149 Boomsesteenweg Willebroek – Wateroverlast

In het (recente) verleden hebben er zich geregeld overstromingen voorgedaan aan de Boomsesteenweg in Willebroek.

Naar verluidt ligt de oorzaak bij de duikers die het water onder de A12 doorvoeren. Die blijken immers te klein te zijn, zodat ze bij overvloedige regenval het werk niet aankunnen.

Kan de minister mij bevestigen dat de bevoegde diensten op de hoogte zijn van dit euvel ?

Bestaat er al een planning om dit te verhelpen ?

Antwoord

Er zijn geen meldingen bekend van overstromingen aan de Boomsesteenweg in Willebroek.

Op te merken valt dat deze weg met nationaal nummer N149 wordt beheerd door de provincie Antwerpen.

Er werden nooit klachten geformuleerd of vaststellingen gedaan in verband met een eventueel slecht functioneren van de duikers onder de A12 en er bestaat derhalve ook geen plan om dit (onbestaand) probleem te verhelpen.

Vraag nr. 321 van 18 mei 2000 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

N10 Lier-Aarschot – Heraanleg

Het gemeentebestuur van Heist-op-den-Berg heeft de minister gevraagd een werkgroep op te richten die zich moet buigen over de noodzakelijke en de mogelijke aanpassingen aan de gewestweg N10 Lier-Aarschot.

Heeft de minister terzake al een beslissing genomen ? Hoe staat hij tegenover dergelijk initiatief ?

Antwoord

Het is inderdaad aangewezen dat op langere termijn voor de gewestweg N10 tussen Lier en Aarschot een streefbeeldstudie zou worden opge-maakt.

Bij de opmaak van streefbeeldstudies wordt er prioriteit gegeven aan de gewestwegen waarvoor er kredieten uitgetrokken zijn voor de heraanleg op basis van de objectieve behoeftanalyse.

Aangezien er voor dit wegvak geen kredieten opgenomen zijn in het meerjarenprogramma 2000-2002, kan de streefbeeldstudie niet op korte termijn worden opgestart.

Vraag nr. 322
van 18 mei 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

N267 Hofstade – Verkeersveiligheid

Het recreatiedomein (Blosodomein) van Hofstade wordt afgescheiden van de residentiële zone door de Molenheidebaan – Trianonlaan – Trianondreef, namelijk de N267. Dit was eertijds een rustige gemeenteweg, die werd omgebouwd tot gewestelijke ontsluitingsweg voor industrieel verkeer (1987) en die loopt door een gebied voor stille recreatie.

Omdat de kaarsrechte wegstructuur aanzet tot hardrijden, werd na actie van bewoners in 1991 door de toen bevoegde minister Sauwens beslist om verkeersvertragende voorzieningen te plaatsen op de Molenheidebaan. De aanbesteding gebeurde op basis van een plan; de werken gingen aan in juni 1992 en werden beëindigd eind 1992.

Na de uitvoering bleek dat van het rechtlijnig karakter van de weg haast niet werd afgeweken, dat er discussie bestond rond de breedte van de rijvakken en dat de plaatsing van één middenberm (kruising Molenstraat) nooit werd uitgevoerd omdat "enkel dure onteigeningen een realisatie mogelijk maakten".

Onlangs gebeurde er nog een zwaar ongeval op deze weg. Een reden voor de buurtbewoners om de problematiek van deze gewestweg opnieuw naar voren te schuiven.

Welke maatregelen worden er genomen met het oog op een efficiënte snelheidsmatiging op deze gewestweg?

Antwoord

1. In 1992 zijn er verkeersvertragende ingrepen uitgevoerd, teneinde de oversteekbaarheid te verhogen en het verkeer te remmen.

De rijstroken zijn op 3 m breedte afgelijnd met wegmarkeringen, overeenkomstig de aanbestedingsplannen. Aan de middengeleider wordt er steeds in een veiligheidszone van 25 cm voorzien om de opstaande boordsteen van de middengeleider niet te beschadigen. Deze veiligheidszone kwam niet voor in de plannen. Aan de Molenstraat werd de middengeleider niet gerealiseerd, omdat de onteigeningen op korte termijn niet gerealiseerd konden worden. Op dit

wegvak was de noodzaak van een middengeleider gering, omdat er weinig bebouwing is en door de aanwezigheid op korte afstand van het kruispunt met de N26 – Leuvensesteenweg, voorzien van een driekleurige lichtsignalisatie. Tot op heden maakten de plaatselijke rijkswacht en politie geen opmerkingen over het niet uitvoeren van deze middengeleider.

2. Op de lijst met zwarte punten is enkel het kruispunt met de Zevenbunderweg geregistreerd. In 1999 werden drie ongevallen met lichtgewonden gesignaleerd ter hoogte van de Zevenbunderweg.

Om de opgelegde snelheidsbeperking van 70km/u te kunnen handhaven, stelt mijn administratie voor dat politie en rijkswacht strengere controles houden. Mijn administratie zal hierover politie en rijkswacht contacteren.

Vraag nr. 324
van 19 mei 2000
van de heer DIRK HOLEMANS

N466 Gent-Deinze – Verkeersveiligheid (2)

Op 19 november 1999 diende ik een schriftelijke vraag (nr. 72) in inzake de verkeersonveilige situatie op de gewestweg N466 ter hoogte van Baarle-Drongen (Gaverlandstraat). Dit naar aanleiding van drie zeer zware verkeersongevallen in 1999, waarbij drie doden en meerdere zwaargewonden vielen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 21 januari 2000, blz. 354 – red.*).

De minister vice-president antwoordde dat de hoofdoorzaak veeleer ligt in het niet respecteren van de snelheidsbeperkingen, dan in een onaangepaste infrastructuur. Hij besliste dan ook aan te dringen op snelheidscontroles bij rijkswacht en politie en geen infrastructuuringrepen te overwegen.

De feiten blijken dit nu te weerleggen. Op vrijdag 12 mei, juist in de week dat er snelheidscontroles werden uitgevoerd, gebeurde er opnieuw een zwaar ongeval. Opnieuw verloor een chauffeur de controle over het stuur in de bewuste gevaarlijke bocht en kwam frontaal in botsing met een tegenligger. Als bij wonder vielen er geen dodelijke slachtoffers.

Dit zwaar ongeval is er trouwens slechts één uit een voortdurende reeks van (kleinere) ongevallen op dezelfde plaats. Alleszins betekent dit vier zware ongevallen op een periode van zestien

maanden, of een treurige frequentie van één ongeval per vier maanden.

1. In hoeverre wordt de N466 ter hoogte van de Gaverlandstraat door de administratie omschreven als een black point dat een prioritaire aanpak vergt ?
2. Worden er alsnog infrastructurele maatregelen genomen opdat deze verkeersonveilige situatie voorgoed wordt verholpen ?

Antwoord

De problematiek van de verkeersveiligheid op de N466 in Baarle-Drongen (Gaverlandstraat) werd naar aanleiding van een reeks ongevallen besproken op de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid van 23 februari 2000. De zone Gaverlandstraat van de N466 wordt beschouwd als een zwart punt.

Daar is bevestigd dat de ongevallen vooral te wijten zijn aan het onverantwoord rijgedrag van autobestuurders (het niet respecteren van de snelheidsbeperking tot 70 km/u, het rijden onder invloed, ...). Gezien de risico's voor andere weggebruikers, in het bijzonder voor fietsers, is de commissie van oordeel dat infrastructurele maatregelen nodig zijn.

Het aanleggen van vrijliggende fietspaden op het volledige traject Drongen-Deinze wordt als de beste oplossing beschouwd, maar is op korte termijn niet haalbaar.

Daarom is voorgesteld, in eerste instantie ter hoogte van de gevaarlijke bocht, het tracé te corrigeren en daar reeds vrijliggende fietspaden te realiseren. Hiervoor zijn echter onteigeningen nodig, zodat de werken nog niet onmiddellijk kunnen worden uitgevoerd.

Als onmiddellijke maatregel werden nieuwe, grotere bochtafbakeningspanelen opgesteld. Er wordt aangedrongen bij rijkswacht en politie om frequent snelheidscontroles te blijven uitvoeren.

Vraag nr. 325
van 19 mei 2000
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

De Lijn Halle – Franstalige reclame

Op buslijn 155 van Leerbeek naar Ukkel, die voor ongeveer 98,9 % op het grondgebied van Vlaanderen ligt, werd een bus gesignaleerd met volgende reclameboodschap : "Française coquine vous entraîne sur les itinéraires bis. Des occasions sur le web www.autoscout24.com. Frans topmodel wil terug bereden worden".

1. Wie is verantwoordelijk voor het werven van reclame bij de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn ?
2. Zijn dergelijke reclameboodschappen niet in strijd met de taalwetgeving ?
3. Welke maatregelen worden genomen om een einde te maken aan Franstalige reclameboodschappen op de bussen van de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn ?

Antwoord

De reclame op de voertuigen van De Lijn wordt sinds 1992 verzorgd door de NV Streep, een commerciële vennootschap waarin De Lijn ook participeert.

Begin april 2000 reden in Vlaams-Brabant inderdaad een aantal autobussen van De Lijn met tweetalige reclameboodschappen. Door een vergissing was de eerste twee dagen van de reclamecampagne het Nederlandse gedeelte van de boodschap niet aangebracht. Na herstel van deze vergissing was het Nederlandstalige gedeelte even groot als het Franstalige.

Het beleid van de NV Streep voor het voeren van Reclame stoelt op een strikt commerciële basis. Hoewel private handelsreclame niet onder de toepassing van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken valt, geldt als algemene regel dat anderstalige boodschappen slechts worden aanvaard onder meer als het gaat om bestaande logo's of slogans, om originele titels van films, om merknamen van producenten of om benamingen van firma's.

De Lijn is gehouden aan de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken en past deze wetgeving toe. Alle mededelingen aan het publiek worden in de Nederlandse taal opgesteld. Het Frans wordt alleen gebruikt waar zulks wettelijk verplicht is.

Vraag nr. 326
van 23 mei 2000
van de heer JUL VAN APEREN

E314 Gelrode-Nieuwrode – Geluidshinder

Geluidsoverlast is een ernstige vorm van pollutie, waarvan de gevolgen voor de omwonenden niet gering zijn.

De E314 veroorzaakt enorme geluidshinder ter hoogte van Wezemaal-Aarschot-Rillaar. Door de administratie van de minister vice-president werden reeds opmetingen gedaan en werd geconcludeerd dat een oppervlaktebehandeling van het wegdek het meest aangewezen is.

De bewoners werd in 1999 meegedeeld dat bij herziening van het driejarenprogramma de werken om de geluidsoverlast in Gelrode-Nieuwrode te verminderen, daarin zouden worden opgenomen.

Tot op heden werden deze werken evenwel niet ingeschreven.

1. Wat is de huidige stand van zaken ?
2. Hoe komt het dat deze werken nog niet werden ingeschreven, ondanks een uitdrukkelijke toezegging ?
3. Wanneer worden deze werken effectief uitgevoerd ?

Antwoord

Geluidsmetingen en verder onderzoek hebben aangetoond dat een oppervlaktebehandeling van het wegdek het meest aangewezen is.

Rekening houdende met het geluidsdrukkniveau en het aantal woningen in deze omgeving kan er worden besloten, volgens de criteria van de behoefteanalyse, dat deze maatregelen niet als prioritair dienen te worden beschouwd.

Op het in november 1999 goedgekeurde meerjarenprogramma zijn deze werken opgenomen na 2004. Vanuit het kabinet werden er geen toezeggingen gedaan om deze werken op te nemen in het meerjarenprogramma 2000-2002. Integendeel, naar aanleiding van de schriftelijke parlementaire vraag nr. 279 van 9 juni 1997 van de heer Mandus Verlinden, werd reeds eerder gesteld dat geluidsverlagende maatregelen op deze locatie niet prioritair kunnen worden opgenomen in het meerjarenprogramma van Openbare Werken (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 19 van 10 juli 1997, blz. 1784 – red.*).

Vraag nr. 328 van 23 mei 2000 van de heer ERIK MATTHIJS

Erftoegangswegen – Rijbaanbreedte

Het wegennet in Vlaanderen werd heringedeeld in drie categorieën van lokale wegen : verbindingswegen, gebiedsontsluitingswegen en erftoegangswegen.

Op de lokale wegen buiten de bebouwde kom en op de ontsluitingswegen wordt uitgegaan van een wegbreedte van 6 m 40, opdat bussen en autocars (2 m 50 à 2 m 55 breed zonder de spiegels) elkaar kunnen kruisen.

Het probleem rijst bij de erftoegangswegen : daar is de rijbaanbreedte maar 5 m 50. Een optelsometje toont aan dat twee bussen die flank aan flank staan – geen reële rijksituatie – reeds een ruimte van 5 m à 5 m 10 nodig hebben. Bovendien hebben bussen ook buitenspiegels, waarvan moderne versies toch bijna 40 cm breed zijn. Maar zelfs autobussen met relatief kleine buitenspiegels krijgen te weinig ruimte.

Conclusie : in woon- en winkelstraten kunnen bussen onmogelijk nog kruisen zonder de zijspiegels of die van de geparkeerde auto's te beschadigen.

Waarom werd er bij het bepalen van de rijbaanbreedte voor erftoegangswegen geen rekening gehouden met het feit dat bussen een minimale wegbreedte van 6 m nodig hebben om elkaar voorzichtig te kunnen kruisen zonder de zijspiegels van andere bussen of van geparkeerde of van geparkeerde auto's te raken ?

Antwoord

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen onderscheidt volgende wegcategorieën :

- hoofdwegen ;
- primaire wegen van categorie I en II ;
- secundaire wegen ;
- lokale wegen.

Bij de categorisering werden nog geen rijwegbreedten vastgelegd.

Afgezien daarvan wil ik erop wijzen dat het niet noodzakelijk is dat ook op de kleinste wegen vrachtwagens en autobussen elkaar zeer vlot kun-

nen kruisen. Het aantal van dit soort voertuigen is er over het algemeen beperkt en de kans dat twee voertuigen met een breedte van 2,5 à 2,55 m zonder buitenspiegel er elkaar kruisen, is zeer klein.

Niets hoeft te beletten dat, om de rijsnelheid te temperen en aldus de veiligheid te verhogen, om sluisverkeer te vermijden en ook om de kosten te beperken, op dergelijke wegen een beperkte rijwegbreedte wordt gerealiseerd.

Vraag nr. 329
van 23 mei 2000
van de heer ERIK MATTHIJS

Doortochten – "Rode rem" en "groene golf"

De snelheidsbeperking van 50 km per uur binnen de stadskernen en bebouwde dorpskernen is er voor de veiligheid van de zwakke weggebruiker. Vele straten binnen de bebouwde kom – de zogenaamde doortochten – nodigen door hun breedte en hun rechte lijn uit om sneller dan 50 km per uur te rijden.

De fietsersbond heeft een voorstel om in zulke straten één of meerdere verkeerslichten te plaatsen die reageren op snelheid. Wanneer een voertuig met meer dan 50 km per uur passeert, springt het volgende licht op rood.

Worden verkeerslichten die reageren op snelheid reeds toegepast als alternatief voor andere verkeersremmers? Zijn er plannen terzake?

Antwoord

Het systeem dat hier wordt beschreven, kan twee vormen aannemen.

a) Op sommige plaatsen in het buitenland wordt een systeem toegepast waarbij voertuigen die te snel rijden, worden gedetecteerd en dan verder door een rood licht worden opgehouden. Dit systeem, de zogenaamde "rode rem", wordt aangewend als middel voor bestraffing van weggebruikers die te snel hebben gereden en daardoor een overtreding hebben begaan.

Ik meen evenwel dat de controle op verkeers-overtredingen dient te gebeuren op de daarvoor geëigende wettelijke manier.

Bovendien bestaat het gevaar dat het invoeren van het rode licht als bestraffing, het roodrijden

zal doen toenemen, wat zeker niet de bedoeling kan zijn en al het mogelijke moet worden gedaan om dit te vermijden. Het rode licht moet bestemd blijven om de weggebruiker te doen stoppen voor een gevaarlijke situatie. Een oneigenlijk gebruik of aanwending dient dan ook te worden vermeden.

b) Op een aantal plaatsen bestaat wel een "groene golf", waarbij het verkeer dat te snel rijdt zich buiten de regeling stelt en wordt opgehouden. Het betreft hier echter een samenbundelen van verschillende driekleurige lichtsignalisaties die alle gerechtvaardigd zijn, en niet zijn geplaatst ter bestraffing van te snel rijdend verkeer. De onderlinge coördinatie van deze verschillende verkeerslichten houdt ook de snelheid in de hand.

Het systeem van de groene golf wordt wel op een aantal plaatsen in Vlaanderen gebruikt.

Vraag nr. 330
van 23 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Kruispunten N36 Bavikhove – Verkeersveiligheid

Door de aanleg van de N36 worden een aantal wegen in Bavikhove (Harelbeke) doorsneden. Er werd in het verleden reeds geregeld actie gevoerd voor de aanleg van een tunnel onder de N36, ter beveiliging van overstekende fietsers.

Dit voorstel werd tot op vandaag door de overheid niet in aanmerking genomen.

1. Werden er recentelijk opnieuw verkeersstellingen georganiseerd? Zo ja, wat waren de resultaten?
2. Wordt de plaatsing van verkeerslichten overwogen teneinde het fietsverkeer veilig de N36 te laten dwarsen?

Zo ja, aan welke criteria moet worden voldaan?

Antwoord

1. Op 5, 6 en 7 april 2000 werden er nieuwe tellingen uitgevoerd tussen 7.30 en 8.30 uur. Er werd geteld ter hoogte van de Bavikhoofsestraat, de Vierkeerstraat en de Kuurnsestraat.

De resultaten waren als volgt:

Datum	Kruispunt	Richting N36d			Richting Hulste of Bavikhove		
		Bromf.	Fiets	Voetgangers	Bromf.	Fiets	Voetgangers
5.04.00	N36-Bavikhoofsestraat	18	38	0	4	8	0
6.04.00	N36-Vierkeerstraat	3	3	0	0	18	0
7.04.00	N36-Kuurnsestraat	8	26	0	1	2	0

De uitslagen bevestigen de vorige resultaten.

Uit de gegevens blijkt dat de Bavikhoofsestraat en de Kuurnsestraat belangrijker zijn dan de Vierkeerstraat.

De plaatsing van een driekleurige lichtsignalisatie wordt wegens de lage fietsintensiteiten niet overwogen. Dit kwam reeds uitgebreid aan bod bij de opmaak van de verantwoordingsnota voor de aanleg van de N36. Deze nota werd conform verklaard in de provinciale auditcommissie van 14 september 1998.

De criteria voor de plaatsing van de driekleurige lichtsignalisaties, voor het verkeer in het algemeen, zijn bepaald in de omzendbrief nr. A/266 nr. 91/06200 van 1 oktober 1991 en de bijlage "Richtwaarden, uit oogpunt van capaciteit, voor de plaatsing van verkeerslichten en de toelichting hierbij" van 24 juni 1991. Gezien de verwachte intensiteiten op de N36 en de lage intensiteiten van al het verkeer in de Vierkeerstraat, zal nooit worden voldaan aan deze criteria.

De omzendbrief AWW 98/5 van 18 juni 1998 legt de criteria vast voor het aanbrengen van gemarkeerde voetgangersoversteekplaatsen. Aangezien samen met een driekleurige lichtsignalisatie steeds voetgangersoversteekplaatsen worden gemarkeerd en het aantal overstekende voetgangers en fietsers samen daar zelfs niet voldoet om deze markeringen aan te brengen, wordt noch een dergelijke installatie, noch een bijkomende dwarsmarkering overwogen.

Vraag nr. 333
van 23 mei 2000
van de heer JOHAN MALCORPS

Mobiliteit Rupelstreek – Snelfietspad

De (auto)mobiliteit in de Rupelstreek loopt steeds meer vast. De uitbouw van alternatieven voor de zachte weggebruikers is dringend nodig. Zo vragen

diverse Rupelgemeenten al enige tijd om dringend werk te maken van een snelfietspad langs spoorlijn 52 (Antwerpen-Boom).

Zo zou er een verbinding kunnen worden gemaakt tussen diverse stations en van en naar stations : de stations Hemiksem en Niel en het station van Schelle (dat zo snel mogelijk zou moeten worden heropend). Dit fietspad zou ook een snelle verbinding mogelijk maken tussen Niel en Boom voor schoolgaande jeugd en voor de werknemers van het bedrijventerrein Krekelenberg. Uiteraard zou een dergelijk fietspad ook een belangrijke rol kunnen vervullen binnen het recreatieve fietsroutenetwerk. Het voldoet immers zowel aan de criteria van een functioneel als van een recreatief fietsroutenetwerk zoals omschreven in het Mobiliteitshandboek.

Gedacht wordt aan een dubbelrichtingsfietspad (minstens drie meter breed, op een minimumafstand van twee meter van de spoorlijn).

1. Worden er budgettaire middelen uitgetrokken of kunnen ze worden uitgetrokken voor dergelijke "missing bike links" ?

Wordt hierover overleg gepleegd met de betrokken gemeenten en de provincie ?

Kan dit worden opgenomen in het kader van de mobiliteitsconvenants ?

Nu is vanuit het gewest in ondersteuning voorzien voor fietspaden naast gewestwegen of langs gemeente- en provinciewegen (bijakten 11 en 12). Maar het is duidelijk dat ook een fietspad naast een spoor- of waterweg zowel functionele als recreatieve doeleinden kan dienen en allicht ook voor ondersteuning vanuit het gewest in aanmerking komt.

2. Is de minister concreet de realisatie van een snelfietspad naast lijn 52 genegen ? Heeft hij hierover reeds overleg gepleegd met de lokale besturen, bijvoorbeeld in het kader van de uit-

voering van het mobiliteitsplan voor de Rupelstreek ?

Antwoord

1. Het bewuste fietspad tussen de stations Hemiksem en Niel is niet gelegen langs een gewestweg en komt dus niet voor op de behoefteanalyse van fietspaden. Fietspaden met recreatieve doeleinden worden aangelegd door de provincie of door de gemeente. In principe worden dergelijke fietspaden niet gesubsidieerd door het Vlaams Gewest.

Via module 12 kan een fietspad langs een gemeente- of een provincieweg worden aangelegd, voorzover de aanleg van een veilig fietspad langs een gewestweg onmogelijk is of de aanleg langs een gewestweg niet gewenst is uit het oogpunt van inrichtingsprincipes conform de wegencategorisering. In dit geval moet het initiatief worden genomen door de lokale overheid.

2. Er is door het Vlaams Gewest nog geen overleg gepleegd met de lokale besturen met het oog op de aanleg van een fietspad langs spoorlijn 52.

Het conform verklaarde mobiliteitsplan van de Rupelgemeenten voorziet in een fietspad langs de spoorlijn tussen Niel en Boom voor schoolgaande jeugd en werknemers van het bedrijventerrein Krekelenberg (blz. 21 van het beleidsplan).

De gemeenten Schelle en Niel hebben reeds afspraken gemaakt, zodat de aansluiting van dit fietspad op het fietsnetwerk van Schelle wordt gegarandeerd. Dit fietspad zou een minimumbreedte van drie meter moeten hebben.

Vraag nr. 334 van 23 mei 2000 van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Wegennet Vilvoorde – Verbinding Woluwelaan-Schaarbeeklei

Het Vlaams Gewest plant de komende jaren heel wat investeringen in het wegennet rond Vilvoorde. Volgens de afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant zou het om een totale som van 300 miljoen gaan.

In het lijstje dat de bovenvermelde afdeling aan de pers bekendmaakte, was nergens sprake van een verbinding tussen de Woluwelaan en de Schaarbeeklei ten noorden van Vilvoorde. Om de in uitvoering zijnde werken aan de doortocht van Vilvoorde te optimaliseren, is een goede verbinding van de Woluwelaan en de Schaarbeeklei nochtans een noodzakelijk sluitstuk.

Het verkeer dat van Mechelen komt en naar Schaarbeek moet, heeft tot op heden geen andere keuze dan door Vilvoorde te rijden. Het voor de hand liggende alternatief, langs de Woluwelaan, ligt moeilijk voor de weggebruikers bij gebrek aan een degelijke verbinding tussen de Woluwelaan en de Schaarbeeklei.

Deze verbinding is tamelijk eenvoudig te realiseren ergens ter hoogte van de oude Renaultfabriek, eventueel door opwaardering van de bestaande straten, en kan het centrum van Vilvoorde daadwerkelijk ontlasten van doorgaand verkeer.

Werd deze verbinding alsnog in het pakket investeringen opgenomen ?

Zo ja, voor wanneer zijn de werken gepland ?

Zo neen, waarom werd deze optie niet in aanmerking genomen ?

Antwoord

Een verbinding tussen de N1 (Schaarbeeklei) en R22 (Woluwelaan) ten zuiden van Vilvoorde werd nog niet in het investeringsprogramma opgenomen.

Uit de mobiliteitsplannen die door de betrokken gemeenten Machelen en Vilvoorde werden opge maakt, is wel een tracé af te leiden.

Het reeds goedgekeurde mobiliteitsplan van de gemeente Machelen voorziet in een heraanleg en doortrekking van de Budasteenweg (gemeenteweg) als lokale verbinding tussen de R22 Woluwelaan en de N1 Schaarbeeklei.

In het bijna voltooide mobiliteitsplan van de stad Vilvoorde is de vraag naar deze verbinding sterker aanwezig. De keuze voor een exact tracé is minder gespecificeerd, maar de voorkeur gaat naar een zo zuidelijk mogelijke verbinding, dat wil zeggen Kerklaan of Budasteenweg. Aangezien in het mobiliteitsplan van Machelen de Kerklaan wordt uitgebouwd tot langzaamverkeersas, als verbinding

tussen het dorp en het aan te leggen GEN-station Machelen-Kerklaan, blijft enkel de optie Budasteenweg open (*GEN : gewestelijk expresnet – red.*).

Na goedkeuring van het mobiliteitsplan Vilvoorde kan de verbinding Woluwelaan-Schaarbeeklei met alle betrokkenen worden besproken en worden opgenomen in het investeringsprogramma, wat het aandeel van het Vlaams Gewest betreft.

Gezien het lokale belang van deze verbinding is het niet nodig om ze op te nemen in het gewestwennet. Het is immers niet de bedoeling om een parallelle R0 te creëren.

Vraag nr. 335
van 25 mei 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Schipdonkkanaal – Vervuiling

Het Schipdonkkanaal is het Afleidingskanaal van de Leie. De Leie was decennialang zwaar verontreinigd door afvalwaterlozingen in Frankrijk en België. Gaandeweg is de waterkwaliteit verbeterd als gevolg van saneringen in binnen- en buitenland, maar toch wijzen studies uit dat de waterbodem nog steeds sterk verontreinigd blijft.

1. Bestaan er plannen om de vervuiling uit het slib van het Schipdonkkanaal te halen? Zo ja, op welke termijn?
2. Wie is verantwoordelijk voor de sanering van het Schipdonkkanaal?

Antwoord

De prioriteit voor het uitvoeren van baggerwerken ligt op dit ogenblik daar waar ten gevolge van het dichtslibben van de waterweg de diepgang voor de scheepvaart moet worden verminderd. Ook de plaatsen waar de aanslibbingen de waterafvoer zodanig hinderen dat er een risico voor overstroming optreedt, worden als prioritaire locaties beschouwd voor het uitvoeren van onderhoudsbaggerwerken.

Op het Afleidingskanaal van de Leie (Schipdonkkanaal) is het enkel aan de kruising met het kanaal Gent-Brugge dat er zich afzettingen voordoen die de scheepvaart kunnen hinderen. Het wegbaggeren van deze afzettingen is vermoedelijk gepland voor 2001. Op dat ogenblik zal via een contract voor het

toeleveren van externe bergingscapaciteit de mogelijkheid bestaan om de baggerspecie te bergen.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) is op dit ogenblik bezig met de inventarisatie van de kwaliteit van de waterbodems in Vlaanderen. Dit zowel van de bevaarbare als de onbevaarbare waterlopen.

Niet enkel de fysico-chemische kwaliteit, maar ook de biologische en de ecotoxicologische kwaliteit van het sediment worden tot een globale, zogenaamde "Triade"-beoordeling verwerkt. De Triademethode laat toe de effecten van de waterbodem op het leefmilieu in te schatten en een risicobeoordeling uit te voeren. Dit moet leiden tot het opstellen van een lijst van te saneren waterbodems en tot het bepalen van de prioriteiten. Pas als deze afwijking gebeurd is, zal duidelijk worden in hoeverre het sediment in het Afleidingskanaal een risico kan opleveren voor het leefmilieu en zou moeten worden verwijderd om milieuredenen.

Men mag verwachten dat binnen een termijn van één jaar de werkzaamheden van de VMM voldoende gevorderd zullen zijn om op deze vraag een antwoord te kunnen verschaffen.

De administratie Waterwegen en Zeewezen is belast met het beheer van het Schipdonkkanaal. Mijn administratie voert thans slechts onderhoudsbaggerwerken uit om nautische redenen of om reden van waterbeheersing. Indien saneringsbaggerwerken om milieuredenen moeten worden uitgevoerd, zal dit in overleg moeten geschieden met de minister bevoegd voor Leefmilieu.

Vraag nr. 339
van 29 mei 2000
van de heer DIRK HOLEMANS

N461 Drogen-Merendree – Fiets- en voetpad

Uit het investeringsprogramma van de administratie Wegen en Verkeer blijkt dat er voor 2000 een budget werd ingeschreven van 30 miljoen voor de aanleg van fietspaden langs de N461, traject Drogen-Merendree.

Wat het deel van dit traject A. Catriestraat-Boskeetstraat betreft, is er in het verleden reeds in samenwerking met de stad Gent een bewonersoverleg geweest.

Daaruit bleek dat de administratie uitging van een totaal dwarsprofiel van 18 meter, met langs weers-

zijden een fietspad en een voetpad. Dit heeft als gevolg dat verscheidene huizen zouden moeten worden onteigend.

Deze plannen stroken helemaal niet met de wensen van de bewoners. Zij zijn geen vragende partij voor een gescheiden fiets- en voetpad langs beide zijden van de rijweg. De bewoners stellen dat de aanleg van een gescheiden fiets- en voetpad enkel noodzakelijk is in het eerste deel van het traject (tussen de Deinseseestegweg en het kruispunt Kruisstraat-Holistraat). Voor het tweede deel volstaat de aanleg van een verhoogd fietspad langs beide zijden. Het beperkte aantal voetgangers kan hier makkelijk gebruikmaken van het fietspad (het gaat hier om een landelijke weg).

1. In welke fase bevindt dit dossier zich ?
2. Is er rekening gehouden met de verzuchtingen van de omwonenden ?
3. Worden de nieuwe plannen voorgelegd op een nieuw bewonersoverleg ?

Antwoord

1. Het dossier is opnieuw voorgelegd aan de stad Gent, teneinde tot een akkoord te komen omtrent de ligging van de fietspaden in de verschillende zones (volledig vrijliggend of aanliggend maar verhoogd).
2. Er wordt een oplossing gezocht die minder ont-eigeningen vergt, om tegemoet te komen aan de verzuchtingen van de omwonenden.
3. De nieuwe plannen zullen worden voorgelegd op een nieuw bewonersoverleg.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 144
van 4 mei 2000
van de heer JOHAN DE ROO

RVT-bedden – Gent-Eeklo

1. Hoe scoort de regio Gent-Eeklo voor de toegekende RVT-bedden procentueel in vergelijking met de rest van Vlaanderen (RVT : rust- en verzorgingstehuis) ?
2. Zijn er op grond daarvan voor de instellingen uit de regio Gent-Eeklo bijstellingen op til ? Zo ja, voor welke instellingen en over hoeveel RVT-bedden wordt er dan gesproken ?
3. Wat is, per instelling in de regio Gent-Eeklo, het percentage aan RVT-bedden ?

Antwoord

1. Ingevolge het protocolakkoord van 9 juni 1997 tussen de federale overheid en de overheden van de gemeenschappen en gewesten over het te voeren ouderenzorgbeleid, worden momenteel, met ingang van 1 januari 1998 en gespreid over vijf jaar, 14.116 nieuwe RVT-bedden in gebruik genomen in Vlaanderen.

Uiteraard heeft deze operatie een belangrijke weerslag op de totaalcijfers inzake het aantal RVT-bedden.

De evolutie kan als volgt worden weergegeven :

	Vlaanderen excl. Gent-Eeklo		Gent-Eeklo	
	Aantal bedden	Aantal voorzieningen	Aantal bedden	Aantal voorzieningen
Toestand 31.12.1997	13.086	268	1.535	26
Planningsvergunningen pool 14.116 bedden	12.263	440	1.431	52
Toewijzing restpool 14.116 bedden	402	29	nihil	nihil
Actuele toestand (mei 2000)	18.342	550	2.166	64
Prognose 01.01.2003	25.349	550	2.966	64

De verdeling van deze 14.116 bedden gebeurde op basis van objectieve criteria.

Vooreerst werden het bestaande en het nieuwe aanbod samengevoegd tot één geheel. Via simulatie werd dit pakket herverdeeld over de arrondissementen, op basis van het gewogen aandeel van 80-plussers per arrondissement en steunend op de bevolkingsprognose voor 2003. Op deze wijze werd het aantal nieuwe RVT-bedden per arrondissement bepaald.

De toewijzing aan voorzieningen was gebaseerd op de gemiddelde bezettingscijfers in de Riziv-zorgafhankelijkheidscategorieën B en C (ROB en RVT). Om een kwalitatieve werking mogelijk te maken, werden in eerste instantie bedden toegewezen aan rusthuizen die minstens 25 B- en C-gerechtigden hadden. Aan voorzieningen die 20 tot 24 RVT-gerechtigden hadden, werden 20 bedden toegekend.

In een volgende fase werden de overblijvende RVT-bedden verhoudingsgewijs verdeeld over de voorzieningen die reeds RVT-bedden kregen toegekend of voordien reeds in exploitatie hadden.

Bij de verdeling van de restpool werd voorrang gegeven aan voorzieningen die nog geen RVT-bedden toegewezen kregen en die forfaits in de categorie C+ aanrekenden, met een minimum van 15 tot 20 RVT-bedden. Voor recentelijk gestarte rusthuizen werden aangepaste referentieperiodes gehanteerd. In tweede instantie werden bedden toegewezen aan voorzieningen die over een minimum van 20 RVT-bedden beschikten, maar die verhoudingsgewijs meer B- en C-gerechtigden hadden.

2. Momenteel zijn er geen bijstellingen op til. Aan gezien alle bedden die Vlaanderen kon toewijzen effectief toegewezen zijn, is er geen beleidsruimte.
3. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de gevraagde overzichtslijst met de verdeling van de RVT-bedden over de voorzieningen in Gent-Eeklo.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 146
van 4 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN**

Legionellabacterie – Preventie

Recentelijk heeft de Vlaamse regering de beslissing genomen het besluit van 16 november 1999 waarbij tijdelijke maatregelen werden genomen ter voorkoming van legionella op handelsbeurzen en expositieruimten, te wijzigen en te versoepelen.

1. Het vorige besluit is goed vier maanden van kracht geweest.

Welke onderzoeken zijn in die periode gebeurd om voor de toekomst de preventie van legionella zo goed mogelijk te regelen m.b.t. handelsbeurzen en expositieruimten ?

Is er bij die onderzoeken navraag gedaan naar ervaringen in het buitenland terzake ? Zo ja, waar en op welke wijze ?

2. De minister stelt dat tijdens de evaluatie is gebleken dat er nood is aan een decreet dat een degelijke rechtsgrond biedt om op een meer globale wijze de preventie van infectieziekten te regelen. Hieruit meen ik te kunnen afleiden dat voor een echte voorkoming van de legionellabesmetting een decreet nodig is.

Toch wordt het besluit van 16 november 1999 versoepeld.

Op welke feiten, gegevens, elementen baseert de minister zich voor een versoepeling van dit besluit ?

3. In het nieuwe besluit van 24 maart 2000 ligt duidelijk de klemtoon op zelfcontrole en responsabilisering.

Welke waarborgen zijn er dat in de praktijk door alle betrokkenen de veiligheidsvoorschriften voldoende worden nageleefd ?

Is het zeker dat de lokale overheden voldoende nauwgezet zullen controleren ?

Gaat de Vlaamse Gezondheidsinspectie van de administratie Gezondheidszorg terzake ook de nodige controles uitoefenen ?

Antwoord

1. Het eerste besluit ter voorkoming van legionella in handelsruimten en expositieruimten van 16 november 1999 was een dringende maatregel om problemen zoals bij de dramatische gebeurtenissen in Kapellen onmiddellijk te voorkomen.

Ondertussen werd de problematiek grondiger bestudeerd in recente algemene wetenschappelijke en medische literatuur. De evolutie van de regelgeving in Nederland werd hierbij op de voet gevolgd. Na dit studiewerk werd in overleg besloten dat het besluit enigszins kon worden aangepast, wat dan ook gebeurde in het besluit van 24 maart 2000.

Het is duidelijk dat in principe het gebruik van aërosolvormende systemen in handelsbeurzen en expositieruimtes verboden blijft. Onder welbepaalde voorwaarden kunnen sommige systemen wel worden toegelaten.

Wat andere landen in Europa betreft, stellen wij vast dat de meeste zich richten op wat er terzake in Vlaanderen en Nederland gebeurt.

2. Er is inderdaad nood aan een decreet om adequaat maatregelen te kunnen nemen op het vlak van de primaire preventie van infecties. De bedoeling is dat het een kaderdecreet wordt waarbinnen, via een aantal preventieve uitvoeringsbesluiten, maatregelen kunnen worden genomen met betrekking tot niet alleen legionella, maar ook andere infectieziekten. Regelingen zoals in het besluit over legionella in handelsbeurzen en expositieruimten, horen dan thuis binnen dergelijk decreet.

Aan de inhoudelijke aspecten van het besluit zoals het nu bestaat, hoeft voor het beoogde toepassingsgebied in handelsbeurzen en expositieruimtes momenteel niets te veranderen. Zoals hierboven vermeld, hebben we ons voor de versoepeling van het besluit gebaseerd op wetenschappelijke literatuur. Bij temperaturen beneden de 20 graden Celsius is er niet echt groei van legionellakiemen. Dat is dan ook de reden waarom strikte voorwaarden qua temperatuur, onderhoud en ontsmetting en waterkwaliteit worden opgelegd wanneer toch aërosolproducerende toestellen worden gebruikt in handelsbeurzen en expositieruimten.

3. De aspecten zelfcontrole en responsabilisering zijn zeker niet onbelangrijk, doch het gewijzigde

besluit legt er niet in de eerste plaats de nadruk op. Het legt daarentegen nog steeds de nadruk op het verbod van aërosolproductie, tenzij uitzonderlijk aan bepaalde voorwaarden voldaan is. De permanente temperatuurmeting en de verplichte registratie van een aantal gegevens in een logboek, maken controle op het gebeuren en de evolutie in de loop van de tijd mogelijk.

Absolute waarborgen dat in de praktijk door alle betrokkenen de veiligheidsvoorschriften voldoende worden nageleefd, zijn er nooit. Dat geldt trouwens niet enkel voor de maatregelen in dit besluit. Wel meen ik te kunnen rekenen op correcte naleving van het besluit. Immers, geen enkele verantwoordelijke van een handelsbeur of expositieruimte is erbij gebaat om de voorschriften naast zich neer te leggen.

Ik ben er verder van overtuigd dat de burgemeesters genoeg verantwoordelijkheidsgevoel hebben en inderdaad de nodige controles zullen uitoefenen. De veteranenziekte is en blijft immers nog steeds een gevaarlijke ziekte, met een hoge letaliteit. De gebeurtenissen in Kapellen hebben iedereen voldoende gealarmeerd om geen risico's te nemen.

Om de lokale overheden duidelijkheid te geven over het belang van de opvolging van de maatregelen, is er een overleg geweest tussen de administratie en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. Er wordt ook een brief gestuurd naar de burgemeesters om het besluit verder toe te lichten. Uiteraard kunnen zij bovendien steeds bij de Vlaamse Gezondheidsinspectie terecht voor bijkomende inlichtingen.

Zoals in het besluit geformuleerd staat, is het de burgemeester die oplegt wie de eventuele controle moet uitoefenen. Deze controletaak wordt in het besluit niet toebedeeld aan de administratie Gezondheidszorg.

**Vraag nr. 148
van 5 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Druggebruik – Preventie

Uit het jaarlijks gezondheidsrapport van jongeren in de Europese Unie (EU) blijkt dat het aantal druggebruikers onder de 15- en 16-jarigen in Vlaanderen hoger ligt dan elders in Europa. Vooral cannabis, amfetamines en XTC zouden in Vlaande-

ren veel meer in trek zijn dan bij de jongeren in de buurlanden.

Harddrugs zouden daarentegen bij de jeugd in Vlaanderen veel minder worden gebruikt.

Nochtans kan de huidige trend de overheid zeker niet onverschillig laten, omdat volgens voormeld rapport het stijgend gebruik van de zogenaamde "partydrugs" grote zorgen baart en zelfs een aanzet kan zijn tot het gebruik van harddrugs, zoals onder meer heroïne.

Werden reeds maatregelen genomen om deze evolutie af te remmen en de nadelige gevolgen voor de gezondheid van onze jeugd in te dijken ?

Wordt deze evolutie nauwlettend gevolgd en worden nieuwe campagnes tegen het druggebruik in het vooruitzicht gesteld ?

Antwoord

Het "Extended annual report of the state of the drug problem in the European Union 1999" van het Europees drugobservatorium (EMCDDA) bevat de cijfergegevens over de prevalentie van druggebruik bij 15-16-jarigen. Deze gegevens werden verzameld door de nationale focal points en kunnen als uiterst betrouwbaar worden beschouwd. (*EMCDDA : European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction – red.*)

De gegevens voor Vlaanderen komen uit de "health behaviour" studie (HBS) die de Universiteit Gent (Maes et al.) reeds enkele jaren uitvoert.

Enkele opmerkelijke cijfergegevens

- Cannabis : Vlaanderen komt op de vijfde plaats met 23,7 % ooit gebruikers, na UK (37,5 %), Ierland (37 %), Nederland (31,1 %) en Spanje (24,2 %) ;
- Amfetamines : Vlaanderen komt op de vijfde plaats met 3,8 % ooit gebruikers, na Nederland (7,8 %), UK (7,3 %), Spanje (4,1 %) en Griekenland (4 %) ;
- XTC : Vlaanderen komt op de vierde plaats met 6,2 % ooit gebruikers, na Ierland (9 %), Nederland (8,1 %) en het UK (8 %) ;
- Heroïne, cocaïne, LSD, snuifmiddelen : het ooit gebruik bleef in Vlaanderen zeer beperkt.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat de hierboven gegeven cijfers voor Vlaanderen dateren

van 1998, terwijl in veel andere landen enkel cijfergegevens tot 1993 en 1994 bekend zijn. Een vergelijking tussen de landen van de Europese Unie met cijfers van eenzelfde onderzoeksjaar zou een heel andere rangorde kunnen geven.

Toch kan worden gesteld dat een algemene stijging van het ooit gebruik in heel Europa een feit is.

Zo tonen bijvoorbeeld de cijfergegevens van Vlaanderen van 1996 een duidelijk lager gebruik (cannabis : 19,6 % ; amfetamines : 3,2 % ; XTC : 5,6 %). Het syntheserapport van de bevraging van de leerlingen in het kader van een drugbeleid op school (januari-juni 1999, steekproef van 47.657 leerlingen tussen 12 en 18 jaar) laat alweer dezelfde trend zien, met echter een lichte daling van het XTC-gebruik, tegen een stijging van het gebruik van amfetamines (cannabis : 24,5 % ; amfetamines : 7,5 % ; XTC : 5,1 %).

Volgende kanttekening dient echter te worden gemaakt : "ooit gebruik" is een zeer open definitie. "Gebruik gedurende het laatste jaar" geeft een meer realistisch beeld van het druggebruik bij jongeren. In de bevraging gebruikte 80,3 % van de jongeren tussen 12 en 18 jaar gedurende het afgelopen jaar geen illegale drugs, 11,7 % gebruikte occasioneel illegale drugs (minder dan 1 maal/week) en 8 % geregeld (meer dan 1 maal/week).

Maatregelen genomen om deze evolutie af te remmen

De Vlaamse overheid werkt sinds 1999 met een globaal beleidsplan voor de drugproblematiek. De uitvoering berust via een convenant bij de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD). Losse projecten komen niet meer in aanmerking voor subsidiëring. De klemtoon van het Vlaams beleid ligt op coördinatie, continuïteit en ondersteuning van netwerken en sectoren.

In Vlaanderen bestaat er reeds geruime tijd een globale langetermijnpreventiestrategie.

Verschillende maatschappelijke sectoren, onder meer het onderwijs, het jeugdwerk, de vrijetijdsector, de volwassenenvorming en de bedrijfswereld, tekenden een preventiebeleid uit waarin vooral aandacht wordt besteed aan informatieverstrekking, educatie, regelgeving en vroegtijdige interventie in geval van problemen. Het gaat om een participatief (met sleutelfiguren uit de doelgroep zelf) en emancipatorisch proces (niet betuttelend, maar ondersteunend om verantwoorde beslissingen te leren nemen).

Vooraf het lokaal alcohol- en drugbeleid staat in de belangstelling, met de nodige aandacht voor onderlinge afstemming van de verschillende sectoren.

Essentieel in een drugbeleid zijn goede afspraken en strategieën om jongeren zo snel mogelijk aan te spreken op hun alcohol- en druggebruik en hen eventueel te begeleiden als er problemen zijn. De hulpverlening bevestigt dat hulp veel effectiever en efficiënter is bij vroeg geïdentificeerde en gesignaleerde problemen.

Het is de bedoeling om met jongeren én met volwassenen te komen tot een eerlijk debat over gebruik en misbruik van genotsmiddelen (drugs, alcohol en geneesmiddelen). Dit vraagt dat ook volwassenen zich kwetsbaar zouden opstellen. Open communicatie tussen ouders en kinderen is zeer belangrijk en onderzoek bevestigt dat het ook effectief is. Zo blijkt bijvoorbeeld uit de bevraging van de leerlingen dat ouders voor adolescenten belangrijke referentiepersonen zijn met betrekking tot drugs.

Zoals de cijfergegevens hierboven reeds aantoonde, kan overal in Europa en in de wereld tijdens het voorbije decennium een stijging van het middelengebruik worden vastgesteld, en dit ondanks de uiteenlopende vormen van drugbeleid in de verschillende landen, gaande van gedoogbeleid tot het nemen van sterk repressieve maatregelen. Een afdoende verklaring voor deze mondiale trend is er niet.

Wel groeit de overtuiging dat de aandacht van de overheid zich veeleer moet richten op het voorkomen van misbruik, dan op het voorkomen van gebruik.

De grens tussen gebruik en misbruik is echter dun en dikwijls moeilijk te trekken ! Zo is het bij alcoholgebruik duidelijk dat de meerderheid verantwoord handelt. Bij illegale drugs is het minder evident de risicogrens met cijfers te staven. Toch kan worden gesteld dat ook hier een relatief groot aantal jongeren dat tijdens de adolescentie met deze middelen experimenteerde, te gebruiken. Uit de bevraging van de leerlingen bleek dat 24,9 % van de ooit gebruikers tussen 12 en 18 jaar later stoppen met gebruiken.

Opvolging van deze evolutie

Hoewel niet als Vlaamse gezondheidsdoelstelling opgenomen, blijft drugpreventie een belangrijk aandachtspunt voor de volksgezondheid in Vlaanderen.

Via het afsluiten van een convenant voor een periode van telkens drie jaar verbinden de Vlaamse Gemeenschap en haar partner binnen het convenant zich ertoe samen te werken binnen het kader van de centrale strategische visie inzake preventie.

Het afsluiten van een convenant vraagt duidelijke, haalbare en realistische afspraken over de doelstellingen. Het vraagt tevens verbintenissen voor meerdere jaren met betrekking tot de te leveren prestaties en de effectmeting van deze prestaties.

Een convenant heeft als meerwaarde dat doelstellingen en prestaties heel concreet en meetbaar worden gedefinieerd en vastgelegd, en dat het mogelijk wordt om permanent de uitvoering van het beleid te volgen, te evalueren en bij te sturen.

De bovenvermelde HBS-studie, gefinancierd door de Vlaamse overheid, onderzoekt om de twee jaar het gezondheidsgedrag, inclusief het druggebruik bij schoolgaande jongeren. Ook in 2000 werd de enquête reeds uitgevoerd.

Vraag nr. 150 van 11 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Personen met verminderde mobiliteit – Projecten

De Vlaamse regering startte projecten op in de verschillende provincies om de mobiliteit van mindermobielen te verhogen. De projecten moesten passen in een structurele oplossing voor de vervoersproblematiek van mindermobielen.

De Lijn en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) speelden hierbij een centrale rol. De Lijn zag in deze projecten trouwens een experiment om basismobiliteit te garanderen, ook voor moeilijke doelgroepen.

1. Werden deze projecten ondertussen geëvalueerd door het VFSIPH ? Met welk resultaat ?
2. Welke projecten lopen nog verder ? Hoe werden ze bijgestuurd ? Hoe worden ze gefinancierd door het VFSIPH ?
3. Werden er nieuwe projecten opgestart op voorstel van het VFSIPH ? Welke ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president

van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Antwoord

1. De beslissing van de vorige Vlaamse regering van 6 oktober 1998 inzake het opstarten van proefprojecten inzake vraagafhankelijk aangepast vervoer voor mensen met een ernstige handicap, had een dubbele doelstelling :

- op korte termijn de continuïteit verzekeren van de dienstverlening van vier diensten voor aangepast vervoer (ODAV) in Grimbergen, Leuven, Zoersel en Antwerpen ;
- uitbouwen van een structurele oplossing voor de vervoersproblematiek in het kader van bijakte van de mobiliteitsconvenanten, door het opzetten in samenwerking met gemeenten en provinciebesturen van proefprojecten in dertien Vlaamse gemeenten.

Voormelde oplossing hield in dat dertien proefprojecten inzake aangepast vraagafhankelijk vervoer in Vlaanderen zouden opstarten, en dit in het kader van een inclusief vervoersbeleid van de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn. Het betrof een cofinancieringsmodel waarbij naast De Lijn en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, ook de provinciebesturen en de gemeenten samen voor 50 % zouden bijdragen tot de realisatie van deze proefprojecten. Ik heb vastgesteld dat, ondanks het overleg tussen de betrokken instanties, deze proefprojecten nooit effectief zijn opgestart. Er moest dus worden uitgekeken naar een nieuw conceptueel kader en naar een nieuwe invulling van de betrachting van de Vlaamse regering om in aangepast vervoer van personen met verminderde mobiliteit te voorzien.

Uit het gecoördineerd antwoord dat de Vlaamse regering verstrekke op een soortgelijke vraag over dit thema, heeft de Vlaamse volksvertegenwoordiger al kunnen opmaken dat het Vlaams Fonds en De Lijn verder zochten naar elementen van oplossing in het kader van de basismobiliteit (*schriftelijke vraag nr. 63 van 11 januari 2000 van mevrouw Sonja Becq ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 875 – red.*). Volgens de laatste informatie waarover ik beschik, zouden intussen zes gebieden zijn afgebakend waarbinnen binnenkort aangepaste belbusdiensten operationeel zouden

worden. Voor detailinfo verwijs ik naar het antwoord van mijn collega minister Stevaert.

Ik kan ook melden dat ik samen met mijn collega bevoegd voor Mobiliteit binnenkort een nieuwe nota bij de Vlaamse regering zal inleiden waarbij een nieuw concept wordt voorgesteld. De rol van elk van de betrokken partners zal daarin ook worden geëxpliciteerd.

2. Het Vlaams Fonds en de afdeling Personenvervoer van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap blijven inmiddels voor het begrotingsjaar 2000 overbruggingskredieten ter beschikking stellen van de vier bestaande diensten inzake aangepast vervoer die onder ODAV ressorteren.

Dit is een tijdelijke regeling, in afwachting van de goedkeuring door de Vlaamse regering van een nieuw voorstel voor een structurele oplossing.

3. Er werden geen nieuwe projecten op voorstel van het VFSIPH opgestart.

(*Antwoord Steve Stevaert : blz. 1514 – red.*)

Vraag nr. 152 van 12 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Chauffeurs welzijnssector – Medische keuring

Zoals ik reeds stelde in mijn vraag om uitleg aan de minister over de werkskosten in de sector bijzondere jeugdbijstand (Handelingen C89 van 17 februari 2000, blz. 8-11), wordt de welzijnssector gevat door allerlei federale regelgevingen die zware financiële gevolgen hebben, maar ook onzekerheid brengen.

De federale wetgeving bepaalde onlangs dat chauffeurs die personen in een georganiseerd kader vervoeren, houder moeten zijn van een bewijs van medische keuring.

In het kader van de grootst mogelijke integratie worden heel wat klanten van de welzijnssector vervoerd (jongeren uit de bijzondere jeugdbijstand, gehandicapten, ouderen van/naar revalidatiecentra, kinderen van/naar buitenschoolse opvang, ...) en werken er mindermobielen centrales, al dan niet via het OCMW of het SIF (Sociaal Impulsfonds), ...

In de welzijnssector wordt "vervoer" door zowat iedereen gedaan : stagiairs, interimpersoneel, vrijwilligers, gepensioneerden, ... naast het effectief gesubsidieerde en het Sociale-Maribelpersoneel.

Vraag is of al deze personeelsleden die af en toe bewoners van instellingen vervoeren, houder moeten zijn van een bewijs van medische keuring.

1. Was er contact met de bevoegde federale minister over de gevolgen van deze maatregel voor de welzijns- en gezondheidssector ?
2. Worden de kosten voor dit bijkomend medisch onderzoek op een of andere manier in de subsidiëring verrekend ?
3. Is het niet zinvol dat de minister aan de sector duidelijke richtlijnen geeft over concrete modaliteiten die van toepassing zijn ?

Antwoord

Situering

Het koninklijk besluit (KB) van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs (Belgisch Staatsblad 30.04.1998) bepaalt welke chauffeurs een geneeskundig onderzoek moeten ondergaan.

Artikel 42 bepaalt dat kandidaten voor een rijbewijs geldig voor de categorieën C, C+E, D of D+E een onderzoek moeten ondergaan.

Artikel 43 bepaalt dat de houders van een Belgisch of Europees rijbewijs voor de categorieën A, B of B+E of voor een gelijkwaardige categorie, een geneeskundig onderzoek moeten ondergaan als zij een voertuig besturen bestemd voor onder meer volgende vervoerdiensten :

"6° de ambulance- en vervoerdiensten georganiseerd ten behoeve van hospitalen, klinieken, rust-, verzorgings- en herstelhuizen, inrichtingen voor gerechtelijke plaatsing van minderjarigen en medisch-pedagogische instellingen".

Uit navraag bij het ministerie van Verkeer en Infrastructuur, dienst Wegveiligheid, blijkt dat de reglementering in verband met de medische keuring geen nieuwe elementen bevat, doch een verduidelijking inhoudt van de vroegere reglementering terzake.

Concreet betekent dit dat alle personen die *regelmatig* vervoer verzorgen zoals dat hierboven wordt beschreven, moeten beschikken over een bewijs van medische keuring. Het statuut van deze personen (bv. vrijwilliger, gepensioneerde, stagiair, ...) en of ze hiervoor al dan niet bezoldigd worden, speelt hierbij geen rol. De interpretatie van "regelmatig" vervoer ligt bij de rechtsprekende macht.

1. Voorzover ik heb kunnen nagaan – het KB werd goedgekeurd tijdens de vorige legislatuur – was er geen contact met de bevoegde federale minister over de gevolgen van deze maatregel voor de welzijns- en gezondheidssector.
2. De kosten voor bijkomend medisch onderzoek worden niet extra in de subsidiëring verrekend. Meer en meer wordt de subsidiëring geforfaitariseerd.

Zo stelt de sectorale regelgeving van de bijzondere jeugdbijstand dat "de gezondheidstoestand van de personeelsleden en de andere personen die in de voorziening verblijven geen gevaar mag inhouden voor de minderjarigen met wie ze in contact komen. De medische geschiktheid van de personeelsleden wordt bij aanwerving vastgesteld door een attest van de geneesheer." De kosten voor de arbeidsgeneeskunde worden gesubsidieerd via een bedrag van 3 % van de personeelskosten (loonkosten). Met dit bedrag worden ook andere kosten gesubsidieerd, zoals verzekeringspremies.

In de sector van de ouderen- en thuiszorg wordt enkel aan de verzorgingscentra de verplichting opgelegd tot het organiseren van aangepast vervoer. De subsidiëring van de sector is forfaitair op grond van de gemiddelde bezettingsgraad. Eventuele kosten voor medisch onderzoek zijn hierin begrepen.

In het organiserend ziekenvervoer is er enkel in het kader van de Dienst 100 een duidelijke reglementering. Dit betreft een federale bevoegdheid.

3. Aangezien het om een federale regelgeving gaat, lijkt het mij voor de hand liggend dat een dergelijk initiatief zou worden genomen door de bevoegde federale minister, in casu mevrouw Durant.

Vraag nr. 153
van 17 mei 2000
van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

1. Heeft het kabinet van de minister sinds het begin van deze legislatuur voertuigen van het merk Volvo aangekocht of een lease-overeenkomst afgesloten voor een voertuig van dit merk ?
2. Zo ja, hoeveel voertuigen werden er besteld, van welk type en bij welke dealer ?

Werden er speciale voorwaarden bedongen ?

Voor welke opties werd gekozen en tegen welke voorwaarden ?

Wat was de prijs van elk voertuig of wat zijn de leasingvoorwaarden ?

Door wie en waar worden de onderhoudsbeurten uitgevoerd en werden hiervoor speciale voorwaarden bedongen ?

3. Zijn er momenteel contracten lopende voor aankoop of leasing van nieuwe voertuigen van dit merk ?

Zo ja, over hoeveel voertuigen gaat het, van welke types en voor wanneer is de levering gepland ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 156
van 17 mei 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Hepatitis C – Preventie

Naar verluidt zouden in België circa 100.000 personen besmet zijn met het hepatitis C-virus. Slechts 1 tot 3 % van de besmette personen is hiervan op de hoogte. Circa 80 % van de besmette personen ont-

wikkelt chronische hepatitis C, van hen krijgt 20 % na tien jaar levercirrose. Na twintig jaar loopt dit aantal op tot 40 %. Van alle cirrosepatiënten ontwikkelt 10 % na tien jaar leverkanker.

Een betere kennis van het virus die kan leiden tot een vroegere diagnose en een snellere behandeling van de ziekte, is bijgevolg essentieel.

Een groot deel van de dragers werd besmet via een bloedtransfusie die plaatsvond vóór 1990. Vanaf 1 juli 1990 wordt in België immers al het bloed, de bloedproducten, de donororganen en donorweefsel op de aanwezigheid van het hepatitis C-virus gescreend.

Wat het "nieuwe" aantal besmettingen betreft, vormen vooral de druggebruikers, personen die werken in de (para)medische sector of die een risicovol beroep uitoefenen, personen met onveilige, wisselende seksuele contacten en personen met piercing, tatoeage of scarificaties een risicogroep.

1. Welke maatregelen neemt de minister, in overleg met de bevoegde federale minister, met het oog op een gecoördineerd hepatitis C-beleid in Vlaanderen ?
2. Welke maatregelen neemt de minister in overleg met de minister bevoegd voor het wetenschappelijk onderzoek, in het kader van het wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot hepatitis C ?

Worden nieuwe onderzoeksprojecten opgestart ? Zo ja, welke ?

Hoeveel financiële middelen worden uitgetrokken m.b.t. het wetenschappelijk onderzoek inzake hepatitis C ?

3. Welke maatregelen neemt de minister om de risicogroepen maximaal te informeren en te sensibiliseren inzake de gevaren van hepatitis C ?
4. Op welke wijze worden de huisartsen meer bewust gemaakt van het effect van de voorgeschreven medicatie op de lever van hepatitis C-patiënten ?
5. Worden er initiatieven genomen om een automatische screening van de risicogroepen te organiseren, zoals dit in Frankrijk en de Verenigde Staten gebeurt ?
6. Op welke wijze worden de virusdragers opgespoord en hoe verloopt de follow-up ?

7. Wordt er steun verleend aan de vereniging van hepatitis C-patiënten ?

Antwoord

1. De preventieve maatregelen voor hepatitis C zijn in feite dezelfde als voor hepatitis B en infectie met HIV (het aidsvirus).

In het kader van de verschillende aidscampagnes werden deze aspecten reeds vrij uitgebreid aangepakt. Wegens de gelijkaardige overdrachtsproblematiek werden geen stappen ondernomen naar een specifiek beleid voor hepatitis C op zich.

Zeer belangrijk voor de preventie van hepatitis C was de invoering in 1990 van een screening van bloedproducten voor transfusie.

2. Wat het specifiek en fundamenteel wetenschappelijk onderzoek betreft met betrekking tot hepatitis C, verwijs ik naar de terzake bevoegde Vlaamse en federale ministers.

Er loopt momenteel een gecoördineerd onderzoeksproject met medewerking van MSOC (Maatschappelijk Sociaal Opvangcentrum) Antwerpen, De Sleutel Antwerpen en MSOC Genk.

In opdracht van de Vlaamse Gemeenschap gebeurde enkele jaren geleden ook een prevalentiestudie. De resultaten ervan werden gepubliceerd in het Epidemiologisch Bulletin van de Vlaamse Gemeenschap, het communicatiekanaal van de Vlaamse overheid inzake infectieziekten met vooral het huisartsencorps.

3. De groep die vandaag het grootste risico loopt om geïnfecteerd te geraken met het hepatitis C-virus zijn de intraveneuze druggebruikers die naalden en spuiten delen. De problematiek is voor hepatitis C bij deze groep qua preventieve maatregelen dezelfde als voor hepatitis B en HIV (het aidsvirus).

In die optiek is het voor deze groep gebruikers belangrijk dat ze wegwerpnaalden en -spuiten gebruiken en deze niet delen met anderen. Via de VAD (Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen) loopt er in samenwerking met MSOC Antwerpen een gesubsidieerd project in die zin. Zij maakten ook een folder waarin onder meer op de problemen via andere besmettingswegen wordt gewezen, zoals via naal-

den of mesjes bij piercings, tatoeages en dergelijke. De continuïteit van deze aanpak is opgenomen in het convenant met de VAD dat loopt tot 2001.

Het risico van besmetting via seksueel contact is gering. Ook hier gelden dezelfde maatregelen als bij hepatitis B en HIV.

Ik vraag mijn administratie om na te gaan in hoeverre een bijkomende en specifieke overheids campagne voor hepatitis C naar artsen of het publiek wenselijk of noodzakelijk is.

4. Wat het voorschrijven van medicatie betreft, is het voor de arts in kwestie steeds belangrijk te weten of iemand hepatitispatiënt is of een gestoorde leverfunctie heeft.

Deze noodzakelijke aandacht van de arts reikt dus verder dan alleen de hepatitis C-patiënten. Het vermijden van medicatie die de lever extra belast of toxisch is voor de lever, behoort tot het normale handelen en de goede medische praktijk van de huisarts. Problemen in verband met hepatitis komen ook zeer geregeld aan bod in allerlei bijscholingsactiviteiten voor artsen.

5. Automatische screening van risicogroepen gebeurt in feite niet.

De grootste groep risicopersonen zijn mensen die meer dan tien jaar geleden bloedtransfusies gekregen hebben. Systematische controle van transfusiebloed op hepatitis C gebeurt sedert 1 juli 1990.

Bij consultaties van druggebruikers wordt wel geprobeerd zo systematisch mogelijk te screenen naar alle infecties die via bloedcontact kunnen worden doorgegeven. Hetzelfde geldt voor consultaties in verband met seksueel overdraagbare aandoeningen.

6. Virusdragers worden niet systematisch opgespoord. De follow-up van besmette personen behoort tot de normale medische praktijk van huisartsen, in samenspraak met internisten-hepatologen.

Hepatitis C is een ziekte die verplicht te melden is in het kader van het decreet van 5 april 1995 betreffende de profylaxe van besmettelijke ziekten. Indien zich verscheidene nieuwe gevallen voordoen in eenzelfde omgeving, of wanneer men vermoedt dat er een verband bestaat tussen enkele gevallen, kan vanuit de Gezond-

heidsinspectie onderzoek worden gedaan naar de mogelijke gemeenschappelijke besmettingsbron.

7. Zoals voor andere zelfhulpgroepen voor patiënten met een welbepaalde ziekte, bestaat er geen aparte subsidiëring voor de vereniging van hepatitis C-patiënten.

Wel kunnen zelfhulpgroepen aan een vorm van subsidiëring geraken in het kader van vrijwilligerswerk, dit in toepassing van het "decreet betreffende het georganiseerd vrijwilligerswerk in de welzijns- en gezondheidssector" (23 maart 1994) en het "besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de lijst van subsidieerbare vrijwilligersactiviteiten" (10 november 1998). De vereniging van hepatitis C-patiënten kan zich voor verdere informatie hierover richten tot het Trefpunt Zelfhulp. Indirect worden de zelfhulpgroepen gesteund via de subsidie (5,9 miljoen fr.) aan dit Trefpunt Zelfhulp VZW.

Liever dan alle verenigingen of zelfhulpgroepen een aalmoes te geven, opteert de Vlaamse regering verder voor substantiële subsidie (3,5 miljoen fr.) aan de VZW Vlaams Patiëntenplatform. De opdracht is een forum te bieden aan een zo groot mogelijk aantal patiëntenverenigingen en zelfhulpgroepen. Dit lijkt de meest geschikte weg om de positie van de gebruikers in de welzijns- en gezondheidszorg te versterken.

Vraag nr. 157
van 17 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Kinderpsychiaters – Behoeft

In de kinderpsychiatrie is er een acuut tekort aan kinderpsychiaters, vooral in excentrisch gelegen gebieden. Door de nieuwe ontwikkelingen in het kader van de kindermishandeling bij de centra voor geestelijke gezondheidszorg (CGG) is dit nog geaccentueerd.

De oorzaken zijn bekend :

- het aantal artsen dat wordt toegelaten tot de specialisatie kinderpsychiatrie is er laag ;
- het werkaanbod en de verloning in Nederland is groter dan in Vlaanderen : vele Vlamingen lopen trouwens stage in Nederland tijdens hun opleiding en blijven er nadien ;

– de verloning voor psychiaters in de CGG's is laag, het werkaanbod is slechts tijdelijk.

1. Hoe is het aantal kinderpsychiaters geëvolueerd in de intramurale en extramurale sector sinds september 1999 ?
2. Worden de CGG's systematisch in aanmerking genomen als stageplaats voor kinderpsychiaters in opleiding ?
3. Werden reeds maatregelen genomen om de verloning (honoraria), waar nodig, aan te passen aan de aard en de organisatie van het werk ?
4. Is de latentietijd bij het invullen van de vacatures voor kinderpsychiaters bij CGG's vermindert sinds 1998 ?

Houdt de minister, bij de verdere opdrachten die ze voorbehoudt aan CGG's, rekening met het feit dat er geen kinderpsychiaters zullen zijn om alle opdrachten uit te voeren ?

Is in de mogelijkheid voorzien om extra zorgverstrekkers met andere kwalificaties in te schakelen (psychologen, maatschappelijk assistenten, psychiatrische verpleegkundigen, ...) ?

5. Werden door de minister maatregelen genomen om het uitoefenen van het beroep kinderpsychiater in de verschillende Vlaamse regio's aantrekkelijker te maken ? Werd terzake overleg georganiseerd met de bevoegde federale minister ?

Antwoord

Met de vraag die de Vlaamse volksvertegenwoordiger stelt, trekt zij eens te meer de aandacht op een probleem dat zich reeds verschillende jaren voordoet en dat repercussies heeft op de ontwikkeling van de kinder- en jeugdpsychiatrie in Vlaanderen.

De oorzaken van een tekort aan kinder- en jeugdpsychiaters in Vlaanderen zijn haar reeds bekend.

Vandaag vraagt zij naar de eventuele evolutie sinds september 1999.

Op haar eerste vraag kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mededelen dat de capaciteit aan kinderpsychiatrie in de intramurale sector sinds september 1999 toch een uitbreiding heeft gekend

met 77 uren. Deze totale capaciteitsuitbreiding is gerealiseerd binnen vier voorzieningen.

Bovendien wordt op dit ogenblik uitvoering gegeven aan een reconversie die toelaat bijkomende K-bedden te creëren (*K : neuropsychiatrie voor kinderen – red.*). De aanvragen voor reconversie dienden op 31 mei bij de administratie ingediend te zijn. In het najaar zal dit tot een relatief belangrijke capaciteitsverhoging aanleiding geven voor de functie kinderpsychiatrie binnen de psychiatrische ziekenhuizen en PAAZ-diensten (*PAAZ : psychiatrische diensten algemene ziekenhuizen – red.*).

Binnen de extramurale sector is het aantal kinderpsychiaters sinds september 1999 gelijk gebleven. De goedkeuring van het stageplan voor psychiaters in opleiding is een federale aangelegenheid. Gelet op het zeer beperkte aantal kinderpsychiaters in opleiding, is het moeilijk om vast te stellen of de CGG's systematisch in aanmerking worden genomen als stageplaats.

Op het vlak van de verloning hebben er zich een aantal evoluties voorgedaan. Binnen de CGG-sector heeft de psychiatrische functie geen deel uitgemaakt van de grote loonharmoniseringsoperatie. Terwijl voor de andere functies in de periode 1998-2000 een serieuze baremaverhoging is doorgevoerd, is dit niet gebeurd voor de psychiatrische functie.

Dit betekent echter niet dat er geen inspanningen worden geleverd om de verloning van de psychiatrische functie aantrekkelijker te maken. Men heeft echter voor een ander systeem gekozen dan een louter baremieke verhoging.

De klemtoon wordt gelegd op de individuele onderhandelingen tussen de psychiater en het bestuur van een CGG. Naar Nederlands model zou ik durven spreken over een (markt)schaarstepremie die bovenop een minimumbarema wordt toegekend.

Binnen de onderhandelingen rond het CGG-decreet is toegezegd om de honoraria die de centra genereren van hun psychiaters in dienstverband, niet langer in mindering te brengen op de subsidies. Vanaf 2000 wordt op die manier minstens 30 miljoen gecupereerd door de ganse CGG-sector. Deze extra middelen waarover elk CGG kan beschikken, moeten een betere verloning voor de psychiaters mogelijk maken. Elke inrichtende macht zal met de eigen psychiaters tot een akkoord moeten komen over wat onder "billijke" verloning wordt verstaan.

Ik reken erop dat dit verloningsmechanisme een eerste aanzet kan geven tot het aantrekkelijker maken van de functie. De komende maanden en jaren zullen uitwijzen of dit inderdaad tegemoetkomt aan de verwachtingen van de psychiaters in het algemeen en van de kinderpsychiaters in het bijzonder.

Bovendien zou de schaalvergroting van de CGG-sector ook moeten bijdragen tot een structurele oplossing voor het deeltijds werkaanbod in de CGG-sector.

Deze twee maatregelen, een passende verloning en een meer grootschalige werkomgeving, zouden de werkomstandigheden van de kinderpsychiaters moeten verbeteren.

Het effect hiervan zou moeten blijken uit een verminderde latentietijd bij het invullen van de vacatures voor kinderpsychiaters in de CGG-sector.

Toch blijft de kans bestaan dat de vraag naar hulpverlening steeds groter zal blijven dan het aanbod. Vandaar dat in het decreet inzake de geestelijke gezondheidszorg de multidisciplinariteit is ingeschreven als één van de werkingsbeginselen. Een benadering van de patiënt vanuit zowel de psychiatrische, de psychologische, de agogische als de sociale disciplines wordt hier vooropgesteld.

Elk centrum zal dus autonoom moeten beslissen in welke mate welke specifieke deskundigheid aanwezig moet zijn in de equipe. En dit zowel om zijn basisopdracht, als om eventueel bijkomende opdrachten efficiënt en doelmatig te kunnen uitvoeren.

De mogelijkheid om zorgverstrekkers tewerk te stellen met andere kwalificaties dan een psychiatrische, een psychologische of een maatschappelijke opleiding, wordt door het CGG-decreet ook gecreëerd. De beschikbare psychiatertijd zou op die manier op de meest efficiënte wijze kunnen worden aangewend.

Wat het overleg met de bevoegde federale minister betreft, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat tijdens de Interministeriële Conferentie voor Volksgezondheid van 29 maart de geestelijke gezondheidszorg onderwerp was van bespreking. Ik kan haar verzekeren dat vanuit de Vlaamse Gemeenschap de bereidheid aanwezig is om eventuele problemen bij de invulling van de vrijgemaakte capaciteit aan kinderpsychiatrie te agenderen op het hiervoor meest geschikte forum bij het overleg met de federale overheid.

Vraag nr. 158
van 17 mei 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Vlaams Patiëntenplatform – Subsidiëring

Op 31 mei 1999 werd in Leuven een Vlaams Patiëntenplatform (VPP) opgericht. Dit forum is een bundeling van zelfhulpgroepen en patiëntenverenigingen die tot doel hebben de gemeenschappelijke belangen van alle patiënten te verdedigen.

De minister heeft beslist om deze gebruikersgroep financieel te ondersteunen.

1. Maken alle patiëntenverenigingen deel uit van dit forum, of zijn er nog andere patiëntenverenigingen en/of zelfhulpgroepen, die los hiervan aan belangenverdediging doen ?
2. Deze verenigingen worden gesubsidieerd.

Op grond van welke criteria gebeurt dit ? Gaat het om een regulier, decretaal geschraagde regeling, of gebeurt dit via experimentele subsidies ?

3. Op welke wijze wordt dit platform betrokken bij beleidsvoorbereiding en beleidsvoering ? Is hiervoor in een structureel kader voorzien ?

Antwoord

Algemeen

De VZW Vlaams Patiëntenplatform heeft als globale doelstelling de actieve participatie van de patiënt aan het gezondheidsbeleid te bevorderen. Om deze doelstelling te bereiken, worden volgende acties ondernomen :

- de versterking en verdere uitbouw van het platform. Dit houdt onder meer in : het werven van nieuwe leden en het informeren van huidige en nieuwe leden over ontwikkelingen en maatregelen op het vlak van gezondheid en gezondheidsbeleid ;
- de realisatie van een aanspreekpunt voor de overheid en de afvaardiging en vertegenwoordiging van patiënten in de Vlaamse Gezondheidsraad en tijdens studiedagen, symposia, hearings, enzovoort, opgezet door en/of in het kader van het Vlaamse gezondheidsbeleid ;

- een grotere kennisopbouw via consultatie van en samenwerking met de ledenverenigingen en met het oog op een inventarisatie van problemen die betrekking hebben op de positie van de patiënt binnen de sector gezondheid.

Belangenverdediging

Bij de VZW Vlaams Patiëntenplatform zijn op dit ogenblik 72 verenigingen en/of zelfhulpgroepen (zie **bijlage 1**) aangesloten. Uit een recente telling blijkt dat een 110-tal patiëntenverenigingen in Vlaanderen actief zijn die aan de criteria die het VPP stelt (zie **bijlage 2**), beantwoorden. Het is de bedoeling om ook de resterende verenigingen (een veertigtal), die tot dusver een afwachtende houding aannamen, bij het initiatief te betrekken.

Er bestaan in Vlaanderen naar schatting achthonderd zelfhulpgroepen. Die kunnen een beroep doen op de diensten van het Trefpunt Zelfhulp VZW.

Een aantal verenigingen/zelfhulpgroepen wenst niet aan te sluiten bij het Vlaams Patiëntenplatform omdat belangenverdediging niet tot hun doelstellingen of prioriteiten behoort ; een aantal andere verenigingen wil dit in de toekomst wel doen, maar moet eerst nog een structuur uitbouwen.

De subsidiëring van het Vlaams Patiëntenplatform heeft tot doel dit forum verder uit te bouwen en te versterken. Op die manier zullen het draagvlak en de representativiteit van het platform groter worden en kunnen zij een grotere onderlinge samenhang en solidariteit tussen patiëntenverenigingen bewerkstelligen.

Subsidiëring

Van de 72 leden die aangesloten zijn bij de VZW Vlaams Patiëntenplatform worden slechts 14 verenigingen gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Dit gebeurt in toepassing van het "decreet betreffende het georganiseerd vrijwilligerswerk in de welzijns- en gezondheidssector" (23 maart 1994) en het "besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de lijst van subsidieerbare vrijwilligersactiviteiten" (10 november 1998).

Redenen voor dit geringe aantal zijn de strenge eisen en voorwaarden om te worden erkend als vrijwilligersorganisatie en een reeks verplichtingen die hieraan verbonden zijn.

Indirect worden de zelfhulpgroepen gesteund via de subsidie (5,9 miljoen fr.) aan het Trefpunt Zelfhulp VZW.

Liever dan alle verenigingen of zelfhulpgroepen een aalmoes te geven, opteert de Vlaamse regering voor een substantiële subsidie (3,5 miljoen fr.) aan de VZW Vlaams Patiëntenplatform. De opdracht is een forum te bieden aan een zo groot mogelijk aantal patiëntenverenigingen en zelfhulpgroepen. Dit lijkt de meest geschikte weg om de positie van gebruikers van instellingen uit de welzijns- en gezondheidszorg te versterken.

Beleidsvoorbereiding en beleidsvoering

De overheid wil de zorggebruiker een stem geven bij de formele advisering en evaluatie op het vlak van het gezondheidsbeleid en hem betrekken bij de conceptopbouw.

Hiertoe wordt een vertegenwoordiging van het Vlaams Patiëntenplatform opgenomen in de Vlaamse Gezondheidsraad. De wensen en verzuchtingen van een zo groot mogelijk aantal patiënten kunnen daar worden verwoord, en op die manier kan het Vlaams Patiëntenplatform het beleid beïnvloeden.

Het forum van patiëntenverenigingen is tevens aanspreekpunt voor de overheid.

Bijlage 1

Leden VZW Vlaams Patiëntenplatform

- 1 VZW Ruggensteun
 - 2 VZW HIV-vereniging Vlaanderen
 - 3 Kind en Ziekenhuis VZW
 - 4 Stoma-club Antwerpen
 - 5 Leven zoals voorheen VZW
 - 6 MS Liga Vlaamse Gemeenschap VZW
 - 7 Vlaamse Vereniging voor Bechterewpatiënten VZW
 - 8 Vlaamse Liga voor Ataxie van Friedreich VZW
 - 9 VZW Whiplash
 - 10 Debra Belgium VZW
 - 11 Vlaamse Vereniging Gilles de la Tourette VZW
 - 12 Dupuytren-Peyronie-Lederhose
 - 13 Oost-Vlaamse Vereniging voor Gelaryngectomeerden
 - 14 VHL Familie Alliantie
 - 15 ALS-zelfhulpgroep België VZW
 - 16 VVM VZW
 - 17 Hartpatiëntenvereniging Zutendaal en Omstreken VZW
 - 18 Ouders van kinderen met autisme VZW
 - 19 Stomaclub Brugge Schakel
 - 20 Stoma Ilco VZW Gent
-

Leden VZW Vlaams Patiëntenplatform

- 21 Hartpatiëntenvereniging Overpelt VZW
 - 22 Nema VZW
 - 23 Dismelia VZW
 - 24 Voluntas VZW
 - 25 VZW Stoma-Ilco
 - 26 Vereniging voor Ménière-patiënten VZW
 - 27 Gibas VZW
 - 28 VZW Zelfhulpgroep neurostimulator- en medicatiepomppatiënten
 - 29 Ouderwerkgroep Zit Stil VZW
 - 30 Ups & Downs VZW
 - 31 VZW Postpolio België
 - 32 Gender SOS Antwerpen VZW
 - 33 Astmastichting België VZW
 - 34 Belgische Oudervereniging van Kinderen met een Stofwisselingsziekte VZW
 - 35 Crohn en Colitis Ulcerosa Vereniging VZW
 - 36 Federatie van Vlaamse Simileskringen VZW
 - 37 Liga voor Chronische Inflammatoire Bindweefselziekten VZW
 - 38 ME-vereniging VZW
 - 39 Uilenspiegel VZW
 - 40 Vereniging voor Aangeboren Gelaatsafwijkingen, VAGA VZW
 - 41 Vlaamse Alzheimerliga VZW
 - 42 Vlaamse Liga voor Fibromyalgie-patiënten VZW
 - 43 Vlaamse Vereniging voor Psoriasispatiënten VZW
 - 44 VZW Coma Vereniging België Koepelorganisatie NAH
 - 45 VZW Ikaros
 - 46 VZW Langerhans-cel-histiocytose Belgium
 - 47 VZW Werkgroep Thuisverzorgers
 - 48 Zelfhulpgroep voor Sudeckatrofie, Algoneurodystrofie, RSD-, CRFS-patiënten VZW
 - 49 Samen Verder Kempen VZW
 - 50 SUST VZW
 - 51 Belgische Liga Myasthenia Gravis Patiënten VZW
 - 52 Zelfhulpgroep Lymfoedeem
 - 53 CVA zelfhulpgroep "Nooit opgeven" Bornem
 - 54 Fobium VZW
 - 55 VZW Piekernie
 - 56 Vrouwen helpen vrouwen
 - 57 BVSK (syndroom van Klinefelter)
 - 58 CMT België VZW
 - 59 Sorema
 - 60 Zelfhulpgroep Chronische Pancreatitis VZW
 - 61 Moeders tegen Incest VZW
 - 62 Huntington Liga VZW
 - 63 VZW Komaan
 - 64 NF-Kontakt VZW
 - 65 VZW Allergiepreventie
 - 66 Hof van (H)eden VZW
 - 67 Vereniging Afasie VZW
 - 68 Vlaamse Vereniging Ouders van Couveusekinderen VZW
 - 69 Belgische zelfhulpgroep voor dystoniepatiënten VZW
 - 70 Boratie VZW en partners
 - 71 Vereniging MCP (mensen met chronische pijn)
 - 72 Oudercomité Hartekinderen VZW
-

Bijlage 2*Artikel 6 en 7 van de oprichtingsstatuten van de VZW Vlaamse Patiëntenplatform*

Artikel 6

Het aantal stemgerechtigde leden is onbeperkt, maar moet minstens drie bedragen. De oprichters van de vereniging zijn de eerste stemgerechtigde leden.

Tot de vereniging kan als stemgerechtigd lid toetreden al wie door de raad van bestuur aanvaard wordt. De raad van bestuur beslist autonoom over elk verzoek tot opneming. Het kandidaat-stemgerechtigd lid dient te voldoen aan de volgende toetredingsvoorwaarden :

- voorgedragen worden door twee van de stemgerechtigde leden ;
- een patiëntenvereniging zijn. Een patiëntenvereniging is een autonome vereniging die haar leden samenbrengt rond een aandoening of probleemsituatie met als doel individuele en gezamenlijke noden te lenigen. In patiëntenverenigingen primeren steeds de belangen, noden en inzichten van de patiënt en zijn nabije omgeving op deze van andere belanghebbenden uit de gezondheidssector. Als "patiënten" worden beschouwd mensen en hun nabije omgeving die omwille van een problematiek die de levenskwaliteit bedreigt, een beroep doen of deden op de gezondheidssector ;
- vrij zijn van politieke, commerciële, mutualistische of andere bindingen die het nastreven van de belangen van patiënten op enige wijze in de weg kunnen staan ;
- een VZW-statuut hebben. De raad van beheer van het lid deelt schriftelijk mee aan de raad van beheer van het Vlaams Patiëntenplatform welke persoon van hun keuze zij afvaardigen en de bevoegdheid verlenen om in hun naam verbintenissen aan te gaan, en wie diens plaatsvervanger is. Behoudens in geval van overmacht, verbinden alle leden die de hoedanigheid van rechtspersonen bezitten, zich ertoe om zich te laten vertegenwoordigen door dezelfde persoon voor ten minste één jaar ;
- ten minste twee jaar werking kunnen bewijzen.

De leden onderschrijven bij hun toetreding de statuten, in voorkomend geval het huishoudelijk re-

glement, en engageren zich voor een actieve medewerking.

Artikel 7

De algemene vergadering kan ook niet-stemgerechtigde leden tot de vereniging toelaten. Het kandidaat-niet stemgerechtigd lid moet voldoen aan de volgende voorwaarden :

- een patiëntenvereniging zijn zoals omschreven in artikel 6, hierboven ;
- vrij zijn van politieke, commerciële, mutualistische of andere bindingen die het nastreven van de belangen van patiënten op enige wijze in de weg kunnen staan ;
- ten minste één jaar werking kunnen bewijzen ;

**Vraag nr. 159
van 17 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Verzorgingsinstellingen – Openbaar vervoer

Bij verschillende gelegenheden verklaarde de minister bevoegd voor Mobiliteit dat de openbare vervoermaatschappij De Lijn zou moeten instaan voor het vervoer tot aan de "poort" van een industrieterrein of een andere strategische plaats waar veel mensen werken, en dat de dienstverlening moet worden aangepast aan deze plaatsen.

Ook verzorgingsinstellingen beïnvloeden mobiliteit, en vaak nog meer : zowel personeel als gebruikers en bezoekers komen en gaan. In dit kader lijkt het dan ook evident dat De Lijn haar bestaande halteplaatsen en dienstregelingen eventueel herdenkt en aanpast aan én de voorzieningen én de werktijden van het personeel, naar analogie van de bedrijven.

Bij het bouwen van verzorgingsdiensten waarvoor overheidssubsidies worden gegeven, lijkt het daarom essentieel dat met de openbaarvervoermaatschappij De Lijn afspraken worden gemaakt zodat zij haar dienstverlening kan aanpassen.

1. Worden er systematisch afspraken gemaakt tussen De Lijn en/of de minister bevoegd voor Mobiliteit en de minister bevoegd voor Welzijn en Gezondheid bij het verlenen van investeringssteun aan welzijns- of gezondheidsvoorzieningen ?

2. Wordt het openbaarvervoeraanbod voor personeel en bezoekers mee opgenomen in de omgevingsstudie voor het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) ?

Antwoord

1. Er worden geen afspraken gemaakt betreffende vervoersregelingen en halteplaatsen tussen De Lijn en/of de minister bevoegd voor Mobiliteit enerzijds en de minister bevoegd voor Welzijn en Gezondheid en/of het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden anderzijds bij het verlenen van investerings-subsidies aan verzorgingsinstellingen.

In het kader van deregulering en decentralisatie wordt van de klanten van de overheid, in dit geval de verzorgingsinstellingen, verwacht dat zij zelf initiatief nemen en inhoud geven aan hun plannen voor nieuwe infrastructuur. Ik meen dat het in dit opzicht niet de taak van de overheid is, maar wel in eerste orde deze van de instelling zelf om eventueel over concrete mogelijkheden of problemen openbaar vervoer rechtstreeks met De Lijn te praten.

2. In de eerste fase van de aanvraag tot investeringssubsidies binnen de VIPA-procedure wordt, op grond van een aantal gewogen evaluatiecriteria, door de evaluatoren van de administratie advies uitgebracht over het zorgstrategisch plan. Deze adviezen, samen met de reactienota van de initiatiefnemer hierop, vormen de basis voor de bespreking van het dossier in de Zorgstrategische Commissie voor de Verzorgingsvoorzieningen. Het finaal advies van deze commissie wordt dan ter beslissing aan de minister voorgelegd.

In het zorgstrategisch plan dat aldus wordt beoordeeld, dient de instelling onder meer een antwoord te verstrekken op de vraag : "Is de instelling goed geplaatst om in de geïdentificeerde zorgbehoeften te voorzien ?". Eén van de onderliggende vragen hierbij is : "Is de aanvragende instelling goed gelegen ?", en onder deze bijvraag wordt het criterium "ligging en bereikbaarheid" geëvalueerd, waarbij wordt gepeild naar de al of niet goede bereikbaarheid van de instelling met het openbaar vervoer.

De optimalisering van het openbaarvervoeraanbod voor personeel en bezoekers dient in dit kader door de instelling wel degelijk te worden

bestudeerd, overlegd en geëvalueerd en maakt aldus deel uit van de zogenaamde omgevingsanalyse, behorende bij het in te dienen zorgstrategisch plan van de instelling voor mogelijke subsidiëring van nieuwe infrastructuur.

Vraag nr. 164 van 18 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vaccinatiebeleid PMS/MST – Evaluatie

De PMS-centra (voor het gemeenschapsonderwijs) en het MST (voor het gesubsidieerd onderwijs) zijn onder meer verantwoordelijk voor het vaccinatiebeleid voor schoolgaande jongeren (PMS : psychomedisch-sociaal centrum ; MST : Medisch Schooltoezicht).

In het kader van het belang dat de Vlaamse regering hecht aan preventie is het belangrijk te weten of het vaccinatie-aanbod ook effectief wordt benut.

1. Hoeveel leerlingen worden effectief bereikt door PMS en MST in elke provincie ?
2. Zijn er redenen bekend voor het niet bereiken van bepaalde leerlingengroepen ?
3. Welke acties worden er respectievelijk door PMS en MST ondernomen naar groepen die niet worden bereikt ?
4. Zijn er gedragswijzigingen inzake vaccinatie naargelang het geslacht, de leeftijd, de soort vaccinatie en de studierichting bij jongeren ?
5. Wordt het vaccin tegen hepatitis B systematisch toegediend aan alle leerlingen die een stage in de verzorgingssector doorlopen (TSO, BSO, vierdegraadsonderwijs) en aan de leerkrachten die deze stages begeleiden (TSO : technisch secundair onderwijs ; BSO : beroepssecundair onderwijs) ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

1. Alle schoolplichtige leerlingen worden door het PMS en MST in elke provincie bereikt.

De wet van 21 maart 1964 bepaalt dat alle leerlingen onderworpen zijn aan het medisch schooltoezicht. Het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1985 bepaalt de leerjaren waarin de leerlingen dienen te worden onderzocht en de opdrachten die de schoolartsen en schoolverpleegkundigen dienen uit te voeren. Een opdracht is het permanent bijhouden van de vaccinatiestatus bij leerlingen en, mits schriftelijke toestemming van de personen die over de minderjarige leerling de ouderlijke macht uitoefenen en van de meerderjarige leerling, in staan voor de vaccinaties die wettelijk zijn.

In de vrije, stedelijke en provinciale MST-centra wordt de vaccinatiestatus van de leerlingen op een gestandaardiseerde en geïnformatiseerde wijze bijgehouden.

De verwerking van deze registratiegegevens toonde voor de schooljaren 1993-1994 en 1994-1995 aan dat de coverage van polio 4, inenting die in de derde kleuterklas of in het eerste studiejaar worden toegediend, respectievelijk voor gans Vlaanderen gemiddeld 79 % en 90 % bedroegen. Een vergelijkbare coverage werd voor DITE 5 aangetoond. Hiervan namen de equipes van het MST 62 % van de coverage voor eigen rekening in de derde kleuterklas en 31 % in het eerste leerjaar.

2. Bij alle leerlingen die regelmatig naar de school gaan en behoren tot de doelgroep wordt naar aanleiding van een algemeen, een selectief of een deelonderzoek de vaccinatiestatus nagegaan.

Het niet bereiken van de leerlingen kan worden veroorzaakt door spijbelen van de individuele leerling. Achteraf kan deze leerling evenwel weer worden uitgenodigd voor een medisch onderzoek en een eventuele bijwerking van de vaccinatiestatus.

3. Indien leerlingen niet worden bereikt, kan vanuit het MST-centrum een sociaal verpleegkundige of in voorkomend geval een interculturele bemiddelaar een huisbezoek bij de leerling te brengen.

Ook de huisarts kan worden verwittigd, mits akkoord van de ouders of de meerderjarige leerling.

4. Hierover zijn mij geen gegevens bekend.

5. Aan alle leerlingen die een stage doorbrengen in de verzorgingssector kan een inenting tegen hepatitis B worden toegediend. De vaccinatie kan door de schoolarts of de huisarts (indien de leerling hieraan de voorkeur geeft) worden uitgevoerd.

Deze dure vaccinatie wordt voor alle leerlingen verpleegkunde, kinderverzorging en verzorgenden vanaf het eerste jaar door het Fonds voor Beroepsziekten terugbetaald.

Voor leerkrachten die stages begeleiden, wordt geen terugbetaling van het vaccin door het Fonds voor Beroepsziekten gedaan omdat zij afhangen van het departement Onderwijs. De leerkrachten kunnen zich evenwel in principe door de arbeidsgeneesheer laten inenten.

Sedert het schooljaar 1999-2000 worden alle leerlingen in het eerste jaar van het secundair onderwijs kosteloos ingeënt tegen hepatitis B.

BERT ANCIAUX

**VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING**

**Vraag nr. 126
van 4 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Culturele samenwerking met Nederland – Grensgebiedprojecten

In het kader van het cultureel verdrag Vlaanderen-Nederland werd een akkoord gesloten om de culturele samenwerking in grensgebieden te bevorderen.

Voor 1999 werd 9,1 miljoen frank subsidie toegekend aan de Gemengde Commissie om dit doel te bereiken. Daarnaast werden er voor concrete culturele projecten met Nederland (theater, jeugd, podiumkunsten, literatuur, ...) voor meer dan 15 miljoen frank subsidies uitgetrokken.

1. Voor welke projecten werden deze subsidies concreet benut ?
2. Werden al de geplande projecten effectief uitgevoerd ?

3. Welke gezelschappen, groepen, ... uit welke grensregio's in Vlaanderen werkten mee aan deze projecten ?
4. Wordt dit beleid in 2000 met dezelfde partners voortgezet ?

Antwoord

Vooreerst heb ik de indruk dat in de vraagstelling enige verwarring schuilt. Enerzijds gaat de vraag over samenwerking en subsidies voor projecten in de Vlaams-Nederlandse grensstreek ; anderzijds over een globaal krediet dat aan samenwerking Vlaanderen – Nederland in het algemeen werd besteed.

Aangezien het mij niet duidelijk is wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger precies op het oog heeft met de vraag, geef ik hierbij een volledig overzicht van de Vlaamse subsidies die in 1999 aan de samenwerking met Nederland werden besteed.

Soms gaat het daarbij over samenwerking met "vast partners", vaak ook niet en hangt het af van de concrete aanvragen die worden ingediend in het kader van "vaste samenwerkingsmodellen of -reglementen", zoals bijvoorbeeld bij de theateruitwisselingen.

Ik wil er nog aan toevoegen dat de bron van de cijfers die de Vlaamse volksvertegenwoordiger citeert, mij niet bekend is. Zo vermoed ik dat de 9,1 miljoen die ze vermeldt, betrekking heeft op de werkingssubsidie van de Commissie van het verdrag, wat onder de bevoegdheid valt van de minister-president. Het cijfer van 15 miljoen voor projecten dat ze vermeldt, is zeker geen vooropgezet bedrag, zoals kan blijken uit de volgende opsomming.

A. Algemene samenwerking

- Het Comité Amateurtheater Vlaanderen-Nederland (CAVN) : 433.000 frank.
- Inzake de samenwerking op het gebied van de professionele podiumkosten is er een subsidie van 5.100.000 frank.

Daarvan gaat 1,5 miljoen naar ongeveer zestig Vlaamse organisatoren (culturele centra, ...) die Nederlandse theaterproducties programmeren, en 3,6 miljoen naar het Vlaams Theaterinstituut (VTI) om samen met het Theaterinstituut Nederland (TIN) een gezamenlijk promotie- en

presentatiebeleid in het buitenland te organiseren.

Van Nederlandse zijde wordt in een gelijke subsidie voorzien.

- Het Vlaams-Nederlandse Theaterfestival, dat jaarlijks in de zomer simultaan in Vlaanderen en Nederland loopt, wordt met 4.400.000 frank gesubsidieerd.
- Voor grensoverschrijdende auteurslezingen bij Vlaamse organisatoren subsidieerde Vlaanderen 1.000.000 frank.
- Het theaterproject omtrent Guido Gezelle, een samenwerking tussen Antigone Kortrijk en Hollandia, kreeg 3.800.000 frank.
- November Music, een Vlaams-Nederlands hedendaags muziekfestival, kreeg 1.000.000 frank.
- Voor het uitgeven van een gezamenlijke nieuwsbrief over Nederlandstalige literatuur van de Vlaamse overheid en het Nederlandse Productie- en Vertalingenfonds werd 324.500 frank gesubsidieerd.
- Voor het gezamenlijke leesbevorderingsproject de Jonge Gouden Uil subsidieerde Vlaanderen (50/50 departementen Onderwijs en Cultuur) 1.100.000 frank.

Dit is een project dat jaarlijks samengaat met de Stichting Lezen en de Nederlandse Taalunie.

- In de sector beeldende kunsten werd aan negen kunstenaars een werkbeurs toegekend om zich professioneel te gaan vervolmaken in Nederlandse instellingen ; de totale subsidie daarvoor bedroeg 1.950.000 frank.

Deze kunstenaars worden door de Nederlandse instellingen geselecteerd.

- Voor een tentoonstelling over James Ensor werd een subsidie toegekend van 100.000 frank aan het gemeentebestuur van Den Haag.
- Voor de presentatie van een videoproject van Jan Fabre werd een ondersteuning van 100.000 frank toegekend aan de Kunstvereniging Diepenheim.
- Voor het vertaalproject Art and Architecture werd een subsidie toegekend van 997.650 frank aan het Rijksbureau voor Kunsthistorische Do-

cumentatie ten behoeve van de Nederland Collectieregistratie.

B. Grensgebieden

Tussen de Vlaamse en Nederlandse provincies aan de gemeenschappelijke grens, is een Overleg Vlaanderen – Zuid-Nederlandse Provinciën ingesteld. Naast overleg, onder meer inzake cultuur, worden ook projecten van samenwerking opgezet : meestal initiatieven uitgaande van de provincies, soms mee gesteund door de Vlaamse Gemeenschap. In dit kader was er in 1999 een subsidie van 500.000 frank voor "Grafiek op de Grens". Er is ook tweejaarlijks een koormanifestatie, die in 2000 300.000 frank krijgt.

Dit alles betekent dus dat in 1999 een totaalbedrag van 20.805.150 frank aan subsidies werd verleend voor de samenwerking met Nederland in de cultuursector.

Vraag nr. 127
van 4 mei 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Speelgoedmuseum Mechelen – Subsidiëring

Via de pers verneem ik dat, volgens het nieuwe museumdecreet, het Speelgoedmuseum van Mechelen een officiële erkenning op basisniveau heeft gekregen. Naar verluidt betekent dit het einde van de jaarlijkse subsidie van 1,5 miljoen frank. Het museum wordt daardoor bedreigd in zijn werking.

Daar het Speelgoedmuseum een unieke rol vervult en in Vlaanderen zowat het enige kindermuseum is, betreur ik dit.

1. Wat is de juiste situatie van het Speelgoedmuseum ?
2. Wordt er gewerkt aan een museumbeleid voor speciale doelgroepen, en dan heel in het bijzonder voor kinderen ?
3. Wordt er gewerkt aan een erkenning "kindermuseum", zodat er een voldoende aanbod komt van initiatieven die zich richten naar de jongste museumbezoekers in Vlaanderen ?

Antwoord

- 1a) Het Speelgoedmuseum Mechelen werd in het verleden gesubsidieerd met toepassing van het koninklijk besluit (KB) van 22 april 1958 tot re-

glementering van de toekenning van toelagen aan de musea welke niet van de staat afhangen, en van bijkomende ministeriële richtlijnen.

De lijst van de begunstigde musea was historisch gegroeid. Er werd een werkingssubsidie toegekend op basis van een percentage van de raming van de werkingskosten waarop, rekening houdende met het beschikbare krediet, een verdeelsleutel werd toegepast. Daarnaast bestond de mogelijkheid projectsubsidies toe te kennen.

Als **bijlage 1** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een tabel met de toegekende subsidiebedragen van de afdeling Beeldende Kunst en Musea.

Daarnaast werd het Speelgoedmuseum ondersteund door het departement Wetenschap, Innovatie en Media (zie **bijlage 2**) en door de provincie Antwerpen. Vanaf 1 september 1998 ging de uitvoering van het museumdecreet in. Dit houdt in dat een museum erkend moet zijn om gesubsidieerd te kunnen worden.

Aan het Speelgoedmuseum Mechelen – op 31 mei 1999 erkend als museum en ingedeeld bij het basisniveau – werden in 1999 door de Vlaamse Gemeenschap projectsubsidies toegekend voor een totaalbedrag van 2.715.628 frank. Van de provincie Antwerpen ontving het museum, via een nominatimsubsidie, een bedrag van 1.000.000 frank.

- b) Het Speelgoedmuseum Mechelen werd op 31 mei 1999, conform de artikels 2 en 5 van het decreet tot erkenning en indeling van musea, erkend als museum en ingedeeld bij het basisniveau.

De erkenning van musea is de belangrijkste pijler van het nieuwe museumdecreet. De voorwaarden tot erkenning behelzen inhoudelijk/museologisch verantwoorde criteria toepasselijk op alle musea.

Uitgangspunt is de internationale definitie van "museum" zoals goedgekeurd door ICOM (International Council of Museums) : "Het museum is een permanente instelling, zonder winstbejag, ten dienste van de gemeenschap en haar ontwikkeling, toegankelijk voor het publiek, die de materiële getuigenissen van de mens en zijn omgeving verwerft, beheert, bewaart en beveiligd, wetenschappelijk onderzoekt, presen-

teert en hierover informeert voor doeleinden van studie, educatie en genoeg".

Er worden eisen gesteld op het vlak van de museale werking – een evenwichtige en professionele uitoefening van de vier basisfuncties – en van het management.

Door een erkenning biedt het museum aan zijn partners en het publiek duidelijkheid omtrent de kwaliteit van zijn werking. De erkenning door de Vlaamse Gemeenschap kan als kwaliteitsstandaard gelden voor alle overheidsniveaus en instellingen in Vlaanderen. Erkende musea worden ingedeeld in drie niveaus : het basisniveau, het regionale niveau en het landelijke niveau. Het betreft hier geen hiërarchische indeling. Alle erkende musea hebben bewezen kwaliteitsvolle musea te zijn. Deze indeling stelt de Vlaamse Gemeenschap in staat afspraken te maken en tot een taakverdeling te komen met de verschillende overheden, in casu met de provincies, onder meer over de subsidiëring. Dit resulteerde in overeenkomsten tussen de Vlaamse Gemeenschap en de provincies.

De criteria voor indeling hebben betrekking op het cultuurhistorisch belang van de collectie, de wijze waarop de culturele verantwoordelijkheid wordt ingevuld en de uitstraling van de museumwerking, en er worden "hogere" eisen gesteld inzake de professionaliteit en de kwaliteit in de uitvoering van de museumfuncties en van het management. Bij de evaluatie van de indeling van een erkend museum bij het landelijke niveau geldt een "nationaal/internationaal" professioneel referentiekader.

Het complementair beleid houdt in dat de provinciale overheid wordt betrokken bij het onderzoek van aanvragen tot erkenning en indeling van musea waarvoor zij niet als bevoegd gezag fungeert. Conform artikel 14 van het besluit tot uitvoering van het museumdecreet kan de provincie een gemotiveerd advies over de erkenningsaanvraag met voorstel tot indeling indienen bij de administratie. Na advies door de Beoordelingscommissie Musea beslist de minister over erkenning en indeling. Conform artikel 10 kan een museum slechts worden ingedeeld bij het regionale niveau op eensluitend advies van de provincie. In de betekening aan het bevoegde gezag van het museum werd meegegeven op welke punten de werking van

het museum dient te worden bijgestuurd (zie **bijlage 3**).

Op het vlak van subsidies is de afspraak dat de Vlaamse Gemeenschap werkingsubsidies verleent aan erkende musea ingedeeld bij het landelijke niveau, en de provincies aan erkende musea ingedeeld bij het regionale niveau. Alle erkende musea kunnen projectsubsidies aanvragen. Voor deze projectsubsidies is jaarlijks de helft van het begrotingskrediet beschikbaar dat wordt uitgetrokken voor subsidies aan en ten gunste van musea (besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van het decreet tot erkenning en subsidiëring van musea van 7 april 1998, hfdst 3, art. 22, § 3). Het Speelgoedmuseum kan als erkend museum op deze projectsubsidies ongelimiteerd aanspraak maken.

Zoals reeds aangegeven, werden in 1999 aan het Speelgoedmuseum Mechelen door de Vlaamse Gemeenschap projectsubsidies toegekend voor een totaalbedrag van 2.715.628 frank.

2. De criteria voor erkenning en indeling van musea, conform het museumdecreet, stellen dat het museum dient te beschikken over een dynamische publiekswerking, gericht op cultuurbeleving en cultuurontwikkeling :
 - een publieksgerichte, educatief verantwoorde en aantrekkelijke presentatie van de objecten ;
 - wetenschappelijke en documentaire informatie over de verzameling, ter beschikking van het publiek ;
 - samenwerking met andere actoren uit het onderwijs, het toerisme en/of het socio-culturele veld.

De Vlaamse musea hebben een educatieve opdracht ten aanzien van diverse doelgroepen, ook van kinderen en jongeren. In de musea kan het jeugdige publiek op actieve wijze kennis maken met het "levende" verleden ; ze vormen een uitgelezen plek om te leren. Veel musea bieden aangepaste activiteiten aan voor kinderen en jongeren, in groepsverband (tijdens of buiten de schooltijd) en individueel of in gezinsverband : rondleidingen, ateliers, zoektochten, museumspelen, didactisch materiaal, lespakketten, enzovoort.

Diverse instellingen hebben een goed uitgebouwde educatieve dienst die voortdurend nieuwe activiteiten ontwikkelt. Om er enkele te noemen : het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten van Antwerpen (al 25 jaar actief op dit vlak), het Museum van Hedendaagse Kunst in Antwerpen, het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen in Brussel, de Musea voor Schone Kunsten en voor Sierkunst en Vormgeving in Gent, het Museum voor Industriële Archeologie en Textiel in Gent, het Provinciaal Archeologisch Museum in Velzeke, het Gallo-Romeins Museum in Tongeren en vele andere ... Een aantal musea doet ook speciale inspanningen naar zogenaamde "bijzondere doelgroepen", zoals migrantenkinderen, gettoscholen, buurtwerking, enzovoort.

In zijn beleidsnota geeft het museum zijn visie en doelstellingen op het vlak van publiekswerking, doelgroepenbeleid, ... en licht het toe hoe deze in museumpresentatie, educatieve werking en publiekswerwing worden gerealiseerd.

Algemeen kan worden gesteld dat wij momenteel vanuit de toepassing van het museumdecreet een aantal knelpunten kunnen aangeven, te beschouwen als kinderziektes. Ik onderzoek dan ook de mogelijkheden om hiervoor een verfijnder systeem te ontwikkelen.

Meer specifiek kan ik verder stellen dat publiekswerking centraal staat in mijn beleid. Een doelgroepenbeleid kan hiervan een logische consequentie zijn. Bij de projectsubsidies wil ik van publiekswerking dan ook een steeds verder verfijnd aandachtspunt maken.

- Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat een erkenning als "kindermuseum" weinig zinvol is. Een erkenning als museum betreft immers de professionaliteit en de kwaliteit voor het geheel van de museale werking, en kan niet worden beperkt tot initiatieven voor een bepaalde doelgroep. De basis voor elke museumwerking is een bepaalde collectie, en niet een bepaalde doelgroep. Wat uiteraard niet belet dat ook een museum een educatief aanbod uitbouwt voor de doelgroep kinderen, individueel of in schoolverband (zie 2).

Het educatief aanbod van de musea wordt sinds jaren bekendgemaakt via de Nieuwsbrief School en Museum, nu Publiek en Museum. Eerstdaags wordt ook de Museumsite van de Vlaamse Gemeenschap via Internet toegankelijk.

De term "kindermuseum" wordt internationaal, ook door het publiek, veel ruimer gebruikt dan in de beperkte betekenis van een museum in de professionele zin van het woord. Hieronder verstaat men ook allerlei doe-centra, kinderervaringsparcours, science centres, ... waarbij het vertrekpunt niet ligt in een collectiegedachte, maar veeleer in het zelf ervaren. Het betreft hier initiatieven tussen museum en attractiepark in. In de museumwereld spreekt men van paramusea. Een mooi voorbeeld daarvan is het Kindermuseum in Brussel, waar men thematisch presentaties opzet, gekoppeld aan activiteiten, ateliers, doe-opdrachten, ... Het uitgangspunt is educatief-recreatief. Er is geen collectie en het is dus geen museum.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 128
van 4 mei 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL**

Verenigd college GGC – Ministeriële aanwezigheid

Overeenkomstig artikel 76 van de Bijzondere Wet van 12 Januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, woont een Brussels lid van de Vlaamse regering met raadgevende stem de vergaderingen bij van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en van het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC).

Dat het lid van de Vlaamse regering de vergaderingen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie niet bijwoont, kan ik nog enigszins aannemen, alhoewel dit zijn nut zou kunnen hebben in het kader van bepaalde activiteiten van dit college. Het komt mij echter voor dat het bijwonen van de vergaderingen van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie een absolute noodzaak is.

Het is inderdaad een feit dat dit college bevoegd is voor het vernietigingsbeleid inzake onwettige benoemingen in de Brusselse OCMW's, die de laatste tijd op grootschalige wijze worden doorgevoerd.

Waakzaamheid en interventies dienaangaande van de Vlaamse minister zijn dus hoogst aangewezen.

De voorganger van de huidige minister woonde deze vergaderingen dan ook op vrij geregelde basis bij. Van de huidige Vlaamse minister heb ik berich-

ten opgevangen dat hij de vergaderingen van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie echter niet bijwoont.

1. Kan de minister meedelen hoeveel vergaderingen van het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie hij totnogtoe heeft bijgewoond ?
2. Op welke wijze volgt de minister de wantoestanden in de Brusselse gezondheidssector inzake taalgebruik op, inzonderheid m.b.t. schandalige toestanden in de Brusselse OCMW-ziekenhuizen ?
3. Op welke wijze heeft de minister in deze vergaderingen geïntervenieerd om deze onaanvaardbare toestanden aan te klagen ?

Antwoord

Ik heb wegens gebrek aan tijd totnogtoe geen enkele vergadering van het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bijgewoond. Ik onderzoek de agenda van het college echter steeds nauwkeurig en zal niet nalaten aanwezig te zijn als ik dat opportuun acht.

Op basis van deze agenda kan ik trouwens overleggen met de twee collegeleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die over een effectieve stem beschikken in het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, over mogelijke aandachtspunten voor de collegevergadering van de GGC.

Wat de tweede vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger betreft, betreur ik met hem dat het taalhoffelijkheidssakkoord, dat ook betrekking heeft op de Brusselse gezondheidssector, niet naar behoren wordt uitgevoerd. Ik zal het probleem op de voet volgen en – zoals gezegd in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand van 6 april jongstleden – zal ik er binnen de Vlaamse regering op aandringen dat de zaak wordt besproken in het Overlegcomité tussen de federale regering, de gemeenschaps- en gewestregeringen en de Brusselse regering (*Handelingen C132 van 6 april 2000, blz. 1 e.v. – red.*). Bovendien zal ik met de collegeleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie contact opnemen om in verband met deze problematiek een gezamenlijke strategie af te spreken.

Overigens vind ik de stelling van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat hij nog enigszins kan aannemen dat ik de vergaderingen van de Vlaamse

Gemeenschapscommissie niet bijwoont, uiterst merkwaardig. Hoewel ik op de vergaderingen van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie slechts over een raadgevende stem beschik, is er een essentieel verschil tussen de potentiële impact van mijn aanwezigheid op beide vergaderingen.

Bij de GGC heb ik een adviserende functie zonder meer. Ik beschik over geen enkele mogelijkheid om het beleid van de GGC daadwerkelijk te sturen of te sanctioneren.

Vermits ik volgens het decreet van 5 juli 1989 toezicht uitoefen op de Vlaamse Gemeenschapscommissie, heb ik daar wel degelijk een reële invloed en impact, doordat ik achteraf onder bepaalde voorwaarden de beslissingen van de VGC kan schorsen of vernietigen. Ik vind het dan ook een essentiële taak om zoveel mogelijk op die collegevergaderingen aanwezig te zijn, enerzijds om preventief en anticiperend op te treden, anderzijds om erover te waken dat het beleid van de Vlaamse Gemeenschap en dat van de Vlaamse Gemeenschapscommissie zo harmonieus mogelijk op elkaar worden afgestemd.

Vraag nr. 131
van 5 mei 2000
van de heer ANDRE MOREAU

Limburgs – Statuut

Zie :
Vlaams minister van Onderwijs en Vorming
Vraag nr. 112
van 5 mei 2000
van de heer André Moreau
Blz. 1644

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Vraag nr. 132
van 11 mei 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT

Culturele centra – Spreiding

Vlaanderen telt heel wat culturele centra. Als men de spreiding ervan bekijkt, merkt men al vlug dat deze centra niet gelijkmatig verspreid zijn over het Vlaamse land. In bepaalde regio's is er een sterke concentratie, terwijl er in andere streken totaal geen zijn.

Als we de Vlaamse Regionale Indicatoren (VRIND) van 1999 mogen geloven, krijgen de culturele centra ook steeds meer volk over de vloer.

Hoewel een goed werkend cultureel centrum veel volk kan lokken, en dus een belangrijke toeristische troef kan zijn, zien we dat er, met uitzondering van Brugge, slechts twee zijn aan de kust, allebei gesitueerd aan de Oostkust.

Ook andere streken beschikken niet over een cultureel centrum, vooral ook het hiaat in Oost-Vlaanderen valt op.

1. Heeft de minister plannen om nieuwe culturele centra te erkennen en te ondersteunen ?
2. Werd bij de beoordeling van deze dossiers rekening gehouden met de actuele spreiding van de culturele centra over het Vlaamse land ?
3. Zijn er met name plannen voor een bijkomend cultureel centrum aan de kust ?

Dat zou ten eerste een belangrijke toeristische troef zijn en ten tweede zou dat het cultureel aanbod aan de kust op een positieve manier kunnen beïnvloeden, vooral tijdens het laagseizoen.

4. Kunnen gebieden die het zonder cultureel centrum moeten stellen ter compensatie rekenen op andere tegemoetkomingen op cultureel vlak ?

Antwoord

Ik verwijs naar de werktekst ter voorbereiding van een nieuw decreet voor de culturele centra en de bouwstenen voor een ontwerp van decreet houdende het stimuleren van een kwalitatief en integraal gemeentelijk cultuurgebied, twee teksten die op het Internet beschikbaar zijn.

Op de eerste twee vragen kan ik bevestigend antwoorden.

Het opzet om een nieuw decreet te maken voor de culturele centra is gebaseerd op vier doelstellingen :

- herprofilieren van de culturele centra – meer kleur in het landschap brengen ;
- cultuurspreiding, gemeenschapsvorming en cultuurparticipatie bevorderen ;
- culturele centra inschakelen in een integraal cultuurbeleid op gemeentelijk vlak ;
- samenwerking in streekverband bevorderen.

De groei van het aantal culturele centra was explosief maar niet planmatig. Ik meen dat de organisatievorm toe is aan een bijsturing van de opdrachten, waarbij rekening wordt gehouden met een veranderd cultureel landschap en met een herdefiniëring van de rol van de steden. Het programma-aanbod, op Vlaamse schaal bekeken, is ruim, vrij goed gespreid en ruim voldoende, enkele blinde vlekken niet te na gesproken. Het beleid inzake culturele centra streeft dus niet naar meer programma-aanbod, maar naar een betere omkadering van het aanbod.

Herprofilieren slaat zowel op de hele sector als op de afzonderlijke centra. Om diversiteit te bewerkstelligen, wil ik een groter onderscheid maken tussen de verschillende categorieën van de culturele centra.

De *grotere* culturele centra (in het huidig decreet de "plus I – en plus II – categorie") krijgen een belangrijke cultuurspreidende opdracht, naast de gemeenschapsvormende taak. Deze centra (in principe maximaal 56, plus een aantal belangrijke culturele centra in andere gebieden) worden gerangschikt op basis van de stedelijke hiërarchie, zoals omschreven in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Deze indeling werkt als een bovengrens voor de nieuwe categorie van erkenning. Centra die niet voldoen aan de vereisten van deze categorie, worden in een lagere categorie geplaatst.

De *kleinere* culturele centra (in het huidige decreet de centra van de "basiscategorie") krijgen in de toekomst ook basale taken. Voorop staat de gemeenschapsvorming, de cultuurspreidende opdracht is hieraan ondergeschikt. Deze centra zijn aanwezig in heel wat gemeenten. De huidige kleinere culturele centra worden beschouwd als basisinfrastructuur voor het gemeentelijk cultuurbeleid

en worden in het decreet "gemeentelijk cultuurbeleid" geregeld.

Er wordt in een mogelijkheid voorzien om toegang te krijgen tot het decreet of om een categorieverhoging te verkrijgen voor culturele centra die gelegen zijn in een gebied dat we als een "witte vlek" kunnen omschrijven. Onder een "witte vlak" versta ik een gebied zonder of met weinig culturele infrastructuur en/of culturele instellingen. Het betrokken cultureel centrum neemt dan een taak op voor een groter verzorgingsgebied, enkel omdat andere gemeenten van de vier hoogste categorieën in datzelfde gebied geen cultureel centrum uitbouwden. Dit zal uitgebreid moeten worden gemotiveerd in het beleidsplan van het centrum.

Dit brengt mij bij de derde vraag.

Aan de kust en in het poldergebied vormen Oostende, Poperinge en Veurne drie witte vlekken. Indien deze steden niet over de vereiste culturele infrastructuur beschikken, is het dus mogelijk dat een andere stad of gemeente die wel over een goed uitgerust cultureel centrum beschikt, in het "witte gebied" toegang krijgt tot het decreet.

Wat de gebieden zonder cultureel centrum betreft, verwijs ik naar het ontwerpdecreet voor gemeentelijk cultuurbeleid. Alle gemeenten kunnen onder bepaalde voorwaarden in dit decreet stappen. De voorwaarden zijn :

- een cultuurbeleidsplan opmaken ;
- over culturele basisinfrastructuur beschikken ;
- een cultuurbeleidscoördinator in dienst hebben ;
- het gaat om een gemeente (of een samenwerkingsverband van aangrenzende gemeenten) met minstens 15.000 inwoners. Gemeenten met minder dan 15.000 inwoners die behoren tot de vier hoogste categorieën van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, krijgen eveneens toegang.

De instapnorm betekent concreet dat, ingeval een afzonderlijke gemeente minder dan 15.000 inwoners telt, zij een groepering moet maken met aangrenzende gemeenten om tot ten minste 15.000 inwoners te komen.

Deze gemeenten krijgen één cultuurbeleidscoördinator gesubsidieerd, die instaat voor de opmaak van het cultuurbeleidsplan en de uitvoering en de coördinatie van het cultuurbeleid. De groepering van gemeenten mag vrij beslissen tot ofwel de opmaak van één cultuurbeleidplan voor het samenwerkingsverband van gemeenten, ofwel de opmaak van afzonderlijke plannen per gemeente.

Er wordt dus een vrije keuze gelaten, ofschoon in de geest van dit decreet wordt gestreefd naar de opmaak (en de uitvoering) van één gezamenlijk cultuurbeleidsplan.

De Vlaamse Gemeenschap stelt aan de gemeenten een enveloppesubsidie ter beschikking gebaseerd op het inwonersaantal.

Elke gemeente ontvangt binnen deze enveloppe :

- a) een forfaitaire basissubsidie van 2,5 miljoen frank per gemeente of samenwerkingsverband van gemeenten, als tegemoetkoming in de loonen werkingskosten van de cultuurbeleidscoördinator ;
- b) een supplementaire subsidie van minimum 30 frank per inwoner. De Vlaamse regering kan dit bedrag verhogen (we gaan in de beginfase uit van een bedrag van 35 fr. per inwoner).

Vraag nr. 133
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit,
 Openbare Werken en Energie
 Vraag nr. 300
 van 11 mei 2000
 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
 Blz. 1515

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 136
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Maatregelen van specifiek toezicht

In het actieplan van de vorige regering voor de Vlaamse rand rond Brussel wordt onder het hoofdstuk "Handhaving van de (taal)wetgeving en Binnenlandse Aangelegenheden" gesteld dat, wanneer randgemeenten niet voldoen aan decretale verplichtingen, de decreten in het kader van het specifiek toezicht zelf kunnen voorzien in geëigende maatregelen. Dit kan zowel gaan om schorsing en vernietiging of disciplinaire sancties, als om maatregelen van dwangvoogdij of indeplaatsstelling.

1. Kan de minister informatie verstrekken aangaande het aantal keren dat dergelijke maatregelen werden genomen tijdens de vorige legislatuur ?
2. Werden er tijdens deze legislatuur al dergelijke maatregelen genomen ?
3. Tijdens de vorige legislatuur werd door de interdepartementale werkgroep Vlaamse Rand de mogelijkheid onderzocht om een algemene decretale basis uit te werken die de Vlaamse Gemeenschap zou toelaten zich in de plaats te stellen van in gebreke blijvende gemeenten.

Wat is in dat verband de stand van zaken ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 137
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Actorenconvenants

Het actieplan Vlaamse Rand van de vorige regering opteerde onder meer voor het afsluiten van

convenants tussen de verschillende actoren in de Gordel, zoals de Vlaamse regering, de provincie Vlaams-Brabant, de gemeentebesturen en andere.

Er zijn sedertdien verschillende vormen van samenwerking totstandgekomen, maar convenants als zodanig werden er bij mijn weten niet afgesloten.

Bestaan er plannen om die alsnog te verwezenlijken ?

Antwoord

Er zijn sedert de goedkeuring van het actieplan voor de Vlaamse Rand inderdaad verschillende vormen van samenwerking totstandgekomen met als doel een meer geïntegreerde en/of gecoördineerde aanpak in de verschillende beleidsdomeinen.

In een aantal gevallen heeft dit wel degelijk geleid tot het afsluiten van overeenkomsten.

Zo hebben de Vlaamse Gemeenschap en de provincie Vlaams-Brabant beheersovereenkomsten afgesloten met zowel de VZW De Rand als de VZW Informatie Vlaamse Rand. Ook heeft de provincie Vlaams-Brabant Vlabbraccet opgericht, een samenwerkingsovereenkomst tussen de culturele centra. Ook in het kader van het Sociale Impulsfonds werden convenants afgesloten met een aantal gemeenten.

Verder bestaan er heel wat minder formele vormen van samenwerking. Zo is er maandelijks overleg tussen de provincie Vlaams-Brabant, de Vlaamse Gemeenschap en de VZW De Rand. Ook bijvoorbeeld in het kader van het Breughelproject is er geregeld overleg tussen verschillende partners.

Uiteraard zullen deze vormen van samenwerking worden voortgezet. Indien nodig zullen hiertoe ook verder overeenkomsten worden afgesloten. Zo zal bijvoorbeeld dit jaar nog een overeenkomst worden afgesloten inzake het beheer van het Felix De Boeckmuseum in Drogenbos.

Vraag nr. 138
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Taalweerbaarheid

In het actieplan van de vorige regering voor de Vlaamse rand rond Brussel werd geponeerd dat de Nederlandstaligen uit die regio bewust moeten worden gemaakt van het belang om zelfbewust en consequent de eigen taal te gebruiken.

De overheid heeft als opdracht deze taalweerbaarheid en taalassertiviteit te ondersteunen.

Welke initiatieven heeft deze regering in dat verband reeds genomen ?

Antwoord

Tijdens deze legislatuur werden door de Vlaamse regering zelf nog geen specifieke campagnes opgezet met als doel de taalweerbaarheid te verhogen. Wel voerde de provincie Vlaams-Brabant onlangs een sensibiliseringscampagne naar de commerciële sector onder het motto "U spreekt Nederlands, wij ook!".

Doel van de campagne is de betrokken sector bewust maken van het belang van het Nederlands. Aangezien de bedrijven in Vlaanderen liggen, waar de voertaal Nederlands is, worden de zaakvoerders en hun personeel aangezet om het Nederlands te gebruiken. Anderstaligen worden gestimuleerd om het Nederlands te leren.

In de campagne wordt vooral gewezen op de voordelen die het Nederlands biedt en wordt aandacht gevraagd voor de waardering van de eigenheid van de streek. In samenspraak met de provincie zal worden nagegaan hoe dergelijke of gelijkaardige campagnes ook in de toekomst zullen worden gevoerd.

**Vraag nr. 139
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Brochure taalgebruik in sociale relaties

Tijdens de vorige legislatuur kwam in het kader van het actieplan Vlaams-Brabant een brochure tot stand inzake het taalgebruik in sociale relaties.

Op welke oplage werd die publicatie verspreid en wie was de doelgroep ?

Worden er in dat kader nieuwe initiatieven genomen ?

Antwoord

Door de afdeling Inspectie Werkgelegenheid werd een ontwerp van brochure opgesteld inzake het taalgebruik in sociale relaties.

Tot op heden is deze nog niet gepubliceerd. De oplage van de publicatie en de doelgroep dient nog te worden bepaald.

Ik dring er bij mijn collega Renaat Landuyt, Vlaams minister bevoegd voor Werkgelegenheid, op aan dat dit zo spoedig mogelijk zou gebeuren.

**Vraag nr. 140
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Gids Welkom in Vlaanderen

Tijdens de vorige legislatuur werd een "Welkom in Vlaanderen"-gids aangemaakt, specifiek bestemd voor de buitenlanders die zich in Vlaams-Brabant vestigen of die er reeds wonen.

Wordt die publicatie nog altijd bezorgd aan nieuwkomers ?

Op basis van welke gegevens worden die geselecteerd ?

Antwoord

De eerste versie van de gids Welkom in Vlaanderen werd verspreid op een oplage van 50.000 exemplaren via diverse kanalen, waaronder gemeentebesturen, VZW De Rand, gemeenschapscentra, universiteiten, hogescholen, bibliotheken, relocation bureaus, ambassades, en dies meer.

Sinds begin juni 2000 is er een tweede, geactualiseerde versie beschikbaar in zes talen, die eveneens via de hierboven genoemde kanalen verder actief zal worden verspreid. Vele verenigingen, culturele centra en/of gemeentebesturen organiseren ont-haalavonden voor nieuwe bewoners. Ook individuele personen, waaronder parlementsleden, gebruiken deze brochure in hun contacten met buitenlanders. De Vlaamse volksvertegenwoordiger kan deze brochure dus desgewenst zelf actief verspreiden.

Hij kan ze op eenvoudig verzoek verkrijgen bij de administratie.

De verspreiding gebeurt dus momenteel niet op basis van geselecteerde gegevens, maar wel via een zo ruim mogelijk circuit van instellingen, organisaties en evenementen.

In de faciliteitengemeenten worden deze brochures intensief verspreid door de VZW De Rand en haar gemeenschapscentra.

Vraag nr. 141
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Administratief steunpunt

Op 1 juni 1997 ging het administratief steunpunt "coördinatie Vlaamse Rand – gemeenten met Bijzonder taalstatuut" van start.

Werkt dit steunpunt nog steeds ?

Zo ja, kan een overzicht worden gegeven van de werkzaamheden en de bevindingen van die cel sedert de aanvang van deze legislatuur ?

Antwoord

Het administratief steunpunt Vlaamse Rand bij het departement Coördinatie is nog steeds operationeel. Deze cel werkt complementair en coördinerend met de andere administraties die inhoudelijk bevoegd zijn voor de materies die in het beleid inzake de Vlaamse Rand aan bod komen.

De eigen initiatieven spitsen zich vooral toe op voorlichting, het verstrekken van informatie en het verlenen van subsidies aan initiatieven die het Vlaams karakter van de regio benadrukken en/of de integratie van anderstaligen bevorderen. Zo werd sinds het begin van deze legislatuur een herwerking van de onthaalgids "Welkom in Vlaanderen" uitgegeven. Ook werd de brochure "Als goede burens. Vlaanderen en de taalwetgeving" herdrukt en werd het educatief stripverhaal "De vermetele verzamelaar" uitgebracht. Samen met de Vrije Universiteit Brussel (VUB) werd een vertaling uitgegeven van het boek "Taal en politiek" van Els Witte en Harry Van Velthoven. Momenteel wordt een reportage op de regionale tv-zenders Ring en ROB TV voorbereid die het beleid in de Vlaamse Rand zal toelichten. Verder wordt een vernieuwing voorbereid van de advertentiecampaagne die nog steeds loopt in een aantal geselecteerde buitenlandse tijdschriften.

Sinds het begin van de legislatuur werden zoals vermeld ook tal van initiatieven gesubsidieerd, voor een jaarlijks bedrag van 5 miljoen frank. Deze subsidiepost zal in het najaar opnieuw bekendheid worden gegeven door de verspreiding van een folder. Het ligt tevens in mijn bedoeling het bedrag van deze subsidiepost stelselmatig op te trekken, van de huidige 5 miljoen naar een verdubbeling op het einde van de legislatuur.

Het administratief steunpunt participeert tevens aan het wetenschappelijk onderzoek dat momenteel loopt aan de VUB en dat peilt naar de ervaringen van 35 jaar taalfaciliteiten. Ook is er regelmatig overleg met de provincie Vlaams-Brabant, de VZW De Rand en andere actoren, om mekaars acties op elkaar af te stemmen. Het steunpunt neemt ook actief deel aan de werkgroepen van de VZW De Rand en fungeert als aanspreekpunt voor externen met betrekking tot de Randproblematiek.

Samen met mijn kabinet wordt ook aan de voorbereiding van een nieuw actieplan voor de Vlaamse Rand gewerkt. Dit actieplan zal in het najaar worden bekendgemaakt.

Vraag nr. 142
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Informatie buitenlanders

Het actieplan voor de Vlaamse Rand voorzag onder meer in de publicatie van artikels door de Vlaamse overheid en het voeren van advertentiecampaagnes in tijdschriften voor buitenlanders die hier resideren, om hen beter te informeren over Vlaanderen, Vlaams-Brabant en de Nederlandse taal en cultuur, evenals over de taalcursussen die worden georganiseerd.

Kan de minister een overzicht verstrekken van de initiatieven die tijdens de nieuwe legislatuur in dat verband al werden genomen ?

Antwoord

Voor het jaar 2000 heb ik eind vorig jaar beslist de lopende advertentiecampaagne in tijdschriften die zich specifiek richten tot de hier verblijvende buitenlanders, voort te zetten.

Zo verschijnen er geregeld advertenties in onder meer The Bulletin, Der Kontakt, El Sol de Belgica, Qui Italia en dergelijke meer, die de lezers infor-

meren over de Nederlandse cultuur en over taallessen die worden georganiseerd.

Vraag nr. 143
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Taalgebruik Dienst 100

Op 3 april interpelleerde ik minister Vogels aangaande het taalgebruik bij de hulpdiensten die onder meer in de Vlaams-Brabantse Gordel opereren (*Handelingen C131 van 3 april 2000, blz. 6-9 – red.*).

Al te vaak gebeurt het nog dat de oproepcentrale niet bij machte is om oproepen in het Nederlands te beantwoorden, dat de interventieteams uit Franstaligen bestaan en dat de slachtoffers naar Brusselse of Waalse ziekenhuizen worden gevoerd, waar ze niet in het Nederlands terechtkunnen.

Minister Vogels riep op geduldig te wachten op een sluitende regeling terzake, maar liet er weinig twijfel over bestaan dat dit nog lang op zich zal laten wachten. Ze hoopte intussen op wat hoffelijkheid vanwege de Franstaligen en relativeerde uiteindelijk de zaak door te stellen dat de slachtoffers van ongevallen meestal bewusteloos zijn, zodat het er eigenlijk niet op aankomt.

Reeds in het actieplan van de Vlaamse regering voor de Vlaamse rand rond Brussel dat in 1996 werd bekendgemaakt, was er sprake van duidelijke afspraken met onder meer het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie om dat te verhelpen.

Neemt de minister in dat verband voldoening met het antwoord dat door zijn collega werd verstrekt ?

Heeft hij in dit dossier zelf reeds initiatieven genomen ?

Antwoord

Het antwoord op de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger met betrekking tot de Dienst 100 dat werd verstrekt door mijn collega Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, is naar ik vrees momenteel het enige mogelijke antwoord. De administratie Gezondheidszorg van de Vlaamse Gemeenschap heeft

de voorbije jaren verscheidene pogingen ondernomen om voor dit dossier een bevredigende oplossing te bedingen.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger wellicht weet, ressorteert dit dossier echter onder de bevoegdheid van de federale overheid.

Men heeft onder meer voorgesteld om in het koninklijk besluit dat de erkenningen van de MUG-teams regelt op te nemen dat, telkens men een oproep uit het Nederlandse taalgebied ontving, een Nederlandskundige arts of begeleider zou aanwezig zijn (*MUG : medisch urgentiegroep – red.*).

Men heeft deze suggestie echter niet overgenomen. We blijven dit dossier volgen, doch een oplossing ligt inderdaad niet meteen voor de hand. Dit dossier dient immers federaal te worden beslecht.

Ik neem me dan ook voor om deze taak ter harte te nemen bij de komende besprekingen in het kader van de verdere staatshervorming.

Zo heb ik onlangs nog een brief geschreven aan minister Duquesne, die plannen koestert om alle veiligheidsdiensten te integreren. Ik heb hem daarbij gewezen op dit specifieke pijnpunt in de dienstverlening en hem voorgesteld op een constructieve wijze overleg te plegen.

Vraag nr. 144
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Taalbeleid en schoolreglement

In het actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel dat in 1996 onder de vorige Vlaamse regering totstandkwam, werd onder meer gesteld dat de scholen in de Vlaamse Rand met een gemengde leerlingenpopulatie een duidelijk taalbeleid zouden voeren, dat moest worden ingeschreven in het schoolreglement.

Heeft de minister zicht op het aantal scholen in de betrokken regio dat zijn schoolreglement in die zin heeft aangevuld ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

Ik verwijs naar het antwoord dat zal worden verstrekt door mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

**Vraag nr. 145
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Naleving taalwetgeving bij gescos

In het kader van het actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel van de vorige Vlaamse regering werd bijzondere aandacht besteed aan de naleving van de taalwetgeving bij gesubsidieerde contractuelen (gescos). Het toezicht daarop geschiedde naar aanleiding van de door de wettelijke bepalingen inzake de tewerkstelling van gesubsidieerde contractuelen voorgeschreven controles.

De controle bij de plaatselijke besturen gebeurde jaarlijks bij de afrekening van de premiesaldo's, waarbij tezelfder tijd ook de naleving van de (taal)criteria aan een grondig onderzoek werd onderworpen.

Bij andere organisaties, waaronder VZW's waar gescos worden tewerkgesteld, werd het toezicht uitgevoerd tijdens de controles op de naleving van de wettelijke voorwaarden van het goedgekeurd project.

Klachten en onregelmatigheden werden door de Inspectie Werkgelegenheid onderzocht.

1. Geldt die werkwijze nog altijd ?
2. Werden de jongste jaren bij de periodieke controles en bij de onderzoeken na klacht inbreuken inzake de taalwetgeving vastgesteld ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

**Vraag nr. 146
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Taalgebruik in het bedrijfsleven

De publicatie van anderstalige personeelsadvertenties door bedrijven uit de Vlaams-Brabantse Gordel is een oud zeer.

Het ACV (Algemeen Christelijk Vakverbond) stelde destijds dat terzake sensibiliserend diende te worden opgetreden, het VEV (Vlaams Economisch Verbond) en het NCMV namen een aantal initiatieven om hun leden ertoe aan te zetten (ook) Nederlands te gebruiken in hun reclamefolders, mailings, affichage, enzovoort.

1. Heeft de minister al initiatieven genomen die de bedrijven uit die regio ertoe moeten aanzetten om, in de geest van het Septemberdecreet, in het Nederlands te adverteren ?
2. Zijn er nog andere initiatieven die het bedrijfsleven uit de betrokken regio ertoe moeten aanzetten om het Nederlands te gebruiken ?
3. In het verleden hebben de sociale partners er ook op gewezen dat de taalwet in bestuurszaken niet goed is uitgewerkt wat de toepassingsfeer en de bestraffing betreft.

Kan de minister terzake initiatieven nemen ?

Antwoord

1. Het gebruik van het Nederlands in personeelsadvertenties is reeds herhaaldelijk besproken door de sociale partners.

Ik ondersteun de daaruit voortvloeiende engagementen inzake sensibilisering tot het gebruik van het Nederlands in advertenties en publicaties ten volle.

2. Er werden nog geen specifieke bijkomende initiatieven genomen.

Wel zullen door de afdeling Inspectie Werkgelegenheid op een meer systematische wijze controles worden uitgevoerd op de naleving van de

bepalingen van het decreet inzake het gebruik van de talen in sociale betrekkingen.

3. Inzake de toepassing en de controle van de taalwet in bestuurszaken dient te worden vermeld dat het een materie betreft die niet van toepassing is op het bedrijfsleven.

Wellicht haalt de Vlaamse volksvertegenwoordiger hier een en ander door elkaar. Ik vermoed dat hij hier het Septemberdecreet bedoelt (gebruik der talen in sociale relaties).

Ik zal met mijn collega Renaat Landuyt, Vlaams minister bevoegd voor Werkgelegenheid, bekijken hoe hierover eventueel een initiatief kan worden genomen om de toepassing te verbeteren.

**Vraag nr. 147
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Nederlandstalig beheer bedrijventerreinen

In het actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel dat in 1996 onder de vorige Vlaamse regering totstandkwam, werd onder meer gesteld dat bij de erkenningsvoorwaarden voor bedrijventerreinen zou worden bedongen dat, inzake het beheer, het Nederlandstalig karakter wordt verzekerd.

1. Staat deze regering daar nog altijd achter ?
2. Op welke manier gaat de minister daarbij te werk ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

**Vraag nr. 148
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Gezins- en bejaardenhulp

Het actieplan van de vorige regering voor de Vlaamse rand rond Brussel voorzag in een prioritaire behandeling van de gezins- en bejaardenhulp in Vlaams-Brabant en in de Brusselse regio.

Zo werd in 1997 50 miljoen frank uitgetrokken voor de uitbreiding van de contingenten gezins- en bejaardenhulp, teneinde de betrokken diensten die actief zijn in Vlaams-Brabant en Brussel meer armslag te geven.

1. Is die maatregel nog altijd van toepassing en werden er eventueel bijkomende maatregelen genomen ?
2. Werden inzake het Nederlandstalig karakter van de particuliere diensten voor gezins- en bejaardenhulp intussen al bepalingen opgenomen in de erkennings- en/of subsidiëringsvoorwaarden ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 149
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaamse Rand – Taalbad anderstalige kandidaat-leerlingen

In het actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel dat in 1996 onder de vorige Vlaamse regering totstandkwam, werd onder meer gesteld dat de kandidaat-leerlingen van de Nederlandstalige scholen aldaar, over een basiskennis van het Nederlands dienen te beschikken.

De toenmalige regering achtte het aangewezen om die basiskennis via een taalbad aan te reiken, op voorwaarde dat dit zou worden georganiseerd buiten de schooluren en op kosten van de ouders die bewust kozen voor het Nederlandstalig onderwijs.

Staat de huidige regering nog achter die uitgangspunten ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Antwoord

Ik verwijs naar het antwoord dat zal worden verstrekt door mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Vraag nr. 151 van 18 mei 2000 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Streekplatformen

In het actieplan van de vorige regering voor de Vlaamse rand rond Brussel werd vermeld dat de mogelijkheid zou worden nagegaan om in de Gordel één of meer streekplatformen op te richten, teneinde een aangepaste strategie voor de economische ontplooiing van de streek uit te werken.

Daarbij zou, wat de Vlaamse Rand betreft, de nodige aandacht worden besteed aan de gemeenten met een bijzonder taalstatuut.

Kan de minister medelen wat daarvan geworden is ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 152 van 18 mei 2000 van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Reclame en sponsoring

In Wallonië ziet men vaak dat bijvoorbeeld de TEC (Transport en Commun) sportmanifestaties financieel ondersteunt en zelfs ook Waalse basketbalploegen structureel sponsort. Ook De Lijn (kusttram) doet dit met de basketbalploeg van Oosten-

de, terwijl dit ook vaak te zien is bij allerhande sport- en cultuurmanifestaties.

1. Kan de minister een overzicht geven van de Vlaamse openbare instellingen en diensten die onder zijn/haar bevoegdheid vallen, die zulke structurele steun (minimaal 1 seizoen) verlenen, met opgave van de manifestaties en de bedragen, en dit voor de jaren 1996, 1997, 1998, 1999 en 2000 ?
2. Welke criteria worden gehanteerd bij de beslissing om al dan niet te sponsoren ?
3. In welke mate is de minister hierbij betrokken ?
4. Werden reeds opmerkingen geformuleerd in de voorbije jaren door de bevoegde commissarissen bij de respectieve raden van bestuur ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 155 van 23 mei 2000 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Verenigd college GGC – Ministeriële aanwezigheid (2)

Enige tijd geleden stelde de minister dat het hem wegens zijn vele verplichtingen niet mogelijk was om persoonlijk de vergaderingen van het Verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bij te wonen (*schriftelijke vraag nr. 128 van 4 mei 2000 van de heer Dominiek Lootens-Stael ; blz. 1556 – red.*).

Kan de minister medelen of daarin verandering is gekomen, nu hij een aantal belangrijke bevoegdheden heeft afgestaan aan zijn collega Johan Sauwens ?

Antwoord

Ik verwijs naar het antwoord dat ik reeds gegeven heb op vraag nr. 128 van 4 mei 2000 van de partij-

genoot van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, de heer Dominiek Lootens-Stael.

Ik heb totnogtoe inderdaad wegens gebrek aan tijd geen enkele vergadering van het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bijgewoond. Maar er is ook een andere reden waarom een loutere aanwezigheid op de vergaderingen van de GGC geen prioriteit is bij het bepalen van mijn agenda : ik beschik over geen enkele wettelijke mogelijkheid om het beleid van de GGC daadwerkelijk te sturen of te sanctioneren. Het lijkt mij dan ook weinig relevant om deze vergaderingen op regelmatige tijdstippen bij te wonen.

Ik zal echter niet nalaten om aanwezig te zijn als ik dat opportuun acht. Ik onderzoek de agenda van het college steeds nauwkeurig. Op basis van deze agenda kan ik trouwens overleggen met de twee collegeleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die over een effectieve stem beschikken in het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, over mogelijke aandachtspunten voor de collegevergadering van de GGC.

Indien ik het essentieel acht om anticiperend op te treden, zal ik dan ook op de eigenlijke collegevergadering van de GGC aanwezig zijn.

**Vraag nr. 157
van 29 mei 2000
van mevrouw SONJA BECQ**

Gehandicapte kinderen – Vrijtijdsbesteding

In de regio Noordwest-Brabant is er een schrijnend tekort aan zinvolle vrijetijdsvoorzieningen voor kinderen met een mentale en/of fysieke handicap. Net als andere kinderen willen zij sporten en zich ontspannen. Daarbij moet aandacht zijn én voor de mogelijkheden binnen de gewone lokale jeugdverenigingen, én voor specifieke organisaties. "Gewoon waar mogelijk, bijzonder waar nodig", zo wordt gezegd.

In Grimbergen, Meise, Vilvoorde, Opwijk, Londerzeel, Kapelle-op-den-Bos en omgeving komen kinderen met een handicap slechts sporadisch aan hun trekken binnen de lokale jeugdverenigingen. Ook is recentelijk een aantal "vrijtijdsverenigingen" erkend, doch het is niet duidelijk hoe kinderen en jongeren daarin betrokken zijn.

1. Voorziet de minister in extra stimulansen voor sport en ontspanning ter ondersteuning van de integratie van mentaal en fysiek gehandicapte

kinderen ? Zijn er terzake specifieke initiatieven, onder meer in de regio Halle-Vilvoorde ?

2. Kunnen de gemeentelijke academies voor muziek, woord en dans niet worden opengesteld voor kinderen met een mentale en/of fysieke handicap ?

Hetzelfde geldt voor vrijetijdsateliers voor kleuters en jongeren.

Zijn hiervoor extra stimulansen gegeven of mogelijk ?

3. Werd de mogelijkheid reeds onderzocht om een ontmoetingshuis op regionaal niveau op te richten waar mentaal en/of fysiek zwakke kinderen die zich niet thuisvoelen in de reguliere sector, een ankerpunt hebben ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming en aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

**Vraag nr. 114
van 12 mei 2000
van de heer ANDRE VAN NIEUWKERKE**

Basisonderwijs – Reaffectatie en wedertewerkstelling

Voor het basisonderwijs worden de verplichtingen inzake reaffectatie en wedertewerkstelling beperkt tot de scholen van dezelfde inrichtende macht of van dezelfde scholengroep.

1. Waarom werd de beperking van deze verplichtingen laattijdig aan de scholen meegedeeld ?

2. Wat is in het basisonderwijs het gemiddeld aantal instellingen waarbinnen deze verplichtingen moet worden nageleefd tot het einde van het schooljaar, respectievelijk voor het gesubsidieerd vrij onderwijs, het gesubsidieerd officieel onderwijs en het gemeenschapsonderwijs ?
3. Voor hoeveel inrichtende machten in het basisonderwijs blijven deze verplichtingen beperkt tot één of maximaal twee scholen, respectievelijk in het gesubsidieerd vrij onderwijs, het gesubsidieerd officieel onderwijs en het gemeenschapsonderwijs ?

Antwoord

1. Het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs bracht een aantal wijzigingen tot stand in het basisonderwijs.

Deze nieuwe decretale bepalingen hebben onder andere invloed op de reglementering betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reffectatie en de wedertewerkstelling. Een aanpassing van deze reglementering was dan ook noodzakelijk. Hiertoe werd het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage aangepast.

De onderhandelingen over het besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van bovenvermeld besluit van de Vlaamse regering, werden afgesloten in juni 1999.

Op 22 juni 1999 werd een mededeling aan de schoolbesturen en directies van de door de Vlaamse Gemeenschap gefinancierde of gesubsidieerde scholen voor gewoon en buitengewoon basisonderwijs gestuurd waarin de krachlijnen van de belangrijkste wijzigingen werden uiteengezet, dit in afwachting dat het besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van bovenvermeld besluit door de Vlaamse regering werd goedgekeurd.

Aan de verplichtingen van het schoolbestuur inzake reffectatie en wedertewerkstelling voor het gesubsidieerd vrij onderwijs en het gesubsidieerd officieel onderwijs werd niets gewijzigd. Enkel de verplichtingen inzake reffectatie en

wedertewerkstelling voor het gemeenschapsonderwijs werden gewijzigd met ingang van 1 augustus 1999. Dit werd in de mededeling van 22 juni 1999 grondig toegelicht.

Tijdens de cursussen voor de schoolsecretariaten die in de loop van de maand juni 1999 werden gegeven door ambtenaren van het departement, werd deze wijziging ook nog eens toegelicht aan de afgevaardigden van de deelnemende scholen. Ook binnen het gemeenschapsonderwijs werd in mei 1999, dus proactief, een inlichtingscampagne opgestart om de directies van het gemeenschapsonderwijs zo vlug mogelijk op de hoogte te stellen van de wijzigingen.

Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een laat-tijdige mededeling van de wijzigingen.

2. Gemiddeld aantal instellingen waarbinnen de verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling moeten worden nageleefd.

Totaal aantal instellingen per net	
Gemeenschapsonderwijs	388
Gemeente (officieel gesubsidieerd)	562
Provincie (officieel gesubsidieerd)	7
Vrij gesubsidieerd	1.583
Totaal	2.540

Gemeenschapsonderwijs scholengroepen

Totaal aantal instellingen die behoren tot de scholengroepen : 388 (zie hieronder aantal scholen per scholengroep). Het gemiddelde aantal scholen per scholengroep is 13,37. De verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling zijn dus per scholengroep gemiddeld beperkt tot 13 scholen.

Provincie (officieel gesubsidieerd onderwijs)

De verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling zijn per schoolbestuur en per fusiegemeente gemiddeld beperkt tot 1,4 scholen.

Gemeente (officieel gesubsidieerd onderwijs)

De verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling zijn per schoolbestuur en per fusiegemeente gemiddeld beperkt tot 2,2 scholen.

Vrij gesubsidieerd onderwijs

De verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling zijn per schoolbestuur en per fusiegemeente gemiddeld beperkt tot 1,68 scholen.

3. Aantal schoolbesturen in het basisonderwijs per net waarvoor de verplichtingen beperkt blijven tot een of maximaal twee scholen

Gemeenschapsonderwijs scholengroepen

Geen enkele scholengroep heeft maar 1 of 2 scholen.

Provincie (officieel gesubsidieerd onderwijs)

Voor 4 schoolbesturen van de provincie blijven de verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling beperkt tot 1 of maximaal 2 scholen.

Gemeente (officieel gesubsidieerd onderwijs)

Voor 202 schoolbesturen van een gemeente blijven de verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling beperkt tot 1 of maximaal 2 scholen.

Vrij gesubsidieerd onderwijs

Voor 732 schoolbesturen van het vrij gesubsidieerd onderwijs blijven de verplichtingen inzake reffectatie en wedertewerkstelling beperkt tot 1 of maximaal 2 scholen.

**Vraag nr. 115
van 12 mei 2000
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE**

Volwassenenonderwijs – Europese gelijkwaardigheid onderwijs

Het belang van het levenslang leren, de permanente vorming, is in onze snel evoluerende samenleving algemeen aanvaard.

Volwassenen moeten de kans krijgen om vlot nieuwe kennis en vaardigheden op te doen. Het Interne onderwijs is in volle opgang. In dit verband is er ook sprake van een Europees langeafstandsonderwijs.

Sommige "leerlingen" komen echter voor verrassingen te staan als ze plots te horen krijgen dat de

"degrees" niet door ons departement Onderwijs zijn erkend.

1. Wat zijn terzake de afspraken in de Europese Unie ?
2. Worden de kandidaat-leerlingen daarover geïnformeerd en zo ja, op welke manier ?
3. Kan de minister in dit verband een lijst bezorgen van de erkende Europese onderwijsinrichtingen in het kader van het volwassenenonderwijs ?

Antwoord

1. In het volwassenenonderwijs zijn er tot op heden geen afspraken betreffende een wederzijdse erkenning van studiebewijzen.

In het kader van de bestaande gelijkwaardigheidsprocedure kan een persoon in het bezit van een buitenlands studiebewijs, de gelijkwaardigheid van dit studiebewijs met een studiebewijs van het volwassenenonderwijs vragen. Hiervoor moet betrokkene een inhoudelijk gestoffeerd dossier aan de administratie voorleggen. De Pedagogische Inspectie onderzoekt het dossier en adviseert of een gelijkwaardigheid mogelijk is. Indien in het Vlaamse volwassenenonderwijs geen equivalente opleiding wordt georganiseerd, dan is gelijkwaardigheid uitgesloten.

Naar analogie van onder andere het voltijds secundair zou een algemene gelijkwaardigheid kunnen worden onderzocht. Voorafgaande voorwaarde is echter dat er in internationaal aanvaarde kwaliteitsstandaarden wordt voorzien.

2. Enkel indien personen in het bezit van een buitenlands studiebewijs contact opnemen met de afdeling Volwassenenonderwijs, wordt hun de gelijkwaardigheidsprocedure toegelicht.

Een infobrochure is niet beschikbaar en omdat de doelgroep moeilijk te definiëren valt, lijkt het mij weinig zinvol hierrond een algemene informatiecampagne te voeren.

3. De in België bestaande Europese Scholen organiseren geen volwassenenonderwijs dat met toepassing van het decreet van 2 maart 1999 tot regeling van een aantal aangelegenheden van het volwassenenonderwijs wordt erkend.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 62
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB-opleidingscentra – Openbaar vervoer

Mobiliteit is voor werkzoekenden belangrijk. Zowel de Europese richtlijnen als de beleidsopties van deze regering maken een koppeling tussen tewerkstelling en mobiliteit.

Daarom werden er op verschillende plaatsen afspraken gemaakt met De Lijn om een openbaarvervoersaanbod zo efficiënt mogelijk te organiseren uit het oogpunt van de VDAB-dienstverlening. Zowel de nabijheid van halteplaatsen als een voldoende en aangepast aanbod zijn hierbij essentieel. Daarnaast heb ik vastgesteld dat sommige VDAB-centra nog eigen initiatieven nemen om bijvoorbeeld carpooling voor cursisten te organiseren.

1. Welke concrete maatregelen heeft de minister reeds genomen om, conform de beleidsopties, de VDAB-dienstverlening en het openbaarvervoersaanbod op mekaar af te stemmen ?

Werden er in 1999 op vraag van VDAB reeds aanpassingen gedaan aan het vervoersaanbod van De Lijn ?

2. Zijn er VDAB-opleidingscentra waar er nog geen openbaar vervoer is rond begin- en einduur van de opleidingen ? Welke ?
3. Welke VDAB-opleidingen hebben een intern systeem van carpooling voor hun cursisten/personeel uitgebouwd ?

Worden dergelijke initiatieven bij andere VDAB-opleidingen gepromoot ?

Antwoord

1. In 1999 gebeurden er geen aanpassingen aan het vervoersaanbod van De Lijn.

Het Lokaal Klantencentrum (LKC) Antwerpen heeft een aanpassing gevraagd voor het opleidingscentrum van Schoten. Het LKC Tongeren

heeft gevraagd om een bus in te leggen van het station Tongeren naar het opleidingscentrum Rietmusweg. Op geen van beide vragen is De Lijn ingegaan.

2. In 16 van 72 centra is er geen openbaar vervoer rond het begin- en einduur van de opleidingen, ofwel ligt de halte te veraf.

Mobiliteit is voor veel werkzoekenden een drempel voor de toetreding tot de arbeidsmarkt. In een voorbereidende fase, waarbij de werkzoekende via training zijn kennis bijwerkt om andere drempels weg te werken, is het uitermate belangrijk dat de randvoorwaarden aanwezig zijn voor een zo vlot mogelijke toegang. De fysieke bereikbaarheid is daar een belangrijk onderdeel van.

Het beheerscomité heeft, in volledige coherentie met mijn beleid, beslist om voor de 72 opleidingscentra een bedrijfsvervoerplan te laten uitwerken. Zowel voor de cursisten als voor de eigen werknemers kan deze studie tot oplossingen leiden die een mobiliteitsprobleem kunnen voorkomen. In het najaar wordt het resultaat van dit onderzoek verwacht. Het ligt in de bedoeling om met een globale visie en integrale oplossingsmodellen overleg te plegen met collega Steve Stevaert, om samen met De Lijn concrete aanpassingen te vinden die tegemoetkomen aan de noden van de werkzoekenden.

3. In diverse LKC's leeft de zorg voor de mobiliteit.

In Haasrode en Eeklo zijn er experimenten opgestart om de cursisten collectief met een bus van en naar het station te vervoeren. Het LKC Tongeren heeft het project "Vervoering" opgestart. Dit project bevat een gedetailleerde kaart van Zuid-Limburg, gecombineerd met in te vullen vraag- en aanbodkaarten voor carpooling. In het opleidingscentrum van Wondelgem van het LKC Gent beheren de cursisten die de opleiding Bedrijfsadministratie volgen een carpool-databank. Een honderdtal cursisten zijn ingeschreven en ongeveer de helft kan via een matching van vraag en aanbod worden geholpen. Het LKC Hasselt bereidt eveneens een structureel carpoolplan voor. De vaststelling dat cursisten spontaan samen oplossingen uitwerken, betekent dat een gestructureerde aanpak via de bedrijfsvervoersplannen aangewezen is.

Het LKC van Kortrijk heeft een scooterproject uitgewerkt, waarbij de werkzoekenden gebruik kunnen maken van een scooter voor de verplaatsingen. Ze kunnen ook gebruikmaken van de scooters bij de aanvang van een nieuwe tewerkstelling.

Het succes van dit project toont aan dat het tegemoetkomt aan een reële behoefte. Ik heb dan ook besloten om dit project verder uit te breiden naar andere LKC's. We willen voor de uitvoering van de bedrijfsvervoerplannen de LKC's de mogelijkheid geven om creatieve oplossingen aan te reiken voor de mobiliteitsproblematiek bij werkzoekenden. De verplaatsingen van en naar de opleidingscentra is hier maar een facet van. De oplossingen zullen ook tegemoetkomen aan de verplaatsingsbehoefte naar de stageplaats in aansluiting bij een opleiding.

LKC's en lokale werkwinkels zullen ook oplossingen aanbieden voor alle verplaatsingen die te maken hebben met de acties die werkzoekenden ondernemen om een job te vinden. Samenwerkingsverbanden met private organisaties kunnen tot aangepaste oplossingen leiden.

Vraag nr. 63
van 28 april 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT

Zonevreemde campings – Herbestemming en compensaties

De minister van Toerisme overweegt de sluiting van verschillende zonevreemde campings aan de kust.

Deze maatregel heeft een aantal belangrijke gevolgen :

- een aantal gronden/gebieden zal vrijkomen en voor een ander doel kunnen worden aangewend ;
- een aanzienlijk aantal van de toeristen die hun vakantie doorbrengen op campings, kan zich geen andere logiesvorm veroorloven. Zij zullen bijgevolg moeten uitwijken naar een vergunde camping of afzien van het nemen van vakantie aan de kust ;
- door het wegvallen van de zonevreemde campings vermindert de logiescapaciteit aan de kust.

1. Hoe groot is de totale oppervlakte van de gronden die moeten worden ontruimd ? Om welke soort terreinen gaat het precies ?

2. Wat gebeurt er met deze vrijgemaakte gronden ?

Worden de eigenaars van ecologisch waardevolle grond onteigend en zo ja, tegen welke voorwaarden ?

Worden deze terreinen in hun oorspronkelijke staat hersteld ? Wat wordt hieronder verstaan en door wie zal dit gebeuren ?

3. Bestaan er mogelijkheden om deze gronden – of althans een deel ervan – alsnog een toeristisch-recreatieve bestemming te geven of worden ze, net zoals zoveel andere duinen, natuurgebied, hermetisch afgesloten met prikkeldraad ?

4. Door het wegvallen van de illegale campings krijgt het logiesaanbod een flinke deuk. Compensaties zijn noodzakelijk.

Hoe groot is de totale oppervlakte van de terreinen bestemd voor nieuwe openluchtrecreatieve bedrijven ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

Vooreerst wens ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger te verduidelijken dat ik helemaal geen bevoegdheid heb om zonevreemde campings te sluiten. Ik verwijs in dit verband naar mijn antwoord op vraag nr. 61 van 18 april 2000 van Vlaams volksvertegenwoordiger mevrouw Margriet Hermans, in het bijzonder naar het luik "Handhavingsmaatregelen" (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 16 juni 2000, blz. 1488 – red.*). Ik verwijs ook naar de nota die ik daarover in de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme van het Vlaams Parlement van 5 mei laatstleden heb neergelegd en de bespreking terzake, die trouwens in dezelfde commissie van 8 juni zal worden voortgezet.

Aangezien de Vlaamse volksvertegenwoordiger vertrekt van een verkeerde veronderstelling, zullen de antwoorden op de gestelde vragen dan ook van algemene aard zijn.

1. Omdat er verschillende redenen kunnen zijn voor de eventuele sluiting van zonevreemde campings, waarvan de zonevreemde ligging er slechts één is, en omdat de sluiting van campings gebeurt door een vonnis of arrest van de rechterlijke macht, kan door onze administraties niet worden aangegeven wat de mogelijke totale oppervlakte zal zijn van de terreinen van de zonevreemde campings die op termijn zouden moeten ontruimd worden.
2. Deze vraag is momenteel nog niet aan de orde (cf. vraag 1). Beoogd wordt om vanuit een gebiedsgerichte benadering in een ruimtelijk uitvoeringsplan de uiteindelijke bestemming van de eventueel vrijgekomen gronden vast te leggen.

Ingeval een grond wegens het stopzetten van de illegale uitbating van een camping wordt vrijgemaakt, kan er op dat ogenblik slechts de bestemming aan worden gegeven in overeenstemming is met de planologische bestemming van het vigerende gewestplan.

Ingeval het om ecologisch waardevolle grond gaat, kan er worden nagegaan of deze zich bevindt in een gebied waar het recht van voorkoop van toepassing is overeenkomstig het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

3. Indien het behoud van een bestaande zonevreemde camping in een bepaald gebied ruimtelijk niet gewenst is, zullen de mogelijkheid en de wenselijkheid van een eventuele andere toeristisch-recreatieve functie in datzelfde gebied moeten worden bekeken vanuit een gebiedsgerichte visie op de gewenste ruimtelijke ontwikkeling van dat gebied.

De provinciale en gemeentelijke ruimtelijke structuurplanning, gevolgd door de opmaak en uitvaardiging van ruimtelijke uitvoeringsplannen, bieden de mogelijkheid om gronden of een deel ervan een toeristisch-recreatieve bestemming te geven.

4. De huidige aanpak van de problematiek van de zonevreemde campings, waarvoor op 12 mei 2000 een ontwerpbesluit tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatievoorwaarden van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven principieel werd goedgekeurd door de

Vlaamse regering, betreft enkel een overgangsvergadering voor de bestaande zonevreemde terreinen die aan de in het ontwerpbesluit opgenomen vereiste voorwaarden voldoen.

In dit kader wordt geen methodiek uitgewerkt voor eventuele nieuwe nog te lokaliseren terreinen. Het staat de provincies vrij om in het kader van hun structuurplanningsprocessen een visie te formuleren op de ontwikkeling van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven, die verder kan worden ingevuld door de gemeente. De ruimtebalans opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen voorziet voor gans Vlaanderen in een bijkomende oppervlakte van 1000 hectare voor recreatie tegen 2007.

**Vraag nr. 64
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES**

Toerisme Vlaanderen – Promotie via luchthaven Zaventem

De luchthaven van Zaventem is nog steeds een van de belangrijkste toegangspoorten tot Vlaanderen. Toeristisch Vlaanderen blijkt daar echter te schitteren door afwezigheid.

Sinds een aantal maanden is, centraal in de aankomsthal op de tweede verdieping, wel een toeristisch ontvangstkantoor voor Wallonië ingericht (Espace Wallonie). De aankomende bezoeker kan de Waalse toeristische stand niet mislopen, met het succes van dien : naar verluidt zijn drie personeelsleden vrijwel permanent bezig met de opvang van geïnteresseerde klanten.

1. Wat zijn de promotiemogelijkheden voor het toerisme in Vlaanderen op de luchthaven Zaventem ?
2. Werd ook aan Toerisme Vlaanderen het aanbod gedaan om een promotiestand in te richten op de luchthaven Zaventem ? Zo ja, welk gevolg werd daaraan gegeven ?
3. Heeft de minister inmiddels initiatieven genomen om het Vlaamse toerisme op de luchthaven van Zaventem – overigens Vlaams grondgebied – even diligent te promoten als Wallonië dit nu doet en zo ja, welke ?

4. Beschikt de minister over informatie m.b.t. het aantal bezoekers aan de toeristische stand van Wallonië ?

Antwoord

1. Op de luchthaven Zaventem bestaat de mogelijkheid om via affichage promotie te maken. Hiervoor is destijds een commerciële regie opgericht.

Voor Toerisme Vlaanderen is het echter prioritair om buitenlandse bezoekers naar ons land aan te trekken. De promotie ten aanzien van buitenlanders moet dus niet in België worden gemaakt, maar in hun eigen land, voor hun vertrek.

Voor de organisatoren van evenementen kan de luchthaven mijns inziens wel een interessante promotiemogelijkheid aanbieden.

2. Toerisme Vlaanderen heeft van BIAC (*Brussels International Airport Company – red.*) een aanbod gekregen om een informatiebestand te organiseren in de aankomsthal, net zoals het Waals Gewest en het Brussels Gewest.

Toerisme Vlaanderen heeft aan BIAC laten weten op dit aanbod niet te zullen ingaan. Uit vroegere ervaringen is immers bekend dat een groot deel van de vragen van de reizigers betrekking hebben op praktische aangelegenheden (aansluiting met andere vluchten, treinverbinding met Brussel en met andere steden, mogelijkheden om te telefoneren, bankverrichtingen, toiletten, enz.). Andere vragen slaan op hotelreserveringen en in sommige, veeleer zeldzame gevallen op zuiver toeristische informatie. De huidige situatie met één informatiebureau per gewest, is niet wenselijk. Het lijkt mij niet redelijk van een buitenlandse reiziger te verwachten dat hij een keuze maakt tussen drie gewestelijke informatiebureaus, alvorens hij zijn vraag stelt.

Ik heb daarom aan BIAC voorgesteld om samen met hen en met de drie gewesten één gemeenschappelijk informatiebureau op te richten dat polyvalent zou zijn en op alle vragen zou kunnen beantwoorden. De exploitatie van dergelijk bureau zou veel minder duur zijn. In deze gemeenschappelijke ruimte zou elk gewest zijn eigen toeristische producten kunnen promoten.

3. Ik verwijs naar het antwoord op vraag 2. Het is trouwens nog de vraag of de stand van Wallonië een diligente promotie betekent voor het toerisme in Wallonië. Zie ook het antwoord op vraag 4.

4. Volgens mondelinge informatie zou het aantal bezoekers tussen 1 januari en 31 maart aan de Waalse stand 3.000 hebben bedragen, dit wil zeggen een gemiddelde van 100 per dag (weekends inbegrepen).

Ter vergelijking : het toeristisch informatiebureau van Antwerpen ontvangt op jaarbasis meer dan 200.000 bezoekers. Het centraal infokantoor van Toerisme Vlaanderen en het Office de Promotion du Tourisme (OPT) aan de Grasmarkt in Brussel wordt jaarlijks door circa 300.000 bezoekers bezocht. De Brugse toeristische dienst telt elektronisch circa 700.000 bezoekers.

Vraag nr. 66 van 11 mei 2000 van mevrouw SONJA BECQ

Buitenschoolse kinderopvang – Personeel (2)

Binnenkort staat de zomervakantie voor de deur. Het moment waarop de speelpleinwerking wordt uitgebouwd, maar ook de buitenschoolse kinderopvang (BKO) op volle toeren draait.

Eén van de problemen van de initiatieven buitenschoolse kinderopvang (BKO) is en blijft de recrutering en het behoud van bekwame personeelsleden. Naargelang de regio is het probleem acuter. Regio's zoals Halle-Vilvoorde, waar de werkloosheidsgraad laag is, vinden moeilijk Weerwerkers, laat staan vervangers in geval van ziekte, zwangerschap, ... van Weerwerkers.

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag "personeelstekort voor buitenschoolse kinderopvang" (vraag nr. 32) stelt de minister dit probleem te zullen onderzoeken (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 828 – red.*).

Los van de betrachting om zoveel mogelijk laaggeschoolden kansen op werk te geven, blijft de acute nood binnen de buitenschoolse kinderopvang. Het door minister Mieke Vogels gelanceerde recht op kinderopvang komt daardoor in het gedrang.

Mogelijke pistes om op korte termijn op deze nood in te spelen, zijn : ten eerste, een vermindering van de duur van de werkloosheid (nl.1 jaar) om in

BKO te starten en ten tweede, op middellange termijn, een nieuw statuut voor de personeelsleden binnen de buitenschoolse opvang. Wat dit laatste betreft, is de voorgenomen regularisering geen oplossing, vermits Weerwerkers onder het gesco-statuut in eerste instantie niet worden geregulariseerd (gesco : gesubsidieerde contractuelen).

1. Erkent de minister het probleem ?
2. Welke stappen werden reeds ondernomen ?
3. Welke perspectieven biedt de minister op korte en op lange termijn ?

Antwoord

Rekening houdende met het dringend toeleidingsprobleem in het kader van de BKO-projecten keurde de Vlaamse regering op voorstel van de minister van Werkgelegenheid en Toerisme op 26 mei laatstleden een wijziging van de aanwervingsvoorwaarden van de gesco-begeleid(st)ers goed.

Voortaan is één dag inschrijving als niet-werkende werkzoekende of als uitkeringsgerechtigde volledig werkloze voldoende om als begeleid(st)er te kunnen worden aangeworven. Tevens kunnen voortaan ook personen ingeschreven in het bevolkingsregister die wegens hun nationaliteit geen recht hebben op het bestaansminimum, worden tewerkgesteld. Zoals in het verleden kunnen ook bestaansminimumtrekkers worden aangeworven.

Deze versoepeling is een tijdelijke oplossing voor een zeer acuut probleem. Het is immers evident dat verdere inspanningen moeten worden geleverd om de tewerkstelling van deze BKO-begeleid(st)ers om te zetten in reguliere tewerkstelling. Op termijn moeten zowel de erkenning als de subsidiëring door Kind en Gezin gebeuren.

Deze beleidsoptie stemt overeen met de beslissing van de Vlaamse regering van 21 november 1999 inzake de regularisering van de tewerkstellingsprogramma's, waarin wordt gesteld dat het doel van de regularisering het einde van de traditionele stelsels DAC, PBW en gesco betekent (*DAC : Derde Arbeidscircuit ; PBW : Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid – red.*).

De tewerkstellingsprogramma's die beantwoorden aan duidelijke, structurele maatschappelijke behoeften moeten immers worden omgezet in reguliere werkgelegenheid. De Weerwerk-BKO-projecten beantwoorden onmiskenbaar aan deze behoeften. De omzetting van gesco's zoals in het Weerwerk-BKO-stelsel in reguliere werkgelegenheid is nochtans slechts mogelijk indien de federale overheid het behoud van de trekkingsrechten en de socialezekerheidstegemoetkomingen waarborgt. Terwijl er over het eerste aspect, de trekkingsrechten, een overeenkomst met de federale overheid bestaat ingevolge het Sint-Elooisakkoord, bestaat er voor het tweede aspect nog geen waarborgregeling.

Wat kinderopvang betreft, wordt deze visie trouwens mee ondersteund door de minister bevoegd voor het Welzijnsbeleid, die in haar beleidsbrief vermeldt dat het meersporenbeleid in de buitenschoolse opvang betekent dat de IBO's volop vorm krijgen en dat het logische gevolg hiervan is dat de Vlaamse regering haar verantwoordelijkheid ten aanzien van deze opvangvorm rechtstreeks opneemt, en niet uitsluitend via de tewerkstellingsprogramma's.

Deze beleidsoptie moet ook het streven naar reguliere tewerkstelling in de IBO-sector bevatten.

Vraag nr. 68 van 11 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit,
Openbare Werken en Energie
Vraag nr. 300
van 11 mei 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 1515

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 172
van 25 april 2000
van de heer GILBERT VAN BAELEN

Legionellabacterie – Koeltorens

Recentelijk stelde de Milieudienst van het Nederlandse Rijnmond een hoge concentratie legionellabacteriën vast in het koelwater van een kunstmestbedrijf.

Mensen die in de buurt van een koeltoren wonen, kunnen dus maar beter beducht zijn voor een legionellabesmetting, want het water werd via een koeltoren in een straal van 500 m rond het bedrijf verspreid.

De legionellabacterie veroorzaakt een ernstige longaandoening, die vooral bij oudere mensen dodelijk kan zijn.

1. Zijn er in Vlaanderen voorbeelden van besmetting met de legionellabacterie via koeltorens ?
2. Onderzoekt de Vlaamse overheid in, en in de buurt van koeltorens de concentratie legionellabacteriën ?
3. Zijn er specifieke voorschriften waaruit blijkt dat in een straal van 500 m van de koeltoren geen bewoning of wandelingen en dergelijke worden toegestaan ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

(Gecoördineerd antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 16 juni 2000, blz. 1428 – red.)

Vraag nr. 173
van 25 april 2000
van de heer JOS DE MEYER

Kleinschalige waterzuivering – Kostprijs

Onlangs stelde Europa Vlaanderen in gebreke met betrekking tot de zuivering van het huishoudelijk afvalwater. Volgens de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) moet, om binnen een redelijke termijn aan de Europese eisen te kunnen voldoen, naast de lopende investeringen in de bovengemeentelijke waterzuiveringsinfrastructuur dan ook dringend worden geïnvesteerd in kleinschalige waterzuivering.

Zo'n vijftien procent van de Vlaamse huishoudens zou niet op de grootschalige waterzuivering worden aangesloten. De waterzuivering in dergelijke gebieden dient te gebeuren door middel van een kleinschalige waterzuiveringsinstallatie (KWZI) of door een individuele zuiveringsinstallatie.

Naargelang het type installatie verschilt niet alleen de kostprijs van de waterzuivering, maar ook de instantie die er de zwaarste lasten van draagt.

Voor de installaties van grootschalige waterzuivering draagt het Vlaams Gewest 100 % van de kosten, zowel met betrekking tot de bouw, de studies, de grond als de exploitatie. Gebruikers van de waterzuiveringsinfrastructuur betalen een heffing die een gedeeltelijke tegemoetkoming in de waterzuiveringskosten inhoudt. Momenteel bedraagt de opbrengst uit deze heffing (prognoses 2000) 8,9 miljard, tegenover 12,1 miljard uitgaven aan Aquafin. Belangrijk is dat ook degenen die nooit zullen aansluiten op een grootschalige waterzuiveringsinstallatie, dezelfde heffing betalen als de anderen.

Van belang is eveneens dat het Vlaams Parlement in zijn resolutie aangaande de financiering van het milieubeleid heeft gesteld dat de kosten voor de versnelde uitbouw van de waterzuivering niet mogen worden afgewenteld op de heffingen, maar vanuit de algemene middelen moeten worden gefinancierd. De heffingen moeten volgens deze unanieme resolutie enkel de kosten van de exploitatie en het normale onderhoud dekken (*Handelingen nrs. 49 en 50 van 25 juni 1997 – red.*). Een aanzienlijk deel van de Aquafin-investeringen zal dus ook in de komende jaren door de algemene middelen worden gedragen.

Voor de kleinschalige waterzuivering uitgevoerd door de gemeente draagt het gewest slechts 50 % van de kosten. Hierin zijn niet alle kosten begrepen (o.a. studie-, grond-, exploitatiekosten niet). Ook de exploitatiekosten worden niet door het Vlaams Gewest gedragen. De kostprijs per inwonersequivalent is hoger dan deze van grootschalige waterzuivering in de daartoe geschikte gebieden. Hoewel de gemeenten zelf instaan voor meer dan de helft van de investeringen en de volledige exploitatiekosten, blijft de opbrengst van de waterheffing bij deze inwoners volledig naar het Vlaams Gewest gaan. Vaak gaat het hier om landelijke gemeenten met een zeer beperkte fiscale basis. Alle gemeenten die volgens de meest recente gegevens als het meest arm kunnen worden beschouwd, zien zich geconfronteerd met grote kosten inzake waterzuivering.

Bij individuele waterzuivering komt de overheid voor 40.000 frank tegemoet in de totale kosten. Het totale investeringsbedrag bedraagt hiervan gemakkelijk een veelvoud : 100.000 à 200.000 frank. De jaarlijkse onderhoudskosten bedragen tussen 10.000 en 20.000 frank. Als een gedeeltelijke compensatie werden deze inwoners van de afvalwaterheffing vrijgesteld.

Naast de strikte kosten van de afvalwaterzuivering komen er voor vele inwoners, ongeacht het systeem, ook nog de kosten van de scheiding van hemelwater en afvalwater bij. Dit is een vereiste in het subsidiebesluit voor gemeentelijke rioleringen.

In vele oudere woningen creëert dit grote problemen en moeten zware werken worden uitgevoerd.

1. Beschikt de minister over gegevens die de gemiddelde kostprijs weerspiegelen voor de investeringen en de exploitatie van grootschalige, kleinschalige en individuele waterzuivering ?

Zijn er wetenschappelijke gegevens beschikbaar over het zuiveringsrendement ?

2. Volgens persberichten denkt de minister eraan om de afbakening van C-zones opnieuw te evalueren.

Vanuit welke optiek en met welk doel zal een dergelijke evaluatie plaatsvinden ?

3. Op welke wijze zullen gemeenten en particulieren logistiek en technisch worden ondersteund in de keuze voor en de exploitatie van de kleinschalige en individuele waterzuiveringsinstallaties ?

4. Binnen welke termijn dienen alle huisgezinnen te worden aangesloten op een zuiveringsinstallatie ?

Hoe wordt dit gecommuniceerd, gecontroleerd en eventueel gesanctioneerd ?

5. Wordt een gelijkwaardige toepassing in het vooruitzicht gesteld van de financieringsprincipes geformuleerd in de resolutie van het Vlaams Parlement voor alle types van waterzuivering ?

Antwoord

De kosten van een installatie hangen van veel factoren af, waarvan er enkele determinerende plaats- en tijdsgebonden zijn (zoals de kostprijs van de grond en de index van de bouwpreizen). De cijfers hier vermeld zijn daarom veeleer illustratief voor toekomstige bouwprojecten, ook al zijn ze gebaseerd op historische kostprijsinformatie van Aquafin.

1. Investeringskosten

De gemiddelde investeringskostprijs van een waterzuiveringsinstallatie, zonder de investering in de collectering en riolering, is als volgt.

- a) Voor een grootschalige RWZI :

20.400 fr. per IE voor een installatie van 2.000 IE (inwonersequivalent) ;

9.300 fr. per IE voor een installatie van 10.000 IE ;

7.100 fr. per IE voor een installatie van 30.000 IE ;

4.100 fr. per IE voor een installatie van 100.000 IE.

(Cijfers gebaseerd op de kostprijstabel van maart 2000 van Aquafin.)

In bovenvermelde cijfers is de kostprijs van nutriëntverwijdering voor de RWZI's met een capaciteit van meer dan 10.000 IE inbegrepen.

- b) Voor kleinschalige waterzuiveringsinstallaties is de kostprijs afhankelijk van de beoogde kwaliteitsdoelstellingen.

Volgens Vlarem II wordt er voor installaties kleiner dan 10.000 IE geen nutriëntverwijdering geëist. In sommige gevallen is het echter aangegeven om toch nutriënten te verwijderen om

aan de kwaliteitsdoelstellingen van de waterloop te voldoen. Hetzelfde geldt voor installaties kleiner dan 2.000 IE. Voor deze installaties kan er een versoepelde norm worden toegepast (hogere organische vuilvracht wordt toegelaten). Ook hier kan er voor sommige installaties worden besloten om naar een strengere norm te streven om aan de kwaliteitsdoelstellingen van de waterloop te voldoen.

In de onderstaande tabel wordt een indicatie gegeven van de investeringskosten (in fr./inwoner) voor installaties kleiner dan 10.000 inwoners, voor de verschillende kwaliteitsdoelstellingen. Voor installaties kleiner dan 500 inwoners worden er altijd versoepelde normen toegepast.

Inwoners	Met nutriënt- verwijdering	Zonder nutriënt- verwijdering	Specifieke normen voor KWZI's
500	64.500	37.782	26.780
1.000	32.400	24.943	20.074
2.000	19.000	19.000	15.872
10.000	9.300	9.300	

c) In de volgende tabel worden de investeringskosten (exclusief installatie) en de exploitatiekosten voor individuele zuiveringen gegeven. Er wordt hier tevens een indicatie gegeven van de installatiekosten. Deze zijn echter afhankelijk van de locatie.

	Gemiddeld	Minimum	Maximum
Investering (fr./installatie)	150.148	67.276	253.011
Installering (fr./installatie)	81.093	–	–
Exploitatie (fr./installatie/jaar)	13.141	7.600	21.825

Exploitatiekosten

De exploitatiekosten voor een waterzuivering zijn sterk afhankelijk van het type van installatie, de grootte ervan, eventuele toevoegproducten, slibverwerking, onderhoud, ...

a) De exploitatiekosten voor een grootschalige installatie bedragen gemiddeld genomen tussen 400 en 1.100 frank per IE per jaar (cijfers gebaseerd op een analyse van een twintigtal middelgrote RWZI's).

b) In de onderstaande tabel worden de exploitatiekosten (in fr./inwoner/jaar) gegeven voor kleinschalige installaties.

Inwoners	Met nutriënt- verwijdering	Zonder nutriënt- verwijdering	Specifieke normen voor KWZI's
500	2.200	1.500	1.100
1.000	1.900	1.500	1.000
2.000	1.500	1.500	1.000
10.000	820	820	

Zuiveringsrendement

a) Het zuiveringsrendement van de grootschalige installaties is zowel in wetenschappelijke studies als in de praktijk voldoende bewezen.

b) Met betrekking tot kleinschalige (en individuele) zuivering zijn de wetenschappelijke gegevens over het zuiveringsrendement vooral gebaseerd op buitenlandse ervaringen. Sinds een aantal jaren groeit ook de eigen ervaring in Vlaanderen door het uitvoeren van proefprojecten of gesubsidieerde projecten.

c) Individuele behandeling afvalwater (IBA)

Volgende informatie steunt volkomen op ervaringsgegevens verkregen uit de testsituatie in Bierbeek (gegevens zoals beschikbaar op 5.04.2000) na anderhalf jaar ervaring op 27 toestellen (24 verschillende systemen). Een rapport "Proefproject individuele waterzuiveringssystemen in de gemeente Bierbeek", gemaakt in een samenwerking van Aquafin, VMM, Aminal (afdeling Water), Interleuven, provincie Vlaams-Brabant, Dialoog VZW, Groep T en gemeente Bierbeek (auteurs : Karel Rausch, Rik Decraene en Dieter Geenens), wordt eerstdaags gepubliceerd. In dit rapport worden de randvoorwaarden uitvoerig besproken.

De evaluatie van zuiveringsprestaties gebeurde aan de hand van "Aan stedelijk afvalwater gestelde eisen – Bijlage 1 – Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen – Nr. L 135/46-49 – 30.05.91".

Voor 22 voldoende bemonsterde IBA-types :

– 10 installaties voldoen aan :

BZV	25 mg/l
CZV	125 mg/l

ZS 35 mg/l
NH-N₄⁺ 30mg/l

– 3 installaties voldoen aan :

BZV 25 mg/l
CZV 125 mg/l
ZS 35 mg/l

– 2 installaties voldoen aan :

BZV 50 mg/l
ZS 60 mg/l

15 installaties voldoen met andere woorden aan de Vlarem-norm (BZV : 50 mg/l en ZS : 60 mg/l).

7 installaties voldoen niet aan de Vlarem-norm.

(BZV : biologisch zuurstofverbruik ; CZV : chemisch zuurstofverbruik ; ZS : zwevende stof ; NH₄⁺ : zure ammonium ; N : stikstof – red.)

Er kon geen relatie worden gevonden tussen het gebruikte type zuiveringstechnologie en de zuiveringsprestaties (uitzondering : anaërobe filter haalt slecht resultaat). Er kon evenmin een relatie worden gevonden tussen de kostprijs van de installaties en hun zuiveringsrendement. Kritische punten bij het halen van een goed zuiveringsrendement bij IBA's zijn de noodzakelijke goede opvolging en het onderhoud.

Randvoorwaarden

- (1) Hoewel "individuele behandeling afvalwater" wordt gedefinieerd als "zuivering voor 0 tot 20 inwonersequivalent", worden door IBA-leveranciers voornamelijk installaties op de markt gebracht die de range 0 tot 8 IE kunnen behandelen. Voor zuivering van meer dan 8 IE kunnen meerdere installaties in parallel worden geplaatst (uitzonderlijk worden grotere IBA's aangeboden).
- (2) IBA's worden steeds geïnstalleerd met volledige afkoppeling van hemelwater. Enkel op deze wijze kan goede werking van de (kleine) IBA-installatie worden verzekerd.
- (3) Hoewel er in het buitenland (bv. Van Hallinstituut) kostenoverzichten gepubliceerd zijn met betrekking tot IBA's, wijst de ervaring erop dat deze niet zonder meer bruikbaar zijn voor de Vlaamse situatie. Blijkbaar maakt de Vlaamse marktsituatie (met meer dan 50 leveranciers die IBA's kunnen leveren) dat de door ons ge-

observeerde prijszettingen steeds lager liggen (bv. 10 tot 30 % lagere investeringskosten dan in Nederland).

2. De zuiveringszone C wordt in Vlarem II omschreven als een gerioleerd gebied waarvoor momenteel niet in afvoer naar een centrale zuivering voorzien wordt. Samen met de niet-gerioleerde gebieden zijn deze C-zones aangewezen om kleinschalig of individueel te zuiveren.

Met het evalueren van deze gebieden wordt een screening bedoeld waarbij op korte termijn wordt uitgemaakt welke gebieden of woonkernen nog zullen afwateren naar een centrale grootschalige zuivering of kleinschalig worden gezuiverd, en welke woningen individueel dienen te worden gesaneerd.

Het doel van deze evaluatie is de gemeenten en de betrokken burgers duidelijkheid te bieden omtrent de afvoerwijze van hun afvalwater en omtrent het al dan niet verplicht zelf zuiveren ervan.

3. Ter ondersteuning van gemeenten en burgers bij de keuze en het uitwerken van een kleinschalige of individuele zuivering zal een "steunpunt kleinschalige waterzuivering" worden opgericht.

Ook nieuwe technieken zullen door dit steunpunt worden opgevolgd.

4. De Europese richtlijn inzake de behandeling van stedelijk afvalwater stelt dat de uiterste datum voor de zuivering van huishoudelijk afvalwater 31 december 2005 is.

De bepalingen van deze richtlijn werden overgenomen in het Vlarem II, dat een bevoegdheidsverdeling instelde.

Door het Vlaams Gewest dient binnen de gestelde termijn de uitbouw van de hoofdzuiveringsinfrastructuur (rioolwaterzuiveringsinstallaties, collectoren, persleidingen, prioritaire riolering) te worden uitgevoerd. De gemeenten dienen binnen de gestelde termijn de aanleg van de aansluitende riolering en van kleinschalige waterzuivering uit te voeren. Wanneer de woningen niet aan te sluiten zijn op een grootschalige of kleinschalige zuivering, dient de burger zelf in te staan voor de zuivering van het huishoudelijk afvalwater.

De sensibilisering rond dit thema is vooral gericht naar de gemeenten. Door allerhande subsidiemogelijkheden (Rio-project, gemeentelijke milieuconvenant) worden deze ertoe aangezet hun beleid hierop af te stemmen en dit ook kenbaar en afdwingbaar te maken ten opzichte van hun inwoners. In dit kader is door de Vlaamse Milieumaatschappij al heel wat informatiemateriaal voor gemeenten en burgers verspreid: de brochures "Waterzuivering in Vlaanderen", "Individuele afvalwaterzuivering", "Waterwegwijzer voor architecten", het ontwerp van gemeentelijke verordening inzake de lozing van huishoudelijk afvalwater, enzovoort. De controlebevoegdheid wordt in deze materie, bijvoorbeeld op basis van een verordening of politiereglement, bij de gemeenten gelegd.

- Inzake de financiering van waterzuivering wordt een verhoging van de subsidiemodaliteiten voor kleinschalige zuivering in het vooruitzicht gesteld.

Daarnaast wordt gedacht aan een gedifferentieerd heffingssysteem waarbij rekening wordt gehouden met de effectieve lozingsituatie.

**Vraag nr. 178
van 4 mei 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE**

Zwembaden – Vlaremnormen

Alle Vlaamse zwembaden dienen volgens de Vlare II-bis milieurichtlijn te worden aangepast.

Dit brengt voor vele gemeenten hoge kosten met zich mee voor veranderingswerken aan de huidige zwembaden. Antwerpen heeft reeds uitstel gekregen, omdat deze nieuwe maatregel zulke grote werken en hoge kosten met zich meebracht, dat dit onmogelijk op korte termijn kon gerealiseerd worden.

- Welke gemeenten hebben zich nog niet aan deze maatregel aangepast?
- Zijn er gemeenten die reeds uitstel hebben gekregen?
- Geldt deze maatregel ook voor de zwembaden in Brussel en Wallonië?

Antwoord

- en 2. Titel II van het Vlare, in de versie zoals die op 1 augustus 1995 in werking is getreden, voorzagt oorspronkelijk in een overgangstermijn van circa 3,5 jaar voor bestaande zwembaden om zich in regel te stellen met de in de Vlare-reglementering vastgestelde normen. Met name moesten, zoals bepaald in artikel 3.2.1.2, § 3, b) van deze titel II, bestaande zwembaden pas met ingang van 1 januari 1999 aan de in de afdeling 5.32.9 "Zwembaden" vastgestelde constructienormen voldoen.

Omdat de oorspronkelijk bepaalde overgangstermijn van circa 3,5 jaar te kort bleek, werd hij bij besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 met twee jaar verlengd, tot 1 januari 2001. Het betreft hier een voor alle bestaande zwembaden, en dus niet alleen voor deze van de stad Antwerpen, geldende verlenging zoals vastgesteld in artikel 5.32.9.1.1, § 2 van titel II van het Vlare, gewijzigd door voornoemd besluit van 19 januari 1999.

Er is geen inventaris beschikbaar van de bestaande gemeentelijke zwembaden die niet voldoen aan de Vlare-constructievoorwaarden die met ingang van 1 januari 2001 van toepassing zullen zijn.

Wel werd door een dertigtal gemeenten (sommige voor meerdere zwembaden) met toepassing van de afdeling 1.2.2 van titel II van het Vlare een toelating tot individuele afwijking aangevraagd voor sommige van de voor zwembaden geldende Vlare-constructienormen. Tot dusver is voor een tiental zwembaden een geheel of gedeeltelijk gunstig gevolg gegeven aan dergelijke afwijkingsaanvraag.

- De Vlare-reglementering is uiteraard enkel van toepassing op de zwembaden gelegen in het Vlaamse gewest. Mijn administratie is niet op de hoogte van de specifieke normen voor zwembaden in het Brusselse en Waalse gewest.

**Vraag nr. 183
van 5 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS**

RWZI's – Afvalwaterheffing

In de beleidsnota van de minister wordt de intentie vermeld om de rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) te beschouwen als heffingsplichtige oppervlaktewaterlozers, teneinde de efficiëntie van de zuiveringsprocessen van collectieve RWZI's te stimuleren (*Stuk 141 (1999-2000) – red.*).

Mag ik – gelet op de verregaande budgettaire gevolgen van deze stelling – van de minister een antwoord op volgende vragen.

1. Hoe kan de efficiëntie van de RWZI-exploitatie worden gestimuleerd door de lozing van het gezuiverd water onderhevig te maken aan de afvalwaterheffing, gelet op het feit dat de effluentvoorwaarden (concentraties en verwijderingspercentages) – die Aquafin zowel wettelijk als contractueel moet naleven – autonoom door het Vlaams Gewest worden vastgesteld ?

Is het niet meer aangewezen om de resultaatsverbintenis te stimuleren door de vigerende "sectorale" effluentnormen per RWZI te verstrengen afhankelijk van de feitelijke exploitatiemogelijkheden, zoals in het vigerend milieu-beleidsplan onder de noemer "sturend vergunningenbeleid" wordt geponeerd ?

2. Welke heffingen had Aquafin sedert 1995 moeten betalen indien er geen vrijstelling zou ingesteld zijn ?

Welke BTW had het Vlaams Gewest hierop moeten betalen, gelet op de facturatiebepalingen van de beheersovereenkomst ?

Kan deze heffing worden opgesplitst per basisparameter : BZV (biologisch zuurstofverbruik), CZV (chemisch zuurstofverbruik), ZS (zwevende stof), N (stikstof), P (fosfor), zware metalen ? Zo ja, wat is het aandeel van elke van de vermelde parameters ?

Welk deel van deze heffing valt binnen de vergunde concentraties en/of vrachten, in het bijzonder wat de N- en P-parameter betreft ?

Worden alle effluentresultaten in aanmerking genomen, of enkel de dagen zonder of met een beperkte impact van regenweer ?

Welke criteria werden terzake gehanteerd ?

3. Worden deze RWZI-heffingen, aangezien het de bedoeling is – volgens de beleidsnota – om lozingen op collectieve infrastructuur heffingsmatig te benaderen als een retributie, doorgere-

kend aan de aangesloten inwoners en bedrijven ?

Zo ja, wordt dit voor de aangeslotenen per RWZI vastgesteld, of in globo verrekend ?

Dreigen betrokkenen niet voor hetzelfde meerdere keren een heffing te moeten betalen : een eerste keer voor de op de riolering geloosde vracht, een tweede keer voor de lozing van het RWZI-effluent waarop zij geen impact hebben, een derde keer voor de ophaling van septisch materiaal en eventueel een vierde keer voor een gemeentelijke rioolbelasting ?

4. Zullen RWZI's – gelet op het gelijkheidsbeginsel en de gelijkgeschakeling met andere lozingen – ook normen krijgen voor de parameters van de heffingenformule die momenteel buiten de vigerende beperkte set van parameters vallen ?

Zo ja, welke bijbehorende normen – concentratie verwijderingspercentage – zullen worden toegepast ? Wat is de raming van de noodzakelijke investerings- en exploitatiekosten om aan deze normen te voldoen ?

Zo neen, kan Aquafin dan autonoom beslissen om de noodzakelijke investeringen en/of exploitatie-ingrepen door te voeren om de heffing te minimaliseren ? Hoe kan Aquafin anders sturend optreden ter minimalisering ?

5. Is het invoeren van de heffingsplicht in voorkomend geval niet evengoed noodzakelijk voor de lozingen via de RWA-lijn van de RWZI's, de overstorten op collectoren en de niet op RWZI-aangesloten rioleringen (RWA : hemelwaterafvoer) ? Hoe zal eventueel worden vermeden dat enkel het deel van het afvalwater op RWZI wordt behandeld dat een minimale uitstoot geeft, terwijl de rest wordt overgestort ?
6. Krijgt – indien deze heffingsregeling wordt ingevoerd – de individuele lozer de kans om zelf te zuiveren of zijn afvalwater te laten behandelen door een derde, aangezien het niet denkbeeldig is dat de globale kostprijs sterk kan oplopen ? Wordt de Vlarem-bepaling inzake verplichte lozing van huishoudelijk afvalwater op riolering in die zin gewijzigd ?
7. Is de geponeerde RWZI-heffingsplicht – gelet op het retributiekarakter – dan enkel van toepassing op de effectief aangesloten huishoudens ? Gebeurt de facturatie dan rechtstreeks door Aquafin als exploitant ? Kan

Aquafin autonoom de facturatieparameters (gehoosde hoeveelheden afvalwater en/of hemelwater, analyseverplichtingen, ...) bepalen? Worden de niet op RWZI-aangesloten huishoudens dan aangeslagen volgens de regeling van toepassing op de oppervlaktewaterlozers?

8. Wordt de medeverwerking van septisch materiaal of per as aangevoerd afvalwater in de heffingsbepaling geïntegreerd? Zo ja, hoe?

Antwoord

1. Vraag 1 past in initiatief 158 "meerjarenheffingenprogramma" van het milieubeleidsplan 1997-2001 en maakt deel uit van het lopende strategisch project "financiering van het Vlaams milieubeleid".

Het belasten van effluënten voor RWZI's kan gepaard gaan met bestraffen bij het niet respecteren van de vergunningsvoorwaarden en financiële stimulansen (bv. in de vorm van een heffingsreductie) indien de kwaliteit van het geloosde afvalwater substantieel onder de vergunningsvoorwaarden ligt, en dit tegen aanvaardbare kostprijs. Uiteraard vormen de heffingen slechts één instrument in het afvalwaterbeleid en dienen zij te worden gecombineerd met andere instrumenten, zoals vergunningen, sectorale normen, enzovoort.

2. Indien de RWZI's in de van kracht zijnde wetgeving niet zouden vrijgesteld zijn van heffing op waterverontreiniging, zou het heffingsbedrag voor deze RWZI's worden vastgelegd overeenkomstig artikel 35 quater of artikel 35 quinquies of artikel 35 septies van de wet van 26 maart 1971. Concreet wil dit zeggen dat de hoogte van de heffing ofwel forfaitair ofwel op basis van de werkelijk geloosde vuilvracht zou worden bepaald.

Om de heffing te berekenen op basis van de werkelijk geloosde vuilvracht moet de heffingsplichtige zelf de nodige meet- en bemonsteringsgegevens van het geloosde afvalwater ter beschikking stellen. Alleen gegevens verkregen volgens de bepalingen van het uitvoeringsbesluit van 16 februari 1993 komen in aanmerking.

Voor de NV Aquafin beschikt de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) niet over geldige meet- en bemonsteringsgegevens van het geloosde afvalwater. Bijgevolg kan de heffing per parameter niet worden berekend. Indien de

heffingsplichtige niet beschikt over de nodige meet- en bemonsteringsgegevens, wordt de heffing berekend op basis van het waterverbruik en omzettingscoëfficiënten. Het waterverbruik is de som van het door de drinkwatermaatschappij gefactureerde waterverbruik en het op andere wijze gewonnen water. Het op andere wijze gewonnen water omvat het oppervlakte-, grond-, hemel- en ander waterverbruik.

Het via riolering ontvangen afvalwater zou voor de NV Aquafin kunnen worden beschouwd als ander water, doch dit zou ertoe leiden dat hetzelfde object tweemaal wordt belast, wat in strijd is met het "non bis in idem"-principe. Bijgevolg zou de heffing louter worden bepaald op het door de NV Aquafin gebruikte leiding-, oppervlakte-, grond- en hemelwater. Dit zou geen goede maatstaf zijn om het beoogde effect te bereiken. Daarom is het nodig deze materie in een vollediger sturingskader te passen.

- 3 t.e.m. 8. De resterende vragen maken het onderwerp uit van de lopende studie, die zich momenteel niet in het stadium bevindt om reeds uitspraken te doen, bijvoorbeeld over de wijze waarop een eventuele retributie zou worden vastgesteld, over de problematiek met betrekking tot de overstorten, over consequenties op de Vlarem-regelgeving, enzovoort. Bovendien zal deze studie onderwerp uitmaken van een maatschappelijk debat, waarin minstens de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA-raad) en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) zullen worden betrokken. In ieder geval dient ervoor gezorgd te worden dat heffingen van dezelfde aard hetzelfde object niet tweemaal belasten. Anderzijds dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het collecteren van afvalwater door de gemeenten, het aanvoeren en zuiveren van het afvalwater naar/via een RWZI en het lozen van de restvervuiling.

In onze nota "Aquafin : strategische visie vanuit het algemeen belang", die in juni aan de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening wordt voorgelegd, worden de krachtlijnen van een nieuwe regulering van de NV Aquafin voorgesteld.

Vraag nr. 184
van 5 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS

RWZI's – Vrijstellingscriteria afvalwaterheffing

In de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging werd in artikel 35 bis, paragraaf 4, bepaald dat rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI's) waarin uitsluitend afvalwater van de openbare riolering (met inbegrip van afvalstoffen afkomstig van septische putten en ontvangers van huishoudelijke aard en/of per as aangevoerde afvalwaters) wordt behandeld, vrijgesteld zijn van afvalwaterheffing.

De voorbije jaren werd vastgesteld dat deze bepaling, wat de toepassing betreft, vragen deed rijzen inzake al dan niet gehele vrijstelling bij verwerking van niet onder deze bepaling vallende afvalwaters en bij verwerking van afvalstoffen of meststoffen.

1. Wat verstaat men onder "uitsluitend afvalwater van de openbare riolering" ?

Dient de vrijstellingsterm "uitsluitend" vergunningmatig te worden getoetst ?

Hoeveel RWZI's hebben dergelijke uitgesloten activiteiten vergund ?

Of wordt de concrete exploitatiesituatie in aanmerking genomen ?

Zo ja, op jaarbasis, of op basis van de effectieve periode dat uitgesloten activiteiten werden verricht ?

Worden RWZI's die onvergund activiteiten uitvoeren die niet onder de vrijstellingsbepaling vallen, uitgesloten van de vrijstelling ?

Zo neen, hoe kan het behoud van de vrijstelling juridisch worden gemotiveerd ?

Zo ja, voor welke periode vervalt de vrijstellingsbepaling ?

Worden de gegeneerde heffingskosten in dergelijk geval integraal ten laste gelegd van de NV Aquafin als "onredelijke kosten door fout" ?

Hoeveel dergelijke gevallen zijn er reeds vastgesteld ?

2. Wordt de lozing van bedrijfsafvalwater via een bedrijfsleiding in de influentkuil beschouwd als een lozing in de openbare riolering ? Zo neen, onder welke Vlaamse rubriek valt dergelijke "lozing" ?

Vervalt dan de vrijstelling geheel, of enkel voor het deel dat via de openbare riolering wordt aangevoerd ?

Op welke RWZI's is dergelijke rechtstreekse aanvoer gerealiseerd ?

3. Vallen de zogenaamde gemengde RWZI's, waarbij de investeringen en de zuiveringskosten van het bedrijfsafvalwater van één of meerdere bedrijven op basis van een bilaterale overeenkomst werden geregeld, onder de toepassing van de vrijstellingsbepaling ?

Vervalt de RWZI-vrijstelling voor het geheel, of enkel voor het – procentueel – deel van het bedrijfsafvalwater dat het voorwerp uitmaakt van een dergelijke exploitatieovereenkomst ?

Blijft deze al dan niet gedeeltelijke vrijstelling van toepassing indien de installatie door het bedrijf zelf wordt beheerd ?

Wordt dergelijke zuiveringsinstallatie vergund als RWZI, als industriële zuivering, of als beide ?

Worden er bijkomende effluentnormen gesteld, of geldt de klassieke RWZI-benadering ?

Welke RWZI's vallen onder deze benadering ?

4. Kunnen er binnen het vigerende wettelijke kader nog nieuwe gemengde RWZI-constructies worden opgezet ? Zo ja, onder welke voorwaarden ? Valt deze aanpak onder de Europese regels ?

5. Vallen RWZI's waar afvalwater en/of afvalstromen – al dan niet occasioneel – worden verwerkt onder de toepassing van de vrijstellingsbepaling ? Ook niet voor de effluentvracht afkomstig van het via de openbare riolering aangevoerde afvalwater ?

6. Vervalt de vrijstelling indien Aquafin in opdracht van het Vlaams Gewest andere verwerkingen verricht dan deze opgenomen in voormeld artikel ? Onder welke voorwaarden geeft het Vlaams Gewest dergelijke opdrachten ?

Antwoord

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) is bevoegd voor het vestigen, innen en invorderen van de heffing op de waterverontreiniging bij de bedrij-

ven en bij de gezinnen. De NV Aquafin is van rechtswege vrijgesteld van heffing, voorzover zij voldoet aan de bepalingen van de wet van 26 maart 1971.

1 en 5. De huidige wetgeving (wet van 26 maart 1971) voorziet in een vrijstelling van heffing op waterverontreiniging voor iedere rechtspersoon die in het Vlaamse gewest een zuiveringstechnisch werk exploiteert. Voorwaarde hierbij is dat uitsluitend afvalwater van de openbare rio-lering wordt behandeld en dat de zuiveringsin-fracstructuur aangesloten is op het openbaar hy-drografisch net. Het begrip "openbare riole-ring" omvat eveneens afvalstoffen afkomstig van septische putten en ontvangers van huis-houdelijke aard en/of per as aangevoerde afval-waters. Dit betekent dat de NV Aquafin voor een groot aantal RWZI's geen heffing hoeft te betalen. Deze vrijstelling werd ingegeven vanuit het "non bis in idem"-principe, wat betekent dat hetzelfde object niet tweemaal mag worden be-last. Voor het rioolafvalwater dat op een RWZI wordt verwerkt, betaalde de respectieve gezin-nen/bedrijven immers reeds een heffing op wa-terverontreiniging.

Bij het toekennen van de vrijstelling voor efflu-entwater van RWZI's gaat de VMM ervan uit dat de NV Aquafin zijn vergunningsvoorwaar-den respecteert en de RWZI wordt uitgebaat overeenkomstig de bepaling van bovenvermel-de wet. Indien de VMM over de nodige infor-matie beschikt, is de feitelijke toestand bepa-lend. Voor het heffingsjaar 2000 zullen zeven vestigingen van de NV Aquafin worden onder-worpen aan een heffing wegens hun activiteiten in 1999.

Met betrekking tot afvalstromen is de VMM niet bevoegd om een heffing te vestigen. De ma-nier waarop de NV Aquafin heffingskosten op-neemt in haar boekhouding, is de VMM niet be-kend.

2. Lozingen van bedrijfsafvalwater in de influent-kuil van een RWZI worden beschouwd als lozing op riool, voorzover deze praktijk niet in strijd is met de vergunningsvoorwaarden opgelegd aan het bedrijf en geen afbreuk doet aan het recht op vrijstelling van heffing voor de RWZI.
3. Voor de RWZI's die in samenwerking met één of meerdere bedrijven worden gebouwd en/of geëxploiteerd, geldt de vrijstelling voor de RWZI voorzover de voorwaarden voldaan zijn. De mede-eigenaar(s)/exploitant(en) moeten

wel een heffing betalen die afhankelijk is van de geloosde vuilvracht.

Een afvalwaterzuiveringsinstallatie voor de be-handeling van afvalwater aangevoerd via open-bare riolen en/of collectoren, is ingedeeld in de Vlarem-indelingsrubriek 3.6.4. Wanneer in een dergelijke installatie ook bedrijfsafvalwater zou worden behandeld dat niet als een lozing in riool kan worden beschouwd, is tevens de Vla-rem-indelingsrubriek 3.6.2 of 3.6.3 van toepas-sing en moet daarvoor een expliciete milieuver-gunning worden verkregen. Hetzelfde geldt bij-voorbeeld ook wanneer in een rioolwaterzuive-ringsinstallatie afvalstoffen of kalvergier zouden worden verwerkt.

Het spreekt vanzelf dat in die gevallen in de overeenkomstige milieuvergunning gepaste lo-zingsvoorwaarden kunnen worden opgelegd naargelang de mee vergunde coverwerking van afvalstoffen of kalvergier en/of cobehandeling van externe bedrijfsafvalwaters. Een beperkt aantal RWZI's, waaronder deze van Antwer-pen-Noord, zijn vergund voor de behandeling en verwerking van externe stromen afvalstoffen en/of kalvergier die biologisch behandelbaar zijn.

4. In de goedgekeurde investeringsplannen zijn geen gemengde RWZI's opgenomen.
6. De aan de vrijstelling gekoppelde voorwaarden gelden te allen tijde. Indien de NV Aquafin een andere opdracht opgelegd door het Vlaams Ge-west uitvoert, vervalt de vrijstelling indien de voorwaarden niet voldaan zijn, tenzij in de over-eenkomst met het Vlaams Gewest expliciet vrij-stelling wordt verleend. Deze overeenkomst moet het juridisch karakter hebben van een de-creet, zo niet hebben de bepalingen van de wet van 26 maart 1971 voorrang.

Eventuele bijkomende opdrachten van het Vlaams Gewest aan de NV Aquafin en de hier-mee gepaard gaande voorwaarden zijn me niet bekend.

**Vraag nr. 186
van 5 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Gescheiden afvalophaling – Duidelijkheid

De gescheiden ophaling van huisvuil die thans geldt in de meeste gemeenten van Vlaanderen,

blijft nog steeds vragen oproepen bij vele gezinnen. Vooral de "blauwe zakken" die terecht komen bij Fost Plus worden niet altijd door de ophaaldiensten meegenomen, omdat de inhoud niet conform de onderrichtingen is.

Er heerst blijkbaar bij vele verbruikers nog altijd verwarring aangaande de betekenis van het "groene punt" dat op een groot aantal verpakkingen is aangebracht, en de in de wet op de ecotaksen opgenomen tekens die verwijzen naar eenmalig of veelvuldig gebruik.

Zo worden vlotjes geweigerd ondanks de aanwezigheid van een kleine driehoek met pijltjes. Dit verwekt uiteraard ongenoegen.

Men kan toch niet van de verbruiker verwachten dat hij een onderscheid maakt tussen plasticverpakkingen die in aanmerking komen voor recyclage en andere plasticsamenstellingen die eigenlijk bij het restafval moeten.

Waarom worden er geen betere afspraken gemaakt over de verpakkingen die al dan niet door Fost Plus worden aanvaard, bijvoorbeeld door het aanbrengen van voor de modale burger begrijpelijke tekens ?

Antwoord

De betekenis van het "groene punt" geeft niet aan dat bedoelde verpakking recycleerbaar is ; het geeft louter aan dat de verpakking producerend bijdraagt tot het systeem van Fost Plus.

De Vlaamse overheid is zich terdege bewust van de verwarring die er leeft bij de burgers met betrekking tot de sorteerbodschap voor het PMD-afval, inzonderheid m.b.t. botervlootjes, yoghurtpotjes, dunne plasticfolies en dergelijke die niet in de blauwe zak mogen worden gestopt (*PMD : plastic, metaal en drankkartons – red.*). Vandaar dat momenteel een grondige evaluatie van dit inzamelingsysteem loopt, met als doel de duidelijkheid voor de burger te verbeteren.

De aanwezigheid van allerhande logo's met beperkte betekenis vereenvoudigt de sorteerbodschap zelf niet.

Goederen die uit het buitenland afkomstig zijn, dragen doorgaans reeds een aantal logo's die in het buitenland vaak een specifieke betekenis hebben en soms zelfs verplicht moeten worden aangebracht. Het is dan ook aangewezen dat, omwille

van de uniformiteit, de eventuele invoering van een logo op Europees niveau gebeurt.

In die zin werd ook aangedrongen bij mevrouw Wallström, EU-commissaris voor Leefmilieu, op een initiatief terzake (dit naar aanleiding van een overleg over het Europees milieubeleid). De meest eenvoudige oplossing is uiteraard alle plastic verpakkingen toe te laten in de PMD-zak, maar hier staat de verpakkingindustrie thans nog negatief tegenover wegens de ermee gepaard gaande verhoging van de kosten.

Met hen zal worden bekeken wat er hier te doen valt.

Vraag nr. 188 van 11 mei 2000 van de heer JACQUES TIMMERMANS

Afvoer hemelwater – Gewestwegen

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
Vraag nr. 291
van 11 mei 2000
van de heer Jacques Timmermans
Blz. 1506

Antwoord

1. M.b.t. de drie eerste subvragen van deze vraag wil ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijzen naar het antwoord op vraag nr. 291 gericht aan mijn collega minister Stevaert over hetzelfde onderwerp.

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) heeft enkel kennis van de gegevens die gerelateerd zijn aan de subsidiëringsprogramma's. Uiteraard betreffen een aantal van deze projecten gecombineerde werken met andere instanties, zoals de administratie Wegen en Verkeer (AWV), de provincies, ...

Bij de beoordeling van deze dossiers wordt er zoveel als mogelijk naar gestreefd dat de uitvoering van de riolering gebeurt conform de krachtlijnen van een geïntegreerd rioleringsbeleid. Er wordt gepoogd om zoveel mogelijk de verharde oppervlakten af te koppelen.

2. Voor het antwoord op de subvragen 1 tot en met 4 verwijs ik eveneens naar het antwoord van mijn collega minister Stevaert.

In de door de ambtelijke commissie goedgekeurde dossiers worden de eisen inzake buffering van hemelwater, opgelegd door de beheerders van de waterlopen, gerespecteerd. Wanneer bijgevolg de noodzaak bestaat om, in de dossiers waarbij langs autosnelwegen, autowegen en gewestwegen riolering wordt aangelegd, in een bufferbekken te voorzien, wordt dit opgelegd.

3. Zwerfvuil wordt intensief verwijderd en de grachten worden zoveel mogelijk gereinigd. De VMM heeft wel onderzoek gedaan naar de aanwezigheid van gevaarlijke stoffen (pesticiden) in regenwater.

In de code van goede praktijk is bepaald dat het hemelwater dat afspoelt van intensief bereden wegen, van grote parkings en van intensief gecultiveerde landbouwgrond, niet onbehandeld mag worden geloosd. In het kader van actie 72 "infiltratie en vertraagde afvoer van hemelwater" van het Milieubeleidsplan wordt deze problematiek behandeld met als doelstelling een vervollediging van de code van goede praktijk.

Bij het opmaken en het plannen van de waterzuiveringsinfrastructuur worden door Aquafin Hydronautstudies gemaakt. Via deze studies wordt nagegaan wat de impact is van onder andere verharde oppervlakten, grondwaterbemalingen en aangesloten oppervlaktewateren (bv. grachten). Op deze wijze kan de impact van het hemelwater en andere parasitaire debieten op de werking van de zuiveringsinfrastructuur en meer specifiek de RWZI worden geëvalueerd.

Op basis van deze Hydronautstudies wordt vervolgens bepaald waar bufferbekkens moeten geïnstalleerd worden en welke afkoppelingen moeten worden gerealiseerd om de efficiëntie van de waterzuiveringsinfrastructuur te verhogen. Dergelijke Hydronautstudies verschaffen dus een inzicht in de hydraulische aspecten van een bepaald gebied en de verharde oppervlakten, maar niet in de vuilvrachten die van deze oppervlakten afkomstig zijn.

4. Inzake de administratief-technische onderrichtingen van toepassing op de afwatering van gewestwegen en de afkoppeling van rioleringsstelsels kan, naast Vlarem II (afdeling 6.2.1 – lozing van niet verontreinigd hemelwater in de

openbare riolering), worden verwezen naar de "Krachtlijnen voor een geïntegreerd rioleringsbeleid in Vlaanderen", meer bepaald de delen "Code voor goede praktijk voor afkoppeling van hemelwater en de aanleg van openbare riolen".

Hier worden een aantal krijtlijnen bepaald die aangeven wanneer het hemelwater dient te worden afgekoppeld. Belangrijk hierbij is te onthouden dat deze afkoppeling van hemelwater steeds moet uitgevoerd worden wanneer het technisch mogelijk en noodzakelijk is. Pas wanneer wordt bewezen dat het niet mogelijk of noodzakelijk is, kan het hemelwater op de riolering worden geloosd.

Inzake het gehanteerde afwegingskader kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijzen naar het antwoord hieromtrent van minister Stevaert. Hierbij dient natuurlijk steeds de code voor goede praktijk als uitgangspunt te worden genomen.

Het is de vergunning- of machtigingsverlenende overheid (in dit geval de beheerder van de waterloop) die het dossier conform de code van goede praktijk beoordeelt, voorwaarden oplegt en toeziet op de naleving.

5. De planning omtrent het afkoppelen van de aansluitingen van hemelwater langs de gewestwegen van de gemeentelijke rioleringen is de bevoegdheid van AWW. Het antwoord op deze deelvraag kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger vinden in het antwoord van mijn collega minister Stevaert.
6. De keuze voor het aanleggen van ingerichte infiltratiegrachten langs gewestwegen als alternatief voor de klassieke afwateringsgrachten en/of RWA-leidingen dient project per project te worden afgewogen (*RWA : hemelwaterafvoer – red.*).

Bij de beoordeling van de gecombineerde dossiers, tussen gemeenten en AWW, wordt door de ambtelijke commissie steeds nagegaan in hoeverre infiltratie of vertraagde afvoer mogelijk is. Wanneer de mogelijkheid bestaat om het hemelwater vertraagd af te voeren, dan wordt dit ook opgelegd. Zo wordt onder andere voor het verleggen van de E19 en de aanleg van de hogesnelheidslijn (HSL) de bouw van bufferbekkens en zuiveringsbekkens voor hemelwater gepland op advies van de afdeling Water.

7. Het is hoofdzakelijk de hydraulische impact naar de ontvangende waterloop waarmee bij de beoordeling van de dossiers wordt rekening gehouden. De afvoercapaciteit van de ontvangende waterloop is bepalend voor het opleggen van bepaalde buffering, voor het vertraagd afvoeren binnen de grachten en voor het zoveel mogelijk infiltreren van het hemelwater.

De installatie van infiltratievoorzieningen wordt steeds afgewogen, maar dit is niet altijd toepasbaar gelet op de samenstelling van de bodem en de stand van het grondwater.

Onderzoek en mogelijkheden worden bestudeerd in het kader van actie 72 van het Milieubeleidsplan.

Voor het gewestwegennet wordt het antwoord verstrekt door minister vice-president Steve Stevaert.

**Vraag nr. 189
van 11 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS**

Afvoer hemelwater – Provinciale en gemeentewegen

In Vlarem II wordt reeds sedert 1995 bijzondere aandacht gegeven aan het afkoppelen van de afwatering van verharde oppervlakten en wegen ter voorkoming van de verdunning van het rioolafvalwater. Dit werd ook in de code van goede praktijk inzake aanleg van rioleringen uitgebreid behandeld.

Hierbij werd als uitgangspunt genomen dat lozing van afstromend hemelwater in de riolering maar kan als het technisch niet mogelijk is, of als het niet noodzakelijk is om het hemelwater gescheiden te lozen van het afvalwater.

Naast de impact van de gewestwegen, waarvoor ik aparte vragen heb ingediend, vormt ook de afwatering van provinciale en gemeentewegen in dit verband een groot probleem.

Graag kreeg ik – gelet op de sturende rol van de functioneel bevoegde minister in het afdwingen van deze Vlarem-aanpak – een antwoord op volgende vragen.

1. Hoeveel kilometer van respectievelijk de provinciale en de gemeentelijke wegen zijn in het

Vlaamse gewest voorzien van afvoerkanalen voor hemelwater ?

Welk deel van deze hemelwaterleidingen is als gemengde gemeentelijke openbare riolering aangelegd ?

Welke verharde oppervlakte vertegenwoordigt deze aansluiting ? Welk deel hiervan watert af in een zuiveringszone A en/of zuiveringszone B ?

Werden deze debieten mee verrekend in de TRP-berekening (Totaal Rioleringsplan) ? Zo ja, op welke basis ?

2. Werd er reeds onderzoek verricht inzake vervuilende stoffen (zwerfvuil, BZV, bezinkbare stoffen, gevaarlijke stoffen, ...) die op het gemeentelijk en provinciaal wegennet terecht komen en aldus in het milieu worden verspreid ?

Welke kwantitatieve gegevens zijn er ter beschikking inzake deze vervuiling en welk percentage van deze vervuiling wordt momenteel afgevoerd naar rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) ?

Zijn deze gegevens van die aard dat het veeleer absolute afkoppelingsbeginsel van Vlarem II moet worden genuanceerd ?

Is dergelijk onderzoek gepland ?

3. Werd er reeds een globaal juridisch-technisch afwegingskader geformuleerd om te toetsen wanneer afkoppeling van wegen technisch haalbaar of niet noodzakelijk is ?

Op welke wijze wordt eventuele hydraulische overbelasting van RWZI's hierin concreet ingebracht ?

Werd dit afwegingskader reeds bij omzendbrief verspreid ?

Wie ziet toe op de correcte naleving ervan ?

Hoe worden de wettelijk dwingende afkoppelingsbepalingen van Vlarem II bij ontstentenis van dergelijk afwegingskader nageleefd of afgedwongen ?

4. Is er reeds een planning opgemaakt om de bestaande aansluitingen van hemelwater langs

wegen progressief af te koppelen van de gemeentelijke afvalwaterrioleringen ?

Welke prioriteiten worden hierbij gesteld ?

Welke middelen zijn er terzake ter beschikking ?

Werden er reeds formele dossiers tot afkoppeling bezorgd door Aquafin in aansluiting op uitgevoerde Hydronautstudies of wegens hydraulische overbelasting van RWZI's ?

Zo ja, welk gevolg werd aan deze vragen gegeven ?

5. Wordt er reeds onderzoek verricht naar de aanleg van ingerichte infiltratiegrachten (gebaseerd op plantenzuivering en weerhouden van bezinkbare stoffen) langs wegen buiten de bebouwde kom als alternatief voor de klassieke afwateringsgrachten en/of riolen die het hemelwater (met bijhorende sedimenten) zo snel mogelijk afvoeren naar de waterlopen ?

Wordt dergelijke aanpak in het natuurbeleidsplan opgenomen ?

Zijn er reeds dergelijke infiltratiegrachten aangelegd en/of gepland ?

6. Wordt de afwatering van wegen verrekend inzake de impact op de ontvangende waterlopen ?

Zo ja, welke impact wordt daarbij als toelaatbaar beschouwd en vanaf welke impact wordt afremmende buffering toegepast ?

Is dergelijke buffering afdwingbaar ten aanzien van gemeenten en/of provinciebesturen ?

Waarom worden infiltratievoorzieningen buiten de bebouwde kom niet als algemeen afdwingbaar uitgangspunt gehanteerd ?

Wanneer wordt infiltratie wel vooropgesteld ?

Antwoord

1. Een inventaris van de lengte van de reeds aangelegde riolering leert ons dat 26.000 kilometer riolering is aangelegd in Vlaanderen.

Hoeveel van deze riolering als gemengd, semi-gescheiden of gescheiden stelsel is aangelegd, is niet bekend. Uit evaluaties van de subsidiërings-

programma's 1997 en 1998, beperkt tot de goedgekeurde dossiers, kunnen we stellen dat ongeveer 80 % van de riolering die via het subsidiebesluit van 30 maart 1996, gewijzigd bij besluit van 23 maart 1999, wordt aangelegd, wordt uitgevoerd als semi-gescheiden stelsel. Hierbij wordt zowel gewerkt met behoud van de bestaande grachten, als met de aanleg van nieuwe grachten en de aanleg van RWA-leidingen (*RWA : hemelwaterafvoer – red.*).

Gelet op het feit dat mijn administratie geen gegevens heeft aangaande de rioleringswerken die door de gemeenten worden uitgevoerd zonder subsidie, kan geen globaal beeld worden gegeven.

2. Het is me niet bekend of dergelijke onderzoeken gebeuren bij de verantwoordelijke besturen (gemeenten en provincies). De Vlaamse Milieu-maatschappij (VMM) heeft wel onderzoeken gedaan naar de aanwezigheid van gevaarlijke stoffen (pesticiden) in regenwater.

In de code van goede praktijk is bepaald dat het hemelwater dat afspoelt van intensief bereden wegen, van grote parkings en van intensief gecultiveerde landbouwgrond niet onbehandeld mag worden geloosd. In het kader van actie 72 "infiltratie en vertraagde afvoer van hemelwater" van het Milieubeleidsplan wordt deze problematiek behandeld met als doelstelling een vervollediging van de code van goede praktijk.

Bij het opmaken en het plannen van de waterzuiveringsinfrastructuur worden door Aquafin Hydronautstudies gemaakt. Via deze studies wordt nagegaan wat de impact is van onder andere verharde oppervlakten, grondwaterbemaalingen en aangesloten oppervlaktewateren (bv. grachten).

Op deze wijze kan de impact van het hemelwater en andere parasitaire debieten op de werking van de zuiveringsinfrastructuur en meer specifiek de RWZI worden geëvalueerd. Op basis van deze Hydronautstudies wordt vervolgens bepaald waar bufferbekkens dienen geïnstalleerd te worden en welke afkoppelingen dienen te worden gerealiseerd om de efficiëntie van de waterzuiveringsinfrastructuur te verhogen. Dergelijke Hydronautstudies verschaffen dus een inzicht in hydraulische aspecten van een bepaald gebied en de verharde oppervlakten, maar niet in de vuilvrachten die van deze oppervlakten afkomstig zijn.

3. De krachtlijnen voor een geïntegreerd rioleringsbeleid in Vlaanderen stellen duidelijk dat afkoppeling van hemelwater bij aanleg van nieuwe rioleringsstelsels ten gronde moet worden onderzocht. Deze krachtlijnen werden bij omzendbrief van 16 juli 1996 bekendgemaakt en dienen te worden gehanteerd door alle betrokkenen bij de uitvoering van de in Vlare II opgenomen bepalingen, in het bijzonder m.b.t. de bepalingen inzake rioleringsbeleid en afkoppeling van hemelwater.

Het is de vergunning- of machtigingsverlenende overheid (in dit geval de beheerder van de waterloop) die het dossier conform de code van goede praktijk beoordeelt, voorwaarden oplegt en toeziet op de naleving.

Bij de evaluatie van de dossiers ingediend door de gemeenten voor het verkrijgen van subsidies voor de aanleg van rioleringen, wordt de toepassing van de code van goede praktijk steeds nagegaan. Deze code is immers het toetsingskader voor deze dossiers. De ambtelijke commissie voor subsidiëring van riolering ziet toe op de naleving van deze verplichting. Hierop kan slechts na motivering worden afgeweken, waarna het dossier slechts voor een lager subsidiepercentage in aanmerking komt.

Voor de rioleringswerken die worden uitgevoerd zonder deze subsidie dient de toezicht houdende overheid de toepassing van de krachtlijnen te evalueren.

4. Wanneer door de Vlaamse Milieumaatschappij, in het kader van terreinonderzoek, en in het kader van de oplevering van RWZI's, wordt vastgesteld dat grachten of beken of grote verharde oppervlakten zijn aangesloten op de gemeentelijke riolering, dan wordt aan de gemeente de mogelijkheid geboden de afkoppeling hiervan te realiseren met subsidies.

De noodzakelijke afkoppeling wordt gedefinieerd binnen een subsidiëringsprogramma, zodat de gemeente, onder bepaalde voorwaarden, subsidies kan krijgen.

Vanuit de Vlaamse Milieumaatschappij wordt aan deze projecten een hogere prioriteit gegeven, maar gelet op het feit dat de gemeenten de afkoppelingen dienen te realiseren, bepalen zij uiteindelijk of deze projecten al dan niet worden uitgevoerd.

5. Door Ecolas werd, in opdracht van de Vlaamse Milieumaatschappij, een studie uitgevoerd met betrekking tot de herwaardering van het grachtenstelsel en de inrichting van grachten met het oog op verhoogde afvoer van hemelwater en vegetatieve zuivering in situ. Deze studie heeft tot de opmaak van een aantal steekkaarten geleid die aangeven hoe de inrichting van een gracht kan gebeuren afhankelijk van de ligging.

Bij de evaluatie van de dossiers door de ambtelijke commissie wordt zoveel als mogelijk gepoogd de grachten op een natuurtechnische wijze in te richten.

6. Bij de beoordeling van de dossiers ingediend voor subsidiëring, wordt vooral de hydraulische impact naar de ontvangende waterloop ingerekend. De bufferingseisen opgelegd door de beheerder van de waterloop dienen te worden gerespecteerd. Er wordt zoveel mogelijk gepoogd om het hemelwater te laten infiltreren naar de bodem of vertraagd af te voeren naar de ontvangende waterloop. De keuze tussen infiltratie en afvoer van hemelwater wordt vooral bepaald door de bodemsamenstelling en de grondwaterstand.

Onderzoek en mogelijkheden naar een regelgeving inzake infiltratie worden bestudeerd in het kader van actie 72 van het Milieubeleidsplan.

**Vraag nr. 190
van 11 mei 2000
van de heer LUDWIG CALUWE**

Ambtshalve bodemsaneringen – Provincie Antwerpen

OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) overhandigde de Vlaamse regering een lijst met de ambtshalve te saneren gronden.

1. Kan de minister de geografische spreiding – aantal gronden en oppervlakte per provincie – meedelen ?
2. Welke gronden – ligging en oppervlakte – binnen de provincie Antwerpen komen in aanmerking voor deze ambtshalve sanering ?
3. Wanneer kan uitsluitel worden gegeven over deze lijst ?

Antwoord

1. Voor de lijst van de ambtshalve te saneren gronden worden per provincie het aantal gronden en de oppervlakte meegedeeld. De lijst vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage 1**.
2. In **bijlage 2** wordt een overzicht gegeven van het aantal gronden per gemeente, met vermelding van de oppervlakte, die gelegen zijn binnen de provincie Antwerpen en in aanmerking komen voor deze ambtshalve sanering.
3. De lijst met de ambtshalve te saneren gronden ligt momenteel ter goedkeuring bij de Vlaamse regering. Zodra deze lijst is goedgekeurd en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad, kan door de OVAM worden overgegaan tot de ambtshalve sanering.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 191
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Adviescommissie Bosreservaten – Vergoedingen

Op 11 april 2000 besliste de Vlaamse regering dat ook de leden van de adviescommissie Bosreservaten recht hebben op "de gewone reis- en verblijfskostenvergoeding voor de leden van de adviesorganen".

1. Over welke materies moet deze adviescommissie wettelijk verplicht advies geven ?
2. Brengt deze commissie systematisch adviezen uit over andere materies ?
3. Hoe is deze commissie samengesteld (m/v) ?
4. Voldoet deze adviescommissie aan de wettelijke verplichting om minstens eenderde leden van een ander geslacht te hebben ?

Zo neen, kan men een vergoeding betalen aan leden van een commissie die, gezien ze niet wettig is samengesteld, geen advies kan geven ?

N.B. Een algemene vraag over de vergoedingen van adviesorganen werd gesteld aan de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Finan-

ciën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Antwoord

1. De adviescommissies Bosreservaten (er zijn er zes in Vlaanderen, elk met een specifiek werkingsgebied) staan de houtvester bij in het beheer van de bosreservaten. Ze verlenen, conform artikel 15 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 januari 1993 tot vaststelling van regelen betreffende de aanwijzing of erkenning en het beheer van de bosreservaten, advies bij de nieuwe voorstellen inzake bosreservaten en bij de opmaak van de beheersplannen van de bosreservaten. Ook over alle wijzigingen aan een bestaand beheersplan dient de commissie advies uit te brengen.
2. De commissies brengen geen systematisch advies uit over andere materies.
3. De commissies bestaan uit vijf ambtshalve aangewezen leden (ambtenaren van de afdeling Bos en Groen, de afdeling Natuur en vertegenwoordigers van de Instituten voor Natuurbehoud en Bosbouw en Wildbeheer) en vijf externe leden (wetenschappers of vertegenwoordigers van bos- of natuurverenigingen).

Bij de ambtshalve aangewezen leden zijn er slechts drie vrouwen (op dertig leden). Bij de externe leden zijn er elf vrouwen op een totaal van dertig externe leden.

4. Aangezien de commissies geen advies verlenen aan het Vlaams Parlement, de Vlaamse regering, de individuele ministers, de diensten van de Vlaamse regering en de Vlaamse openbare instellingen, worden ze niet geacht onder de toepassing van het decreet van 15 juli 1997 te vallen.

(Antwoord Patrick Dewael : blz. 1503 – red.)

**Vraag nr. 192
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 300
van 11 mei 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 1515

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 193
van 11 mei 2000
van mevrouw ISABEL VERTRIEEST

Rozebroeken St.-Amandsberg – Bodemsanering

Vorig jaar onderzocht de OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) de site Rozebroeken, gelegen in St.-Amandsberg, Gent.

Dit voormalig stort is door de gemeente Gent als parkgebied bestemd en men wil er een park van maken. De huidige eigenaar wil wel verkopen.

Vanuit de buurt is er een grote bekommernis wegens de vervuiling. Reeds tien jaar geleden verbodde de stad Gent om nog verder groenten en fruit te telen, wegens het gevaar voor de volksgezondheid. Vandaag spelen kinderen op dit "vervuild" maar aantrekkelijk stukje groen.

1. Wat zijn de resultaten van het bodemonderzoek ?
2. Kan de huidige eigenaar verkopen zonder bodemattest ? Wie is hier verantwoordelijk voor de bodemsanering ? De eigenaar of de storter ?
3. Zit deze site in de programmatie voor sanering ? Zo ja, voor wanneer is de sanering gepland ?
4. Op welke manier zal het terrein gesaneerd worden ?

Antwoord

1. De OVAM ontving een oriënterend bodemonderzoek, uitgevoerd door Geosan NV op 21 april 1998, verricht op het terrein gelegen Sint-Baafskouter, 9000 Gent. Het oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd in opdracht van

stad Gent, dienst Leefmilieu en Natuurontwikkeling, in het kader van een onteigening.

Uit de resultaten van het oriënterend bodemonderzoek blijkt dat voor de kadastrale percelen gelegen in Gent, 19de afdeling, Sint-Amandsberg, 2de afdeling, Sectie C, perceelnummers 1031, 1032 W2, 1033 A, 1043 X, 1045 B, 1042, 1041, 1035, 1030, 1028 A, 1029 A, 1025 A, 1040, 1036, 1037, 1038, 1039 A, 1011 G, 1024 A, 1026 A, 1027 A, 1023 B, 1022 D, 1015 A, 1021 A, 1020 A, 1019 B, 1017 A, 1016 A, 1018 C, 1013 D en 1014 A, er in de bodem een verontreiniging van PAK's, alifatische KWS en zink voorkomt die de bodemsaneringsnorm overschrijdt (*PAK's : polyaromatische koolwaterstoffen ; KWS : koolwaterstoffen – red.*). Tevens wordt in het grondwater een verhoogde waarde voor zink getroffen. Van de zinkverontreiniging in zowel bodem als grondwater gaat er geen risico uit.

Deze percelen dienen te worden opgenomen in het register van verontreinigde gronden en er is een ernstige aanwijzing van een bedreiging door de verontreiniging van PAK's en alifatische koolwaterstoffen. Bijgevolg moet conform het bodemsaneringsdecreet een beschrijvend bodemonderzoek worden uitgevoerd.

Voor de kadastrale percelen gelegen in Gent, 19de afdeling, Sint-Amandsberg, 2de afdeling, Sectie C, perceelnummers 578, 556, 555, 554, 552 G, 553, 500, 499, 498, 497, 496, 501, 502, 503 F, 503 L werd in de bodem geen verontreiniging aangetroffen. In het grondwater werd een verontreiniging aangetroffen van zink en isopropyltalaat. Hiervan gaat er echter geen risico uit.

Deze percelen zullen worden opgenomen in het register van verontreinigde gronden. Rekening houdende met de kenmerken van de bodem en de functies die deze vervult zoals weergegeven in het voormelde rapport, is er geen sprake van ernstige aanwijzing dat de historische bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt. Op basis hiervan moet conform het bodemsaneringsdecreet niet tot bodemsanering worden overgegaan. Er dient nog te worden opgemerkt dat op het terrein allerhande zwerfvuil en glasscherven voorkomen. Aan de onteigenende overheid, met name stad Gent, werd aanbevolen om het zwerfvuil en de glasscherven, onafhankelijk van de toekomstige bestemming van het terrein, te verwijderen en het terrein op te hogen met schone bodem. Het verwijderen van afvalstoffen valt onder de bepalingen van het afvalstoffendecreet.

2. Conform artikel 36 van het bodemsaneringsdecreet is bij een verkoop altijd een bodemattest nodig. Indien op het perceel dat zal worden verkocht een inrichting gevestigd is of was, of een activiteit wordt of werd uitgevoerd die opgenomen is in de lijst bedoeld in artikel 3, § 1 (bijlage I van het Vlarebo), kan de overdracht slechts plaatsvinden indien er vooraf een oriënterend bodemonderzoek werd uitgevoerd. Het oriënterend bodemonderzoek mag niet ouder zijn dan twee jaar.

De exploitant/eigenaar is saneringsplichtig, maar de persoon die de verontreiniging veroorzaakt heeft, is saneringsaansprakelijk en dient in te staan voor de kosten. De saneringsplichtige is echter niet verplicht om tot bodemsanering over te gaan indien hij het bewijs levert dat hij cumulatief aan al deze voorwaarden voldoet :

- hij moet het bewijs leveren dat hij de bodemverontreiniging niet heeft veroorzaakt ;
- hij moet bewijzen dat hij op het ogenblik waarop hij eigenaar of gebruiker werd van de grond, niet op de hoogte was of behoorde te zijn van de bodemverontreiniging.

Stel dat de exploitant of eigenaar, dan wel de feitelijke gebruiker, toch op de hoogte was of behoorde te zijn van de bodemverontreiniging, dan hoeft hij toch niet tot bodemsanering over te gaan, indien hij vóór 1 januari 1993 historisch verontreinigde gronden heeft verworven, en hij kan aantonen dat hij de verontreiniging niet heeft veroorzaakt en dat hij de gronden sinds de verwerving niet heeft gebruikt voor zijn beroep of bedrijf. Deze bewijsvoering dient hij aan de OVAM te leveren na ontvangst van een aanmaning voor uitvoering van beschrijvend bodemonderzoek.

3. De site zit niet in de programmatie voor sanering.

De percelen met kadastrale nummers : 1031, 1032 W2, 1033 A, 1034 A, 1043 X, 1045 B, 1041, 1035, 1030, 1028 A, 1029 A, 1025 A, 1040, 1036, 1037, 1038, 1039 A, 1011 G, 1024 A, 1026 A, 1027 A, 1023 B, 1022 D, 1015 A, 1021 A, 1020 A, 1019 B, 1017 A, 1016 A, 1018 C, 1013 D en 1014 A zijn wel opgenomen in de lijst van historisch verontreinigde gronden waarop bodemsanering moet plaatsvinden (artikel 30 van het bodemsaneringsdecreet).

Bij de opstelling van de "lijst artikel 30" werd evenwel een onderscheid gemaakt inzake de ernst van de verontreiniging in vier prioriteitsklassen. Betrokken percelen werden opgenomen onder prioriteit drie, "ernstige bedreiging". Gezien de vele terreinen met hogere prioriteitsklasse, kan deze sanering voorlopig niet worden opgenomen in de programmatie.

4. De eerste fase van de sanering zal de uitvoering van het beschrijvend bodemonderzoek inhouden. In het beschrijvend bodemonderzoek zal een studie naar het risico van de verontreiniging worden uitgevoerd.

Alleen indien er een humaan, toxicologisch of verspreidingsrisico aanwezig is, zal er een sanering moeten plaatsvinden.

**Vraag nr. 194
van 11 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS**

Grensoverschrijdend wateroverleg – Maas en Schelde

In 1994 werden de Internationale Verdragen ter Bescherming van de Schelde en Maas ondertekend door de verdragsluitende partijen. Hiermee werd de basis gelegd voor een gestructureerd internationaal overleg, waardoor de afzonderlijke inspanningen – al dan niet in uitvoering van Europese richtlijnen en internationale verdragen – op een gecoördineerde wijze konden vorm krijgen. Het tijdrovende ad hoc overleg op basis van tientallen formele en informele commissies, werkgroepen en "contacten" kon op die wijze worden beëindigd.

Mag ik – ter inschatting van het rendement van de in de Internationale Commissies ter Bescherming van de Schelde en de Maas (ICBS en ICBM) geïnvesteerde middelen – van de minister een antwoord op volgende vragen.

1. In welke mate werden de werkzaamheden van de vroegere bilaterale werkgroepen en commissies – ik verwijs naar het antwoord op mijn vraag nr. 41 van 3 oktober 1995 – reeds ingepast in de werking van ICBS en ICBM (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 30 oktober 1995, blz. 53 – red.*) ?

Welke bilaterale werkgroepen en commissies blijven momenteel nog apart van ICBS en ICBM functioneren ?

Wat is de reden hiervoor ?

2. Welke middelen – zowel inzake ter beschikking gestelde personeelsleden als financieel-administratieve werkingsmiddelen – stelt het Vlaams Gewest jaarlijks ter beschikking van respectievelijk ICBS en ICBM ?

Door welke administraties en Vlaamse openbare instellingen (VOI's) worden de werkzaamheden opgevolgd ?

Behoort deze opvolging tot de normale werking, of gaat de betrokkenheid ten koste van andere taken ?

3. Wat is de rol van de vertegenwoordiger van de Europese Commissie in ICBS/ICBM ? Is de betrokkenheid van de commissie enkel symbolisch en/of passief, of worden knelpunten in het kader van de voorbereiding en uitvoering van Europese waterrichtlijnen effectief aangekaart teneinde tot een daadwerkelijk internationaal bekkenoverleg te komen ?

Welke knelpunten werden terzake reeds genomen of gepland ?

4. Welke rol speelt ICBS/ICBM inzake het gecoördineerd voorbereiden of uitvoeren van afspraken in andere fora ter bescherming van de oppervlaktewateren zoals Parcom, Ospar en de Noordzeeconferentie ?

Welke initiatieven zijn er terzake reeds genomen of gepland ?

5. Is het de bedoeling om ICBS/ICBM op termijn verdragsmatig te belasten met de overkoepelende bekkenaanpak, zoals bedoeld in het ontwerp van kaderrichtlijn water ?

Zo neen, welke overkoepelende bekkenstructuur wordt vooropgesteld ? Wat is nog de zin van ICBS/ICBM indien terzake voor een alternatieve overlegstructuur wordt geopteerd ?

Werd er reeds een analyse gemaakt inzake de impact van de kaderrichtlijn op het vlak van geïntegreerde bekkenaanpak ? Zo ja, wat zijn de noodzakelijke aanpassingen van de bestaande verdragen ?

Werd dit reeds overlegd met de andere gewesten en de federale overheid en zo ja, wat zijn de afspraken terzake ? Werd dit reeds in bespre-

king gebracht op ICBS/ICBM ? Zo ja, wat zijn de standpunten van de andere partijen ?

6. Werd er reeds overleg gepleegd om het IJzerbekken onder toepassing te brengen van ICBS ? Wat belet de medebehandeling, gelet op de rechtstreekse verwevenheid van Schelde en Leie/IJzer ?
7. Waarom wordt het subbekken van de Mark en de Kleine Aa die afwateren in het Scheldebekken, nog steeds behandeld in ICBM ?

Antwoord

1. De voorzitters van de beide commissies hebben de bestaande grensoverschrijdende samenwerkingsstructuren aangeschreven met de vraag om samenwerking.

Wat de samenwerking betreft tussen het Vlaams Gewest en de andere partijen :

ICBS

- Grensoverschrijdende Permanente Conferentie van Intercommunales (GPKI of COPIT) (Frankrijk, Vlaanderen en Wallonië) ;
- NVIWO (Nederlands-Vlaams Integraal Wateroverleg) en het daaronder vallende Grensoverschrijdende Bekkencomité Kreeken en Polders (Vlaanderen en Nederland) ;
- Technische Scheldec commissie : (i) Beheer Kreekraksluizen, (ii) WVO Vergunningen en (iii) project Oost-West (Vlaanderen en Nederland) ;
- Interreg II West-Vlaanderen – Frankrijk ;
- Euregio Scheldemond (Vlaanderen en Nederland) ;

ICBM

- NVIWO (Nederlands-Vlaams Integraal Wateroverleg) en de daaronder vallende Grensoverschrijdende Bekkencomités Mark, Dommel en Thornerbeek/Voer (Vlaanderen en Nederland) ;
- Interreg II Euregio Maas-Rijn (Vlaanderen, Nederland, Wallonië en Duitsland) ;

- MHAL (Stedenband Maastricht-Hasselt-Heerlen-Aachen-Liège) (Vlaanderen, Nederland, Wallonië en Duitsland).

Het gaat hier om "in te passen" samenwerkingsverbanden, dit wil zeggen dat de samenwerking gebeurt met het behoud van ieders verantwoordelijkheid. In de eerste plaats betekent dit informatie-uitwisseling en afstemming van de programma's of acties op deze van de riviercommissies om dubbel werk te vermijden of om de complementariteit of synergie te bevorderen. Deze grensoverschrijdende structuren worden niet in de riviercommissies geïntegreerd gezien hun toepassinggebied, dat meestal ruimer (kwaliteit en kwantiteit, oppervlaktewater en grondwater) of op een andere niveau (deelstromen) ligt dan dat van de riviercommissies (kwaliteit hoofdstroom). Ook wordt de bilaterale en praktische aanpak van de concrete problemen beter verzekerd door de direct betrokken overheden, die de veldsituatie kennen (subsidiariteit).

Naast deze vorm van samenwerking, waarbij de bilaterale werkgroepen en commissies hun identiteit bewaren, is er in de Maascommissie een werkgroep volledig geïntegreerd, namelijk de Subgroep Zalm van de Benelux Werkgroep Jacht en Vogels. Voor de ICBS is dat de Informele Scheldegroep (ISG), die opgehouden heeft te bestaan zodra de Scheldecommissie is opgericht. De taak van de ISG bestond er voornamelijk in het pad naar het Scheldeverdrag te effenen.

In de Ministeriële Verklaring van Namen van 19 maart 1999 wordt een nauwe samenwerking vermeld tussen de ICBM en de transnationale Werkgroep Hoogwater Maas (WHM), uitgesproken in de Verklaring van Namen van 8 april 1998, gezien de relaties tussen het beheer van de ecologische waarden en het hoogwaterbeheer van de Maas. De daartoe opgerichte contactgroep ICBM/WHM heeft een lijst van zes samenwerkingsthema's (ecologische herstelmaatregelen, digitale kaart, internationale kilometring, relatie waterkwantiteit/kwaliteit, impact kaderrichtlijn water, communicatie) vastgesteld die ter goedkeuring zal worden voorgelegd aan de ICBM.

2. De verdeling van de bijdragen voor de werking van beide secretariaten is vastgelegd in beide verdragen op basis van het aantal inwoners en de oppervlakte van het stroomgebied gelegen op het grondgebied van de verschillende partijen (**bijlage 1**).

Bijlage 2 geeft een overzicht van de financiële bijdragen over de laatste drie jaar.

Waar personeelsleden ter beschikking gesteld zijn, is dat op basis van een verlov voor opdracht van algemeen belang, waarbij in een terugbetaling van de loonlasten door de commissie is voorzien.

De werkzaamheden van de ICBM en ICBS, die voornamelijk bestaan uit de uitvoering van de Maas- en Scheldeactieprogramma's, worden opgevolgd door Aminor, de afdelingen Europa en Milieu, Milieuvergunningen, Milieu-inspectie, Water, Algemeen Milieu- en Natuurbeleid, door AWZ, VMM, VMW (ICBS), AWW (ICBM), MINA-raad en Instituut voor Natuurbehoud. Zoals alle Europese en internationale aspecten van het milieubeleid waartoe het Vlaamse gewest is gebonden of zich heeft geëngageerd, maken ook de werkzaamheden in het kader van de ICBS en ICBM integraal deel uit van de opdrachten van de administratie en de betrokken VOI's. (*Aminor : administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer ; AWZ : administratie Waterwegen en Zeewezen ; VMM : Vlaamse Milieu-maatschappij ; VMW : Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening ; AWW : Antwerpse Waterwerken – red.*)

3. De Europese Unie heeft het statuut van waarnemer bij de beide riviercommissies. Zij wordt vertegenwoordigd door de Commissie op de plenaire vergaderingen. De Commissie geeft daarbij meestal een uiteenzetting over de stand van zaken en kernpunten van de toekomstige Kaderrichtlijn Water (verder KRW genoemd).

Binnen de ICBS en ICBM worden de inspanningen voor de uitvoering van de waterrichtlijnen aan elkaar medegedeeld. Wat de RL 76/464/EEG betreft, wordt er overleg gepleegd over het progressief opnemen van de relevante gevaarlijke stoffen in het gezamenlijke meetnet, alsook over het afstemmen van de kwaliteitsdoelstellingen.

Voor de knelpunten, zoals de grensoverschrijdende vervuiling, is de Europese Commissie nog niet benaderd, omdat zijzelf via de aan gang zijnde inbreukprocedures de uitvoering van de richtlijnen op de voet volgt.

4. De WG 3 fungeert als forum voor overleg tussen de partijen over de gevolgen voor de beide riviercommissies van afspraken gemaakt in andere internationale vergaderingen (bv. Europe-

se Unie, Meeting of the Partners van Verdrag van Helsinki, Oskarcom, Noordzeeministerconferenties). Er is reeds een document opgesteld over de voor de riviercommissies belangrijke bevindingen en besluiten van Oskar (zoals BBT-nota's, gevaarlijke stoffen) waarmee in de WG 1 (waterkwaliteit) en 2 (emissie) rekening zal worden gehouden bij de uitvoering van de actieprogramma's. Een nota over de uitkomst en het belang voor de riviercommissies van de beslissingen van volgende plenaire vergadering van Oskarcom (juni 2000) en de Tweede Vergadering van de Partijen (Den Haag, Maart 2000) zal worden voorbereid. (*Oskar : Verdrag van Parijs van 1992 inzake de bescherming van de Noordoost-Atlantische Oceaan, dat de verdragen van Oslo en Parijs vervangt ; Oskarcom : Oskarverdragscommissie – red.*)

5. In de Ministeriële Verklaringen van Middelburg (ICBS, 10 december 1998) en van Namen (ICBM, 19 maart 1999) wordt aan de beide riviercommissies de opdracht gegeven de implicaties van de toekomstige KRW voor respectievelijk het Schelde- en het Maasstroomgebied te bestuderen.

Een overzichtstabel van alle voorschriften van de ontwerprichtlijn met de coördinatieverplichtingen of behoeften – met een onderscheid tussen inhoudelijke coördinatie en afstemmen van de procedures of formaat – op bilateraal vlak en op het niveau van de stroomgebieden, is opgemaakt. Een nauwkeurige analyse van de graad van de coördinatie, de benodigde middelen en de juridische implicaties is een volgende stap.

Wat de juridische implicaties betreft, moet worden nagegaan of het toepassingsgebied van de verdragen, namelijk de kwaliteit van de Schelde of de Maas behouden en verbeteren, de commissies toelaat om alle aspecten van de KRW (zoals grondwater, waterkwantiteit) te coördineren en er geen aanpassing van de verdragen noodzakelijk is. Een mogelijkheid is ook – althans in afwachting van een definitieve verdragswijziging – zich te beroepen op artikel 5, Taken van de Commissie : alinea "o" : *het behandelen van alle zaken binnen het toepassingsgebied van dit Verdrag, die de Verdragsluitende Partijen haar in onderlinge overeenstemming opdragen.*

De beslissing of de riviercommissies zullen worden aangewezen als het coördinerend overlegorgaan voor de internationale stroomgebiedsdistricten is zowel binnen het Vlaams Gewest als

tussen de partijen nog niet genomen. Een onderbouwd voorstel moet nog door de Vlaamse delegatie via het Vlaams Integraal Wateroverlegcomité (VIWC) aan de bevoegde ministers worden voorgelegd en worden bekrachtigd door de Vlaamse regering.

Op de vergadering van het VIWC op 4 mei 2000 werd beslist dat de werkgroep KRW van het subcomité Watersysteemkennis belast wordt met de implementatie van de KRW.

6. De geografische uitbreiding van het toepassingsgebied van de Schelde is reeds geruime tijd aan de orde binnen de Scheldecmissie. Frankrijk stelt voor om het gebied van Duinkerke, dat Schelde- en Leiewater ontvangt via het Canal à Grand Gabarit en ook een deel van het IJzerbekken bestrijkt, toe te voegen aan het stroomgebied van de Schelde. De behandeling van de geografische uitbreiding is opgeschort, gelet op de nakende goedkeuring van de Kaderrichtlijn Water.

Aangezien de KRW ervan uitgaat dat kleinere stroomgebieden kunnen worden toegevoegd aan een groter stroomgebiedsdistrict, kan dit aspect worden gekoppeld aan de toewijzing van de ICB's als coördinerend orgaan voor het internationaal stroomgebied van de Schelde. In deze optiek stellen de Vlaamse en Nederlandse delegaties voor om respectievelijk het IJzerbekken en het kustbekken (rivierbekkens Brugse Polders en Gentse kanalen) en het gebied van de Oosterschelde toe te voegen aan het toepassingsgebied van het Scheldeverdrag, om zo tot één enkel internationaal stroomgebiedsdistrict te komen.

Net zoals de aanwijzing van de riviercommissies, moet ook de aanduiding van het internationaal stroomgebiedsdistrict van de Schelde worden goedgekeurd door het VIWC en bekrachtigd door de Vlaamse regering.

7. Zuiver hydrografisch beschouwd, behoort het subbekken van de Mark en de Kleine Aa tot het stroombekken van de Maas. Feitelijk echter wtert het subbekken af naar de Schelde-Rijnverbinding, met een nettostroom naar de Schelde, zodat wij hier kunnen spreken van een watertransfer tussen stroombekkens.

Om historische redenen wordt, op vraag van Nederland, het bewuste subbekken nog steeds behandeld in de ICBM en blijft het ook op Vlaams niveau ingelijfd in het bekkencomité van de Maas. Indien het op Vlaams grondgebied

gelegen deel van het subbekken wordt beschouwd als deel uitmakend van het Scheldestroomgebied, zal ook het deel op Nederlands grondgebied logischerwijze bij hetzelfde stroomgebied moeten worden ingelijfd.

Het probleem is dus nog steeds hangende. De oplossing zal gezamenlijk moeten worden gezocht op basis van een exacte interpretatie van de definities in de Kaderrichtlijn Water.

Bijlage 1 :

Verdeelsleutel financiële bijdragen ICBM en ICBS

	ICBS	ICBM
Frankrijk	30	16
Brussel	10	7
Wallonië	10	35
Vlaanderen	40	7
Nederland	10	35
Stroomgebied	100	100

Bijlage 2 :

Financiële bijdragen aan riviercommissies

	ICBS	Werkingskosten	Investeringskosten	Bedrijfsfonds
1998	Totaal	11.655.000	3.040.000	3.000.000
	Vlaams Gewest	4.662.000	1.216.000	1.200.000
1999	Totaal	11.950.000		
	Vlaams Gewest	4.780.000		
2000	Totaal	12.130.000		
	Vlaams Gewest	4.852.000		
	ICBM	Werkingskosten	Investeringskosten	Bedrijfsfonds
1998	Totaal	11.655.000	2.700.000	3.000.000
	Vlaams Gewest	815.850	189.000	210.000
1999	Totaal	11.950.000		
	Vlaams Gewest	836.500		
2000	Totaal	12.045.000 ¹		
	Vlaams Gewest	843.150 ²		

¹ Dit bedrag wordt deels betaald uit de opgebouwde reserves (3.479.236 fr.) door een onvolledige personeelsbezetting tot 1998

² Dit bedrag is verlaagd tot 599.604 fr. door een eenmalige opname uit de reserves

Vraag nr. 195 van 11 mei 2000 van de heer CARL DECALUWE

Bosgebieden West-Vlaanderen – Overheidsaankopen

1. Welke bossen werden in West-Vlaanderen door de overheid aangekocht sedert 1998, met vermelding van hun oppervlakte en aankoopprijs ?
2. Op welke locaties en voor hoeveel hectaren werden in West-Vlaanderen nieuwe bosgebieden aangelegd ?
3. Welke particuliere bossen werden in West-Vlaanderen sedert 1998 opengesteld voor het publiek ?
4. Welke beslissingen zijn er genomen voor verdere aankoop van bosgebieden in West-Vlaanderen ?
5. Welke beslissingen zijn er genomen inzake aanleg van nieuwe bosgebieden in West-Vlaanderen ?

Antwoord

1. Aankopen bosgebieden in West-Vlaanderen sinds 1998

Gemeente	Oppervlakte (ha)	Bedrag (fr.)
Kortrijk en Menen	2,9513	1.474.525
Wingene	132,4788	72.632.428
Heuvelland	8,2796	3.311.645
Ieper	9,8691	6.244.365
Totalen	150,9226	83.663.158

2. Locaties en oppervlakten nieuwe bosgebieden

In de domeinbossen kunnen volgende realisaties als recente bebossingen (vanaf 1988) worden beschouwd :

Ligging	Domeinbos	Totale oppervlakte (ha)	Recente bebossing (ha)
Alveringem	Eversambos	29	29
Beernem	Bulskampveld	91	3
Damme	Rijckevelde	84	12
Heuvelland	Rodenberg	16	6
Heuvelland	Doevevallei	9	3

Ligging	Domeinbos	Totale oppervlakte (ha)	Recente bebossing (ha)
Ieper	Tortelbos	9	9
Ieper	Groenenburg	8	8
Izegem	Merelbos	5	5
Izegem	Rhodesgoed	39	32
Kortrijk	Pershoekbos	17	17
Lichtervelde	Lichterveldebos	2	2
Lichtervelde	Huwynsbossen	32	15
Poperinge	Canadabossen	12	6
Poperinge	Helleketelbos	42	6
Poperinge	Galgebossen	93	10
Torhout	Wijnendaelebos	181	5
Veurne	Pistelbos	15	11
Wevelgem	IJzerpoortbos	18	18
Wevelgem	Leiebos	20	4
Wingene	Vagevuurbossen	205	8
Zonnebeke	Doel	71	3
Zwevegem	Kraaibos	28	24
Totaal			236

3. Particuliere bossen sedert 1998 opengesteld

Psychiatrisch Centrum St.-Amandus in Beernem (8,26 ha).

4. Verdere aankoop

Het actieve aankoopbeleid in West-Vlaanderen wordt vooral in het teken van bosuitbreiding geplaatst. Wat de aankoop van bestaande bossen betreft, wordt meer gereageerd op het aanbod dan dat er actief wordt gezocht. Historische bosrestanten kunnen evenwel een aanknopingspunt vormen voor ruimer bosherstel en bosuitbreidingprojecten.

Hierbij denk ik vooral aan de actieve aankooppolitiek :

- in de Canadabossen en omliggende bosrestanten in Poperinge en Vleteren in het kader van het bosherstelproject "Sixtusbos" ;
- op de Rodeberg en de Doevevallei in het project "De Doevevallei" ;
- in de omgeving van het versnipperde boscomplex "Koekelarebos", waar recentelijk het Praetbos kon worden aangekocht ;
- in de periferie van het historische "Vrijbos" in Houthulst.

5. Aanleg nieuwe bosgebieden

In afwachting van de afweging tussen de Natuur- en Bosstructuur en de Agrarische Structuur vormt de Gewenste Bosstructuur voor Vlaanderen (1996) het enige ambtelijke afwegingskader naar planmatige bosuitbreiding.

Volgende dossiers, waarbij de afdeling Bos en Groen de leiding zal nemen (en in vele gevallen ook voor de uitvoering zal zorgen), zijn reeds (in meerdere of mindere mate) opgestart en kunnen op dit ogenblik als de meest prioritaire opdrachten worden beschouwd :

Doevevallei – Heuvelland (zie 4.)
 Groene Long – stadsrandbos Roeselare
 Keignaert – stadsrandbos Oostende
 Lenspolder – Kustbos Nieuwpoort / Koksijde
 Pistelbos – stadsrandbos Veurne
 Preshoekbos – stadsrandbos regio Kortrijk
 Schoondalebos – stadsrandbos Waregem / Wielsbeke
 Sixtusbos – Poperinge / Vleteren (zie 4.)
 Vijverbos – stadsrandbos Tielt
 Vrijbos – Houthulst (zie 4.)

Er bestaan ook reële kansen voor de aanleg van een nieuw domeinbos in de Brugse Veldzone. Het betreft de combinatie van een bestaand bos en bosuitbreiding.

Er worden uiteraard ook initiatieven genomen door de provincie West-Vlaanderen (Gavers, Pallingbeek, Kemmelberg, Zeebos, ...) en andere lokale besturen. Er is in dit kader een nauw overleg met de afdeling Bos en Groen. Hierbij wordt veel aandacht besteed aan de mogelijke aanduiding of aanleg van speelbossen.

**Vraag nr. 196
 van 11 mei 2000
 van de heer JAN LAURYS**

Hemelwaterputten – Bouwverordeningen

Zie :
 Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media
 Vraag nr. 126 van 11 mei 2000
 van de heer Jan Laurys
 Blz. 1633

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 197
van 11 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Koelwaterlozingen – Beleid

De impact van de lozing van koelwater wordt beleidsmatig terecht op een gelijkwaardige wijze behandeld als de lozing van bedrijfsafvalwater, zowel vergunningstechnisch als inzake afvalwaterheffing.

De voorbije weken werd in de pers aandacht gegeven aan de vastgestelde aanwezigheid van de legionellabacterie in het koelwater geloosd via koeltorens.

Mag ik van de minister een antwoord op volgende vragen inzake de impact van en het effect van het beleid inzake het terugdringen van de koelwaterlozingen.

1. Mogen er – gelet op de Vlarem-definities van koelwater en verontreiniging – stoffen worden toegevoegd aan koelwater ter conditionering of ter bestrijding van de groei van algen en/of bacteriën ?

Mogen deze stoffen – in het bijzonder gelet op de Vlarem-bepalingen inzake de aanwezigheid van gevaarlijke stoffen – zonder expliciete vermelding in de milieuvergunning worden toegevoegd ?

Zo ja, hoe wordt dan gecontroleerd en/of opgevolgd welke stoffen worden toegevoegd en wat het effect is op het ontvangende milieu ?

Zo neen, wordt in de vergunning opgelegd onder welke voorwaarden deze stoffen mogen worden gedoseerd ? Welke stoffen mogen worden toegepast op basis van welke effluentcriteria ? Zijn "stoot"-behandelingen toegelaten en zo ja, onder welke voorwaarden ? In hoeveel vergunningen werden dergelijke specifieke bepalingen opgenomen ?

2. Werd er reeds onderzoek verricht naar de aanwezigheid van legionellabacteriën en/of andere pathogene organismen in koelwater en de verspreiding ervan via de lozingen in water en lucht ? Zo ja, wat waren de besluiten ervan ?

Is de ontsmetting van koelwater aangewezen dan wel noodzakelijk voor de volksgezondheid ? Zo ja, wordt dit ook in de vergunning opgelegd ?

Worden er rond koeltorens beperkingen opgelegd inzake toegankelijkheid vanwege gezondheidsrisico's ?

3. Is het aanvaardbaar dat stoffen aanwezig zijn in koelwater in concentraties boven de kwaliteitsdoelstellingen van het ontvangende oppervlaktewater ?

Wordt koelwater waaraan ontsmettingsmiddelen of andere additieven worden toegevoegd zonder vergunning, gelijkgesteld met bedrijfsafvalwater in het kader van de afvalwaterheffing ? Zo neen, waarom niet ?

Zijn er analysegegevens ter beschikking van koelwater en zo ja, welke vrachten worden er geloosd aan BZV (biologisch zuurstofverbruik), CZV (chemisch zuurstofverbruik), zware metalen, nutriënten en andere gevaarlijke stoffen ?

4. Welke jaarlijkse hoeveelheden koelwater werden er sinds de invoering van de koelwaterheffing geloosd ?

Welk deel hiervan werd geloosd door de elektriciteitssector ?

Welke andere sectoren zijn belangrijke lozers van koelwater ?

Zijn er reeds sectorale analyses uitgevoerd om koelwaterlozingen te minimaliseren of overbodig te maken ? Worden deze studies als best beschikbare technieken (BBT) aangewend bij de evaluatie van vergunningsaanvragen ?

5. Hoeveel van de gemelde koelwaterlozingen werden gelijkgesteld met de lozing van bedrijfsafvalwater wegens de vermenging met bedrijfsafvalwater of de aanwezigheid van vervuulende stoffen ?

Welke criteria worden er gehanteerd om de vergunde hoeveelheden af te stemmen op de effectief geloosde hoeveelheden koelwater ? Welke kwantitatieve en kwalitatieve doelstellingen worden nagestreefd bij het terugdringen van de koelwaterlozingen ? Hoe worden de koelwatervergunningen hierbij gepositioneerd ?

6. Wat is de betekenis van de factor a in de component NK in de heffingsformule ?

Werd deze parameter ingevoerd als afzwakkende overgangsparemeter ? Zo ja, waarom blijft deze overgangsbepaling na bijna tien jaar

nog steeds noodzakelijk en werd de factor zelfs in 1996 verlaagd ?

Is het niet aangewezen om ook de andere componenten van de formule van toepassing te stellen op de koelwaterlozingen, teneinde de lozingen terug te dringen en tegelijk inzicht te krijgen op de effectieve lozingen ?

Antwoord

1. In artikel 1, 11° van titel I van het Vlarem, is "koelwater" gedefinieerd als "het water dat in de nijverheid voor afkoeling gebruikt wordt en dat niet in aanraking is gekomen met af te koelen stoffen of met andere verontreinigende stoffen". Verder is er volgens de definities van "verontreiniging" zowel in artikel 1, 28° van titel I van het Vlarem als in artikel 1.1.2 "Definities oppervlaktewaterbescherming" van titel II van het Vlarem slechts sprake van verontreiniging wanneer de emissie een niveau bereikt dat mens of milieu nadelig beïnvloedt of kan beïnvloeden. Vanuit deze benadering is er overeenkomstig de Vlarem-indelingsrubriek 3.4 overigens enkel sprake van een lozing van gevaarlijke stoffen wanneer de concentratie ervan hoger is dan de voor het ontvangende oppervlaktewater geldende milieukwaliteitsnorm.

Zoals blijkt uit de reglementaire definities, kunnen aan koelwater inderdaad stoffen worden toegevoegd. Deze techniek is overigens inherent aan het gebruik van koelwater. In de mate dat de concentraties van deze stoffen in het geloosde koelwater evenwel een dermate hoog niveau bereiken dat deze als een verontreiniging van het ontvangende oppervlaktewater moeten worden bestempeld, is de lozing ervan volgens artikel 4.2.1.1, § 1, 5° van titel II van het Vlarem enkel toegelaten wanneer dit expliciet in de milieuvergunning is vergund.

Het is bijgevolg de lozing die wordt geviserd, en niet de toevoeging van stoffen op zich. In de milieuvergunning kunnen niettemin bijzondere voorwaarden worden opgelegd met betrekking tot de toevoeging van stoffen aan koelwater, daar waar dit op gemotiveerde wijze voor een concrete situatie kan worden verantwoord.

Er is geen statistiek beschikbaar van het aantal milieuvergunningen waarin dergelijke bijzondere voorwaarden zijn opgelegd.

2. Artikel 4.2.4.1, § 1, 1° van titel II van het Vlarem schrijft voor dat "het te lozen koelwater dat

in zodanige hoeveelheid pathogene kiemen bevat dat het ontvangende water er gevaarlijk door kan worden besmet, moet ontsmet worden".

Volgens minister Mieke Vogels, bevoegd voor Volksgezondheid, bestaat er geen meetprogramma voor legionellabacteriën in koelwater of in de lucht in de nabijheid van koeltorens.

Metingen van de legionellaconcentratie in de lucht rond koeltorens is trouwens een bijna onmogelijke en niet efficiënte aanpak voor preventie van de veteranenziekte. Geregeld onderzoek van de koeltorens op legionella moet echter een onderdeel van de normale inspectie en onderhoudsprocedure van dergelijke systemen zijn. Dit past trouwens volledig in de geest van de federale wetgeving inzake de arbeidshygiëne, met name het koninklijk besluit betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's bij blootstelling aan biologische agentia op het werk : het koninklijk besluit van 4 augustus 1996. Een goede preventie binnen het bedrijf heeft in dit geval ook positieve gevolgen buiten het bedrijf.

Overeenkomstig artikel 30, § 1 van titel I van het Vlarem kan de vergunningverlenende overheid op gemotiveerde wijze wel bijzondere vergunningsvoorwaarden opleggen in de milieuvergunning. Dergelijke voorwaarden kunnen onder meer ook betrekking hebben op de risico's van verspreiding van de legionellabacterie.

In de afdelingen 4.1.2 en 4.1.3 van titel II van het Vlarem is op algemene wijze aan de exploitanten van ingedeelde inrichtingen de verplichting opgelegd om risico's en hinder te voorkomen en beperken. Titel II van het Vlarem omvat geen specifieke voorschriften inzake een beperking van toegelaten activiteiten binnen een straal van 500 m rondom koeltorens.

3. Zoals eerder geantwoord op deelvraag 1, is de lozing van stoffen in concentraties die als een verontreiniging van het ontvangende oppervlaktewater worden beschouwd, enkel toegelaten wanneer dit expliciet in de milieuvergunning is toegestaan.

Het is een gebruikelijke techniek aan koelwaters bepaalde additieven toe te voegen. Zoals reeds op deelvraag 1 werd geantwoord, is de toevoeging van deze additieven niet vergunningplichtig. Verder zijn de begrippen "koelwater" en "bedrijfsafvalwater" gedefinieerd in de Vlarem-reglementering. De al of niet toevoe-

ging van stoffen heeft geen invloed op het "statuut" van het geloosde water.

De invoering van de koelwaterheffing in 1992 had tot doel het lozen van thermisch verontreinigd koelwater aan een heffing te onderwerpen, omdat deze lozing een belangrijke impact heeft op het ontvangende ecosysteem. De koppeling van de hoeveelheid koelwater aan de vergunde hoeveelheid is ingevoerd om te vermijden dat bedrijven al hun afvalwater als koelwater zouden aangeven. Op deze wijze wordt voorkomen dat zij de heffing volgens de voordelige koelwaterheffingsregeling zouden kunnen laten berekenen. De koppeling was dus niet bedoeld om illegale lozingen aan te pakken, maar om mogelijk ontwijkgedrag van de heffingsplichtigen tegen te gaan of in te perken.

Gezien de bepalingen opgenomen in de wet van 26 maart 1971 inzake koelwater, is enkel het

koelwatervolume en het beschikken over een koelwatervergunning van belang voor de koelwaterheffing. Bij het vaststellen van de heffing gaat de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) ervan uit dat de heffingsplichtige zijn vergunningsvoorwaarden naleeft en dat bij niet-naleving van de voorwaarden de afdeling Milieu-inspectie van Aminal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer) optreedt.

4. Onderstaande tabel geeft voor de heffingsjaren 1992-1997 een overzicht van het aantal m³ koelwater dat door de heffingsplichtige werd aangegeven en het aantal m³ koelwater dat door de VMM werd belast als koelwater. Daar aan de heffingendatabank momenteel de nodige aanpassingen voor het vestigen van de grondwaterheffing worden doorgevoerd, is het niet mogelijk om het bestand te ondervragen. Bijgevolg worden de gegevens beperkt tot het heffingsjaar 1997.

Heffingsjaar	Koelwater-aangifte (mia m ³)	Koelwater-heffing (mia m ³)	Aantal dossiers met aangegeven koelwater	Aantal dossiers met koelwaterheffing
1992	4,524	3,595	576	138
1993	3,766	3,730	465	143
1994	3,204	2,828	339	150
1995	4,286	3,793	307	156
1996	4,306	4,033	241	145
1997	3,995	3,840	257	148

De elektriciteitscentrales vertegenwoordigen ongeveer 60 % van de koelwaterheffing 1997.

Andere belangrijke sectoren op het niveau van de koelwaterheffing zijn :

de sector 55 : niet elders vermelde activiteiten ;
de sector 08 : chemische industrieën ;

en in mindere mate :

de sector 31 : margarine, vet- en spijsoliefabrieken ;
de sector 33 : metallurgische industrie.

5. Het "statuut" van het geloosde water is vastgesteld overeenkomstig de Vlaamse definities. Er is bijgevolg geen sprake van het gelijkstellen van koelwater met bedrijfsafvalwater.

Het lozingsdebiet dat wordt vergund, is het resultaat van een beoordeling van de vergunningsaanvraag. Deze beoordeling gebeurt door toetsing aan de toepassing van BBT enerzijds, van de vooropgestelde milieukwaliteitsdoelstellingen voor het ontvangende oppervlaktewater en van het rationeel gebruik van water anderzijds.

6. Aangezien het lozen van koelwater een verontreinigende activiteit is die slechts kan worden uitgeoefend na verlening van een vergunning, werd het vanaf het heffingsjaar 1992 onderworpen aan een heffing. Voordien was het koelwater volledig onttrokken aan de heffing. Vermits de heffing op koelwater een nieuw economisch gegeven was voor de betrokken bedrijven, verzag het decreet een reductiefactor α , die voor het heffingsjaar 1992 op 0,825 werd vastgesteld.

Of de koelwatercomponent qua parameters of de berekeningsformule een aanpassing vereist, zal moeten blijken uit initiatief 158 "meerjarenheffingenprogramma" van het Milieubeleidsplan 1997-2001 en het lopende strategisch project "Financiering van het Vlaams Milieubeleid". Beide bevinden zich nog niet in een dusdanig stadium, dat reeds kan aangegeven worden welke parameters al dan niet thuishoren in de koelwaterheffing.

Vraag nr. 198
van 11 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Waterzuivering – Beleid

Recentelijk is er heel wat deining ontstaan omtrent de waterzuiveringsproblematiek in Vlaanderen. De Europese Commissie veroordeelde het Vlaams Gewest vanwege het niet halen van de Europese normen inzake de zuivering van het stedelijk afvalwater (>10.000 IE).

Vorige week kondigde Aquafin aan dat ook de streefdatum van 2005 voor de zuivering van stedelijk afvalwater moeilijk te realiseren is. Tal van oorzaken liggen aan de grondslag van deze vertraging: de beperkte rioleringsgraad, de inefficiënte werking van de bestaande waterzuiveringsinstallaties, de vertraging met de gewestplanwijziging bij de bouw van nieuwe rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI), het geringe succes van de kleinschalige zuivering, enzovoort.

De situatie verschilt bovendien sterk van regio tot regio.

Zo staat het Leiebekken nog altijd bekend als het meest vervuilde rivierbekken van Vlaanderen. Zowel de fysico-chemische, als de biologische waterkwaliteit in de Leie en zijbeken zijn slecht. Het afvalwater van slechts 27 % van de totale bevolking wordt gezuiverd op een van de zes waterzuiveringsinstallaties. Momenteel wordt er een vuilvracht van ongeveer 110.000 inwonerequivalenten (IE) rechtstreeks of onrechtstreeks op de Leie geloosd. In sommige gemeenten van het arrondissement Tielt wordt het afvalwater niet of nauwelijks gezuiverd bij gebrek aan bovengemeentelijke waterzuiveringsinfrastructuur. Het landelijke karakter van het arrondissement doet vermoeden dat de uitbouw van enkele RWZI's alleen geen soelaas zal brengen. Er zullen bijkomende investeringen in kleinschalige waterzuiveringsinstallaties (KWZI's)

en in individuele zuivering noodzakelijk zijn. En daar wringt onder andere het schoentje.

De gemeenten zijn verantwoordelijk voor de aanleg en het beheer van de KWZI's (<500 IE). De praktijk leert dat dergelijke systemen niet populair zijn bij de gemeenten. Een verklaring hiervoor zijn de hoge aanleg- en exploitatiekosten, de te beperkte subsidiemogelijkheden (tot 50 % van de kosten voor de bouw), het gebrek aan knowhow inzake beheer van dergelijke systemen en de uitgebreide procedure.

Ook de individuele zuivering laat te wensen over. Gezinnen die een afgelegen huis bewonen, zijn verplicht om hun huishoudelijk afvalwater zelf te zuiveren. Zij krijgen daarvoor een vrijstelling van afvalwaterheffing (max. tot 4.000 fr./jaar). Deze vrijstelling weegt in geen geval op tegen de kosten van een individuele zuiveringsinstallatie, die tot 200.000 frank kunnen oplopen. Ondanks het feit dat de gemeenten werden ingeschakeld om de burgers te informeren en een premiestelsel uit te werken, zijn weinig burgers op de hoogte van deze verplichting.

De problematiek van het Leiebekken leidt tot nog een andere vaststelling. De verstedelijkte kernen zoals Kortrijk en Roeselare hebben een hoge riolerings- en zuiveringsgraad. In de toekomst zullen de investeringen nog betere resultaten opleveren, waardoor de kloof met het landelijke Tielt wordt vergroot.

1. Werd reeds overwogen, teneinde de landelijke gebieden die ook nog in 2005 beneden het Vlaamse zuiveringsgemiddelde zullen liggen (cf. Kortrijk en Tielt) een inhaaloperatie uit te voeren en deze gebieden een verhoogd subsidiepercentage toe te kennen ?
2. Hoe gaat de minister het instrument van KWZI promoten ? Wordt het subsidiebesluit aangepast zodat het voor de gemeenten aantrekkelijker wordt om te investeren in dergelijke systemen, door bijvoorbeeld ook de exploitatiekosten te subsidiëren ?

Hoe zit het met het beheer van de KWZI's ? Hoe staat de minister tegenover het voorstel van Aquafin om een parallelle instelling op te richten (Aquafin H), die zich zou specialiseren in de kleinschalige zuivering en die als taak heeft om de gemeenten technisch te ondersteunen ?
3. Hoe gaat de minister de particulieren stimuleren om te investeren in een individuele zuiveringsinstallatie ?

Waarom geeft zij niet meer ruchtbaarheid aan het verplichte karakter van deze maatregel, via een aangepast communicatiebeleid ?

Hoeveel gemeenten hebben de optie 10 van het milieuconvenant ondertekend en waarom wordt via deze weg ook niet meer druk uitgeoefend ?

4. De minister denkt eraan om de afbakening van de C-zones te herbekijken en een kosten-batenanalyse uit te voeren naar de haalbaarheid van rioleringsystemen in de landelijke gebieden. Het is duidelijk dat zolang deze studies niet afgerond zijn, er niet kan worden overgegaan tot de verdere uitbouw van zuiveringsinstallaties.

Welk tijdschema hanteert de minister ?

5. Wanneer worden de proefprojecten opgestart en voor wanneer voorziet de minister een evaluatie van deze projecten ?
6. Volgens berekeningen van Aquafin zijn er nog 740 miljard aan investeringen nodig om de waterzuiveringsproblematiek versneld aan te pakken en te realiseren in de periode 2010-2015. De minister houdt vast aan de streefdatum van 2005 en zal een versneld investeringsplan verdeelgen bij Europees commissaris Walström.

Heeft de minister de kosten van deze versnelde investering reeds begroot ?

Antwoord

1. Binnen het bekken van de Leie wordt momenteel slechts van ongeveer een vierde van de inwoners het huishoudelijk afvalwater naar een RWZI gebracht, vaak bij gebrek aan gemeentelijke of bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur.

Het merendeel van de nodige bovengemeentelijke infrastructuur is echter opgenomen binnen de goedgekeurde investeringsprogramma's, waardoor de zuiveringsgraad binnen het Leiebekken op middellange termijn kan verdrievoudigen.

Hierbij werd nog geen rekening gehouden met de eventueel door de gemeenten geplande rioleringswerken, die het zuiveringspercentage enkel maar kunnen doen toenemen.

Net als voor de rest van Vlaanderen dient echter een groot deel van de huishoudelijke vuil-

vracht te worden gesaneerd door middel van kleinschalige of individuele zuivering.

De bevoegdheid of de plicht tot het saneren van de vuilvracht wordt bijgevolg naargelang het gebied gedragen door verschillende actoren : het gewest, de gemeente of de burger. Het is niet opportuun om te gaan subsidiëren naargelang het landelijke of stedelijke karakter van het gebied, in plaats van naargelang de betrokken actor. Het optrekken of wijzigen van de huidige stimuli zal ook de middelen gebiedsgericht spreiden (bijvoorbeeld in een landelijk gebied zal er waarschijnlijk meer gebruik gemaakt worden van subsidies voor KWZI's of IBA's).

Cijfermateriaal van de Vlaamse Milieumaatschappij toont aan dat het landelijke Tielt ten opzichte van de stedelijke kernen Kortrijk en Roeselare niet beneden het zuiveringsgemiddelde ligt (in tegenstelling tot wat in de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger wordt vermeld).

	Huidige rioleringsgraad (%)	Huidige zuiveringsgraad (%)	Toekomstige zuiveringsgraad (% - na uitvoering boven- gemeentelijke projecten)
Roeselare	88	71	84
Kortrijk	96	56	87
Tielt	79	77	77
Vlaanderen	84	49	75

2. Het huidige subsidiebesluit voor gemeentelijke KWZI's zal worden aangepast. Hierbij zal het subsidiepercentage aanzienlijk worden opgetrokken en een oplossing worden geboden voor de momenteel door de gemeente te dragen exploitatiekosten en uit te voeren onderhoud. Een stuurgroep zal uitsluitel geven of dit via een financiële vergoeding of via het oprichten van een begeleidende instantie dient te gebeuren.
3. De verplichting tot het zelf zuiveren van huishoudelijk afvalwater wordt momenteel gecommuniceerd in het kader van de campagne "Water. Elke druppel telt".

Door de Vlaamse Milieumaatschappij werd eind april 2000 gestart met een initiatief naar de architecten. Er werd een uitgebreide, vlot leesbare brochure opgesteld m.b.t. het omgaan met water in en rond de woning : "De waterwegwij-

zer voor architecten". Deze brochure werd uitvoerig toegelicht op vijf provinciale contactdagen. Ook de Vlaamse gemeentebesturen ontvangen binnenkort een exemplaar van deze brochure.

Daarnaast werd door de Vlaamse Milieumaatschappij een folder rond individuele afvalwaterbehandeling samengesteld. Deze werd recentelijk aan de gemeentelijke milieu- en technische diensten bezorgd voor verspreiding naar de burgers.

Tijdens het gemeentelijk milieuconvenant 1997-1999 ondertekenden 284 gemeenten de basisovereenkomst. De optie 10, die pas in maart 1999 werd toegevoegd, werd onderschreven door 32 gemeenten, die ook een aanvraagformulier voor de subsidiëring van regenwaterputten en/of KWZI's indienden.

De optie 10 van het gemeentelijk milieuconvenant 2000-2001 kan door de gemeente worden onderschreven tot 1 november. De meeste gemeenten bereiden momenteel het subsidiebesluit en de verordening voor, of hebben dit reeds in een gemeenteraadszitting voorgebracht. Een definitief overzicht van de ondertekening kan bijgevolg pas in de loop van november worden gegeven. Momenteel hebben 112 gemeenten de basisovereenkomst getekend, doch er liggen nog heel wat aanvragen. Het aantal van 112 zal zeker nog stijgen. De optie 10 werd reeds door 66 van deze 112 ondertekend. Het aantal zal vast en zeker ook nog stijgen, aangezien 2000 een startjaar is en we nog niet halfweg zitten.

(Opgelet : deze cijfers voor optie 10 mogen niet vergeleken worden met deze van het convenant 1997-1999, omdat het ondertekenen van de optie 10 bij het convenant 2000-2001 een intentieverklaring is. De gemeenten hebben dus nog geen aanvraagformulieren ingediend. Bij het convenant 1997-1999 werd de optie 10 pas ondertekend door de minister wanneer er ook een aanvraagformulier ingediend werd.)

4. Recentelijk werd een ontwerp van studieopdracht goedgekeurd met betrekking tot de haalbaarheid van de afkoppeling van hemelwater bij privé-woningen. Binnenkort wordt deze opdracht aanbesteed, waardoor de resultaten aan het einde van dit jaar ter beschikking zullen zijn.

Daarnaast is bij de Vlaamse Milieumaatschappij een studieopdracht in opmaak die als doel heeft een multicriteria-analyse aan te reiken voor de afweging tussen kleinschalige en individuele zuivering. Van deze studie worden begin volgend jaar de resultaten verwacht.

5. Het is de bedoeling om nog voor het einde van dit jaar proefprojecten (één per provincie) op te starten rond maximale afkoppeling in combinatie met kleinschalige zuivering.

Een eerste proefproject betreft het zuiveringsgebied Merchtem. In een overleg tussen het kabinet, de administratie, de gemeente, Aquafin en enkele betrokkenen uit de sector van de kleinschalige waterzuivering, werd beslist om naast de centrale aanpak van de grotere kernen ook een tweetal locaties te voorzien van een alternatieve kleinschalige zuivering. Binnen deze gebieden zal tevens een grondige inventarisatie gebeuren op huisniveau naar de mogelijkheden voor de scheiding tussen afvalwater en hemelwater.

De andere proefprojecten dienen nog te worden geselecteerd.

6. Het fenomenale bedrag van 740 miljard verdient enige verduidelijking en vooral een nuancering. Dit cijfer werd naar voren geschoven door de NV Aquafin en betreft het resultaat van een waardebeoordeling van de waterzuiveringsinfrastructuur in Vlaanderen.

Via een extrapolatie van 22 uitgevoerde Hydro-nautstudies (die slechts een gering deel van Vlaanderen beslaan) heeft de NV Aquafin het voornoemde bedrag berekend. In dit bedrag zit enerzijds de investeringswaarde van de nog geplande zuiveringsinfrastructuur en anderzijds de vervangingswaarde van de bestaande infrastructuur vervat. De verhouding tussen beide groepen ligt ongeveer op 1/3 (nog gepland) versus 2/3 (bestaand) en slaat op zowel de gemeentelijke als de bovengemeentelijke infrastructuur.

De door de NV Aquafin uitgevoerde studie werd met mijn administratie besproken zonder dat ze evenwel werd goedgekeurd of dat de erin opgenomen bedragen voor waar werden verklaard.

De streefdatum van 2005 en het opzetten van een versneld investeringsplan wordt aan Vlaanderen opgelegd door de Europese richtlijn inzake zuivering van stedelijk afvalwater.

De beste schatting die we momenteel in ons bezit hebben over de investeringsbehoeften bedraagt een totaal van 210 miljard frank, waarvan 85 miljard voor bovengemeentelijke en 125 miljard voor gemeentelijke infrastructuur.

**Vraag nr. 199
van 11 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Terugnameplicht verpakkingsafval – Kleinhandel

Sedert 5 maart jongstleden moeten kleinhandelaars die beschikken over een verkoopruimte van minder dan 200 m² het verpakkingsafval recupereren. Dit geldt voor 50 % van de zogenaamde "dienstverpakkingen".

Het gaat om een Europese richtlijn, maar in de praktijk kan men toch zonder overdrijven gewag maken van een voor de middenstand zeer verwarrende en verwarrende situatie.

De reglementering maakt het voorwerp uit van een samenwerkingsakkoord tussen de drie gewesten, in overleg met verschillende beroepsverenigingen.

Het minste wat erover kan worden gezegd, is dat het resultaat zeker de voornaamste betrokkenen, kleinhandelaars en producenten, niet bevredigt. Dit ondanks de voorlichtingsvergaderingen die her en der werden georganiseerd om de onvrede weg te werken. Blijkbaar richt de kritiek zich vooral op Fost Plus, de organisatie opgericht met de steun van de grote beroepsfederaties.

Voor de omvang van de nieuwe bureaucratische regels zit de kleinhandelaars dwars. Met hun opmerkingen werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden. Naast de hun reeds opgelegde administratieve verplichtingen komen immers die welke voortvloeien uit het interregionaal samenwerkingsakkoord. Dit lijkt bovendien in te gaan tegen het voornemen van de regering in verband met de administratieve vereenvoudiging.

1. Is het betrokken samenwerkingsakkoord geëvalueerd uit het oogpunt van de desiderata van de kleinhandelaars ?

Is een aanpassing ervan niet aangewezen ?

2. Worden er, in het licht van de komende Europese top, voorstellen uitgewerkt voor herziening van de betrokken Europese richtlijnen, die toch een groot aandeel kleinhandelaars en producen-

ten nieuwe contraproductieve verplichtingen opleggen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

1. Het samenwerkingsakkoord van 30 mei 1996 betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval is een decretale tekst die van toepassing is in Vlaanderen, Wallonië en Brussel.

Het samenwerkingsakkoord voorziet in dezelfde terugnameplicht van verpakkingsafval voor alle verpakkingsverantwoordelijke bedrijven, of ze nu kleinhandelaar, groothandelaar of producent zijn. Aan de terugnameplicht is ook een informatieplicht gekoppeld.

Het samenwerkingsakkoord voorziet in een uitstel van de inwerkingtreding van de terugname- en informatieplicht voor de zogenaamde kleinhandelaars ; dit zijn verkopers van verpakte producten met een gecumuleerde verkoops- of verbruiksoppervlakte van ≤ 200 m². Voor kleinhandelaars is de terugnameplicht pas in werking getreden op 5 maart 2000, in plaats van op 5 maart 1997.

Om het vervullen van de terugnameplicht door de kleinhandelaars zonder overmatig zware administratieve lasten te laten gebeuren, werd een alternatief systeem uitgewerkt, waarbij de leverancier van serviceverpakkingen aansluit bij het erkende organisme Fost Plus in de plaats van zijn klanten/kleinhandelaars. In de praktijk is immers een kleinhandelaar doorgaans slechts voor serviceverpakkingen verpakkingsverantwoordelijke. Wanneer de leverancier in zijn plaats aansluit, heeft de kleinhandelaar in principe geen administratieve verplichtingen meer.

Om de aansluiting van de leveranciers van serviceverpakkingen zonder te zware administratieve lasten te laten gebeuren, worden de aansluitingsmodaliteiten momenteel sterk vereenvoudigd, onder het toezicht van de Interregionale Verpakkingscommissie. De leverancier heeft bovendien tijd tot 31 december 2000 om bij Fost Plus aan te sluiten voor de serviceverpakkingen die hij vanaf 5 maart 2000 leverde. Zodoende stelt hij zijn klanten-kleinhandelaars volkomen in orde met deze wetgeving.

2. De problemen die nog (zouden) rijzen, kunnen het beste worden opgelost door dialoog tussen alle betrokken partijen op Belgisch niveau.

Een verschuiven van de problematiek naar Europa is niet wenselijk. Dit zou voor onaanvaardbare vertragingen zorgen. Uiteindelijk gaat het hier om een louter praktische uitwerking van regelgeving, en niet over de regelgeving op zich.

Vraag nr. 200
van 11 mei 2000
van de heer ANDRE MOREAU

Motorcrosscircuit Hélécine – Gewestoverschrijdende milieuaspecten

Vlakbij Tienen (deelgemeente Goetsenhoven) in de Waalse taalgroeningsgemeente Hélécine wil de BVBA Green Park een motorcrosssterrein met drie motorcrosscircuits aanleggen.

Tegen dat project wordt fel geprotesteerd; hoorzittingen en protestbetogingen worden georganiseerd. Er zouden meer dan driehonderd bezwaarschriften zijn neergelegd tegen de grensoverschrijdende lawaai- en stofhinder en de verstoring van de landelijke rust.

1. Is dit probleem reeds bij de bevoegde instanties bekend?
2. Wordt de Vlarem-wetgeving hier al dan niet met voeten getreden?
3. Heeft de minister terzake reeds overleg gepleegd met de Waalse minister van Leefmilieu?
4. Wordt het goede nabuurschap tussen Goetsenhoven en Hélécine en de bestrijding van de geluidshinder op de agenda geplaatst van een eventueel interministerieel overleg?

Antwoord

Door Greenpark Neerheylissem wordt de aanleg van een motorcrosscircuit in Hélécine gepland. De site is gelegen vlakbij de gewestgrens; het meest nabije woongebied (met landelijk karakter) (deelgemeente Goetsenhoven) is gesitueerd op circa 1.200 meter ten noorden/noordoosten van het motorcrosssterrein.

- 1 en 2. Voor dit project is een milieueffectrapport (MER) opgesteld, conform de Waalse wetge-

ving terzake. Het milieueffectrapport beschrijft de milieueffecten ten opzichte van de omgeving. Inzake de milieueffecten voor het Vlaamse gewest is voornamelijk de impact van het geluid van belang.

Aangezien bijgevolg gewestgrensoverschrijdende milieueffecten te verwachten zijn, heb ik mijn collega van het Waals Gewest om toepassing gevraagd van het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestoverschrijdende milieueffecten.

Op basis van het aldus toegezonden MER heb ik mijn bevindingen gerapporteerd en met name gevraagd om ter hoogte van de bewoning in Goetsenhoven de huidige milieukwaliteit "geluid" volgens de definities van Vlarem II en de verhoging van geluidsniveau als gevolg van de crossactiviteiten duidelijker in beeld te brengen.

Voor analoge activiteiten in het Vlaamse gewest – het organiseren van wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen – zijn met het wijzigingsbesluit van Vlarem II van 19 januari 1999 de geluidsnormen van hoofdstuk 4.5 niet meer van toepassing, tenzij anders vermeld in de milieuvergunning.

- 3 en 4. Het bovenvermelde standpunt met de vraag om bijkomende informatie werd aan mijn collega van het Waals Gewest meegedeeld. Er is voor dit project met hem geen officieel overleg gepland.

Vraag nr. 201
van 17 mei 2000
van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

Zie:
 Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
 Vraag nr. 153
 van 17 mei 2000
 van de heer Roland Van Goethem
 Blz 1544

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president

van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 205
van 17 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Rioleringsplannen Zuid-Limburg – Coördinatie

In een groot natuurontwikkelingsproject wil men opnieuw een levende Maas creëren. Zowel Europa als natuurbeschermingsverenigingen en administraties werken samen om tegen 2020 opnieuw otters, bevers en vissen in deze rivier te hebben.

De waterkwaliteit van de Maas is hierbij essentieel : de biologische waterkwaliteit verhogen van de zijbeken van de Maas is hiervoor een belangrijke voorwaarde.

Vooraf in Zuid-Limburg zijn hiervoor nog werken gepland : de Jeker en de Voer zijn op het gebied van waterkwaliteit immers matig tot slecht. Het is dan ook logisch dat er in Zuid-Limburg werken door Aquafin zijn gepland. Zo plant Aquafin een uitbreiding van het bestaande collectorennet. Belangrijk is hierbij dat de gemeenten hun eigen rioleringswerken hierop afstemmen.

Het is aan de bevoegde minister om hierop toe te kijken.

1. In welke mate zijn de rioleringsplannen van de gemeenten Tongeren, Riemst en Voeren gelijklopend met deze van Aquafin ?
2. Welke prioriteiten legt de minister wanneer er verschillen zijn ? Waarom ?

Antwoord

1. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger terecht aangeeft, is het noodzakelijk dat de investeringen die men op gewestelijk of bovengemeentelijk vlak plant – via de omvangrijke investeringsprogramma's uit te voeren door de NV Aquafin – afgestemd zijn op deze van de gemeenten. Het behoort tot de opdracht van de Vlaamse Milieumaatschappij, vanuit haar decreetale opdracht tot opmaak en samenstelling van de diverse investeringsprogramma's (d.w.z. gemeentelijk en gewestelijk niveau), om daarop toe te zien.

In het rollend investeringsprogramma voor de bovengemeentelijke infrastructuur zijn daartoe een belangrijk aantal projecten "onder voorbehoud" opgenomen. Dit voorbehoud slaat meestal op de vrijwel gelijktijdige uitvoering van de hierop aansluitbare gemeentelijke rioleringswerken. Op die wijze kan een nauwere afstemming van beide investeringsprogramma's verkregen worden.

Een bovengemeentelijk project wordt onder voorbehoud geplaatst wanneer de aansluitende gemeentelijke infrastructuur gering is uitgebouwd of in slechte staat is. Het niet uitvoeren van investeringen op gemeentelijk niveau, zou immers zorgen voor een ontoelaatbaar gering rendement van de uitgevoerde of uit te voeren investering op gewestelijk vlak. De aanleg van deze gemeentelijke riolering wordt dan (meestal) opgenomen in het subsidiëringsprogramma.

De projecten die voor de stad Tongeren en de gemeente Riemst onder voorbehoud staan, worden in de **bijlage** opgesomd. Voor de gemeente Voeren zijn er volgens het goedgekeurde meerjareninvesteringsprogramma 2001-2005 geen bovengemeentelijke projecten die onder de bedoelde categorie vallen. De reden daarvoor is dat de investeringen die men als bovengemeentelijk kan bestempelen, zelfs met het leveren van inspanningen op gemeentelijk vlak een laag rendement halen en bijgevolg een geringe prioriteit kregen toegemeten.

2. Het in vorig antwoord aangegeven systeem van definiëring van projecten onder voorbehoud, is eveneens vertaald in een relatietabel waarbij voor de "onder voorbehoud" gedefinieerde bovengemeentelijke projecten de door de gemeenten te ondernemen acties vermeld zijn.

Een systematische actualisering en/of opvolging en interpretatie van deze acties kan aanleiding geven tot beslissingen in de zin van tijdelijke of definitieve stopzetting van het bovengemeentelijke project.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 206
van 17 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Telefonische-bijstandsdiensten – Anonimiteit

Dat de facturatie van de 078-lijnen van Belgacom het opheffen van de anonimiteit van de beller als gevolg heeft, is bekend. Een vermelding van deze gesprekken op de klantenfactuur is een reële belemmering voor de gebruikers, die soms problemen wensen ter sprake te brengen die in de persoonlijke of intra-familiale sfeer zitten en die dit anoniem wensen te doen.

In 1998 antwoordde federaal minister Flahaut in de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat het erkennen van bepaalde diensten als bijstandsdienst een mogelijke oplossing was. Hij stelde dat "de bevoegde overheid" deze organisaties moet uitkiezen (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Handelingen C629, blz. 5-6).

De vorige Vlaamse regering startte daarom met de inventarisatie van de 078-lijnen die onder de verantwoordelijkheid van de departementen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse openbare instellingen (VOI) en de organisaties en diensten gesubsidieerd of gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap vallen.

1. Is de inventarisatie afgerond bij elk lid van de Vlaamse regering ?
2. Welke diensten zijn erkend als telefonische-bijstandsdienst en vallen onder de verantwoordelijkheid van de minister ?
3. Is er nog overleg met het BITP (Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie), Belgacom of een federale minister om een tijdelijke pragmatische oplossing te vinden voor de anonimiteit van de 078-lijnen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 207
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Taalvoorwaarden bij erkenning en subsidiëring

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 80
van 18 mei 2000
van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
Blz 1504

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Vraag nr. 209
van 18 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse Landmaatschappij – Vergoedingen en toelagen

Wegens het uitblijven van het zogenaamde "stambesluit" ontstaan onder meer bij de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) zeer uiteenlopende toepassingen bij het toekennen van een aantal vergoedingen en toelagen.

1. Wat is het bedrag dat in 1999 aan de VLM ter beschikking werd gesteld voor het toekennen van managements- of staftoelagen ?

Hoeveel personeelsleden kwamen in aanmerking voor deze toelagen ? Aan hoeveel personeelsleden werden deze toelagen effectief uitbetaald ? Welk percentage werd toegepast ?

2. Werd er bij de VLM in 1999 een functioneringstoelage toegekend (toelage die de loopbaanversnelling vervangt) ? Wat is de rechtsgrond voor het toekennen van deze toelage in 1999 ?

Kan worden aangegeven aan hoeveel personeelsleden deze toelage werd uitbetaald, contractuelen en vastbenoemden ?

3. Werd in 1999 bij de VLM aan personeelsleden die met ontvangst zijn belast, een kledijvergoeding uitbetaald ?

Wat is de rechtsgrond voor het toekennen van deze toelage in 1999 ?

Aan hoeveel personeelsleden werd dit uitbetaald ? Welk totaalbedrag werd uitbetaald ?

Wordt dit als een belastbaar voordeel aangegeven ?

Antwoord

1. In 1999 kwamen bij de VLM elf personeelsleden in aanmerking voor de managementstoelage en één personeelslid voor de staftoelage

Aan drie personeelsleden werd een managementstoelage van telkens 10 % toegekend. De toegekende toelagen bedroegen bruto geïndexeerd 832.387 frank (of 913.416 frank, met inbegrip van de patronale bijdragen).

Er werd geen staftoelage toegekend.

2. Bij de Vlaamse Landmaatschappij werd, op basis van de principiële goedkeuring door de Vlaamse regering van het besluit houdende regeling van de rechtspositie van het personeel van sommige Vlaamse openbare instellingen (stambesluit), aan eenentwintig personeelsleden (20 statutairen en 1 contractueel) een functioneringstoelage van 5 % toegekend. Dat vertegenwoordigde een uitgave van 1.198.092 frank (bruto geïndexeerd), of 1.362.962 frank met inbegrip van de patronale bijdragen.

Het ontwerpbesluit bepaalt dat die toelage vóór 1 juli van het jaar volgend op het evaluatiejaar moet worden toegekend en dat de desbetreffende artikelen uitwerking hebben vanaf 1 januari 1991.

3. In 1999 werd aan geen enkel personeelslid dat met ontvangst werd belast een kledijvergoeding uitbetaald. De VLM heeft aan de toezichthoudende minister voorgesteld om deze vergoeding uit te betalen en heeft hiertoe voorgesteld om een bepaling in het ontwerp van instellingsspecifiek besluit op te nemen.

In afwachting van de goedkeuring van die bepaling in het instellingsspecifiek besluit wordt geen kledijvergoeding voor het ontvangstpersoneel uitbetaald.

Indien de kledijvergoeding wordt toegekend, zal de VLM de fiscale regels volgen en vooraf het standpunt van de bevoegde administratie inwinnen.

Vraag nr. 210 van 18 mei 2000 van de heer CARL DECALUWE

OVAM – Vergoedingen en toelagen

Wegens het uitblijven van het zogenaamde "stambesluit" ontstaan onder meer bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) zeer uiteenlopende toepassingen bij het toekennen van een aantal vergoedingen en toelagen.

1. Wat is het bedrag dat in 1999 aan OVAM ter beschikking werd gesteld voor het toekennen van managements- of staftoelagen ?

Hoeveel personeelsleden kwamen in aanmerking voor deze toelagen ? Aan hoeveel personeelsleden werden deze toelagen effectief uitbetaald ? Welk percentage werd toegepast ?

2. Werd er bij de OVAM in 1999 een functioneringstoelage toegekend (toelage die de loopbaanversnelling vervangt) ?

Wat is de rechtsgrond voor het toekennen van deze toelage in 1999 ?

Kan worden aangegeven aan hoeveel personeelsleden deze toelage werd uitbetaald, contractuelen en vastbenoemden ?

3. Werd in 1999 bij de OVAM aan personeelsleden die het ontvangst zijn belast, een kledijvergoeding uitbetaald ?

Wat is de rechtsgrond voor het toekennen van deze toelage in 1999 ?

Aan hoeveel personeelsleden werd dit uitbetaald ? Welk totaalbedrag werd uitbetaald ?

Wordt dit als een belastbaar voordeel aangegeven ?

Antwoord

1. Krachtens artikelen VIII 77, 78 en 79 van het besluit van de Vlaamse regering houdende organisatie van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest en de regeling van de rechtspositie van het personeel van 12 mei 1995 of artikelen VIII 74, 75 en 76 van het hernomen besluit van de Vlaamse regering houdende organisatie van de Openbare Afval-

stoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest en de regeling van de rechtspositie van het personeel van 29 oktober 1999, komen voor OVAM voor het jaar 1999 zeven personeelsleden in aanmerking voor managements- of staftoelage (de administrateur-generaal, de adjunct-administrateur-generaal, vier afdelingshoofden en één staflid).

Aan slechts één afdelingshoofd werd een managementstoelage toegekend van 10 % van zijn salaris, of een brutobedrag van 197.789 frank, wat netto neerkomt op 78.792 frank.

2. Bij de OVAM werd voor 1999 het systeem van functioneringstoelage nog niet toegepast, wel het systeem van de loopbaanversnelling.
3. In 1999 werd door de OVAM een kledijvergoeding betaald aan de personeelsleden die belast zijn met ontvangst. Voor de uitbetaling van deze vergoeding heeft de OVAM zich onder meer gebaseerd op de omzendbrief met referentie 95/24 van 20 juni 1995 van de minister-president van de Vlaamse regering, waarin werd beslist om aan kabinetsmedewerkers die belast zijn met taken op het vlak van ontvangst, een uniformvergoeding toe te kennen van 22.300 frank.

De vergoeding werd uitbetaald aan zes personen die met deze taak werden belast ; immers de receptie/telefonie in de twee gebouwen van de OVAM wordt permanent waargenomen door drie personen. In totaal werd 91.200 frank (15.200 x 6 personen) uitbetaald.

De betaling gebeurde op voorlegging van facturen. Deze uitgave werd niet aangegeven als belastbaar voordeel, omdat het hier om kosten eigen aan de werkgever gaat die werkelijk werden gemaakt en waarbij de bewijsstukken dienden te worden voorgelegd.

Vraag nr. 211
van 18 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse Milieumaatschappij – Vergoedingen en toelagen

Wegens het uitblijven van het zogenaamde "stambesluit" ontstaan onder meer bij de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) zeer uiteenlopende toelagen bij het toekennen van een aantal vergoedingen en toelagen.

1. Wat is het bedrag dat in 1999 aan VMM ter beschikking werd gesteld voor het toekennen van managements- of staftoelagen ?

Hoeveel personeelsleden kwamen in aanmerking voor deze toelagen ? Aan hoeveel personeelsleden werden deze toelagen effectief uitbetaald ? Welk percentage werd toegepast ?

2. Werd er bij de VMM in 1999 een functioneringstoelage toegekend (toelage die de loopbaanversnelling vervangt) ?

Wat is de rechtsgrond voor het toekennen van deze toelage in 1999 ?

Kan worden aangegeven aan hoeveel personeelsleden deze toelage werd uitbetaald, contractuelen en vastbenoemden ?

3. Werd in 1999 bij VMM aan personeelsleden die met ontvangst zijn belast, een kledijvergoeding uitbetaald ?

Wat is de rechtsgrond voor het toekennen van deze toelage in 1999 ?

Aan hoeveel personeelsleden werd dit uitbetaald ? Welk totaalbedrag werd uitbetaald ?

Wordt dit als een belastbaar voordeel aangegeven ?

Antwoord

1. In de begroting van 1999 werd 1.488.500 frank ingeschreven voor de toekenning van managementstoelagen. Op basis van artikel VIII 78, § 2 is dit de helft van het bedrag dat wordt verkregen indien alle betrokkenen de managementstoelage van 20 % zouden verkrijgen.

In 1999 werd aan twee van de zes personeelsleden die hiervoor in aanmerking kwamen, een managementstoelage uitbetaald. Hierbij werd eenmaal 15 % en eenmaal 10 % als percentage gehanteerd. In totaal werd een bedrag van 641.158 frank (geïndexeerd) uitgekeerd.

2. Op basis van de omzendbrief AZ/VOI/99/6 van 24 juni 1999 van de toenmalige Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, de heer Eddy Baldewijns, werd in 1999 de loopbaanversnelling vervangen door de functioneringstoelage.

In 1999 werd aan acht contractuele en veertig statutaire personeelsleden een functionerings-toelage toegekend.

3. In 1999 werd aan negen personeelsleden een kledijvergoeding uitbetaald, en dat voor een totaalbedrag van 179.999 frank. Dit gebeurde op basis van het statuut, artikel XIII 86-91.

De kledijvergoeding werd betaald voor of toegekend als terugbetaling van werkelijk gedane kosten. Zij is niet onderworpen aan bedrijfsvoorheffing en er dient inhouding ten behoeve van de sociale zekerheid op te gebeuren.

drempel om naar de diensten of zorgverstrekkers te stappen, is blijkbaar te hoog, er zijn financiële problemen, enzovoort.

1. Werd er, gezien de vaststellingen bij evaluatie van de SIF-programma's, ingespeeld op deze problematiek ? In welke gemeenten ? Hoe ? Betreft het hier SIF-gemeenten of SIF+-gemeenten ?
2. Werd er reeds onderzoek gedaan of een voorstel geformuleerd om aan deze problematiek tegemoet te komen in het kader van het grootstedelijk beleid ? Zo ja, welk ? Met welke timing ?

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 100
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Sociaal Impulsfonds – Kansarme vrouwen

De kansarmoedeproblematiek wordt onder andere door het Sociaal Impulsfonds (SIF) opgevangen. Verschillende parameters hebben betrekking op vrouwen. Zeker wanneer ze alleenstaand zijn, hebben ze meer kans om met verschillende problemen tegelijk te worden geconfronteerd.

Blijkens recente rapporten is één van de vaststellingen dat de gezondheidszorg voor de groep kansarme vrouwen te wensen overlaat. Ze worden moeilijker bereikt via informatiecampagnes, de

Antwoord

Na grondig onderzoek van de beleidsplannen kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger onderstaande gegevens meedelen.

1. Het Sociaal Impulsfonds werkt met tien achterstellingscriteria. Rechtstreeks of onrechtstreeks werden in de meerderheid van de beleidsplannen voor al deze criteria acties opgenomen om de gezondheidszorg voor kansarme vrouwen te verbeteren. Uit een ex post-analyse van de beleidsplannen en convenants stellen we echter vast dat vooral het criterium "kinderen van alleenstaanden" significante overeenkomsten vertoont met de doelgroep kansarme, alleenstaande vrouwen. Concreet betekent dit dat de groep van alleenstaande ouders met kinderen vooral vrouwen betreft.

Onderstaande tabel geeft een overzicht in welke gemeenten en op welke wijze acties worden uitgewerkt om de situatie van de kansarme vrouwen te verbeteren. Verder is er in de tabel ook aangegeven of het om een SIF-gemeente of een SIF+-gemeente gaat.

Gemeente	Wijze	SIF of SIF+
Aartselaar	kinderopvang speciaal voor eenoudergezinnen	SIF
Arendonk	crisisopvang van alleenstaanden met kinderen : huur woning voor crisisopvang – eind 1999 6 woningen ter beschikking	SIF
	toename aandacht jeugdraad en jeugdbewegingen voor kinderen van alleenstaanden via specifieke acties	SIF
Bertem	alleenstaande personen met kinderlast : betere informatie, enquête groepsbijeenkomsten, brochure, activiteitenkalender, evaluatie	SIF

Gemeente	Wijze	SIF of SIF+
Borgloon	meer kansen op deelname aan maatschappelijk leven voor bestaansminimumtrekkers en eenoudergezinnen	SIF
Bornem	thuishulp bij tijdelijke afwezigheid of verhindering alleenstaande ouder of in gezinsverband de moeder	SIF
Brussel VGC	zone Noord-West : versterken alleenstaande moeders in armoede via solidariteitsnetwerken	SIF+
De Haan	alleenstaanden met kinderlast ondersteunen : basisnota goedgekeurd in SIF-stuurgroep, OCMW-raad en gemeenteraad	SIF
De Panne	via uitbouw BKO de tewerkstelling van alleenstaande kansarmen verbeteren	SIF+
Duffel	blijvende opvang van 10 kinderen van alleenstaande kansarmen	SIF
Gooik	eenoudergezinnen doen meer een beroep op de onthaalmoederdienst of kribbe	SIF
Herenthout	alleenstaanden met kinderen : verbetering financiële en huisvestingssituatie : nulsituatie, criteria en tegemoetkomingen	SIF
Koekelare	alleenstaanden met kinderen : onderhouden bestaande speelpleinen aanleg nieuw speelterrein, intense begeleiding 2 alleenstaanden met kinderen	SIF
Landen	vakantieopvang voor financieel weinig draagkrachtige ouders : aanpassing tarifiëring, toename deelname kinderen	SIF
Lille	financiële tegemoetkoming in kinderopvangkosten kansarme alleenstaanden	SIF
Lommel	bevorderen werkgelegenheid : verhoging tewerkstellingskansen van langdurig werklozen, vooral vrouwen, via tewerkstelling in BKO	SIF
Meulebeke	de situatie van alleenstaanden met kinderlast verbeteren : voeren minimabeleid (brandstoftoelage)	SIF
Overijse	onderzoek naar de eenoudergezinnen (overleggesprekken OCMW Bertem, enquête, omgevingsanalyse)	SIF
Spiere-Helkijn	grotere deelname alleenstaanden met kinderen aan socio-cultureel leven	SIF+
Ternat	optimaliseren kinderopvang : organisatie tijdelijke opvang, integratie bestaande werkingen, toename gebruik kansarme en eenoudergezinnen	SIF
Tervuren	in kaart brengen behoeften en uitwerken actieplan voor eenoudergezinnen	SIF
Tielt-Winge	betaalbare huisvesting voor alleenstaanden of eenoudergezinnen	SIF
Wemmel	tewerkstelling : inspelen op nood aan werkervaring en scholing voor vooral alleenstaanden met kinderen	SIF
	tewerkstelling : randdoelstelling kinderopvang voor alleenstaanden met kinderen : systeem voorrang opvang, visie opvang financiële gevolgen	SIF

Gemeente	Wijze	SIF of SIF+
Wezembeek- Oppem	tewerkstelling : verbetering toegang tot arbeidsmarkt en stimuleren werkwillige bestaansminimumtrekkers : socio-professionele vrijstelling cyclus taalles, tegemoetkoming kinderopvang	SIF
Zelee	aantal bestaansminimumgerechtigde, laaggeschoolde alleenstaande vrouwen verminderd met 10 %	SIF

(VGC : Vlaamse Gemeenschapscommissie ; BKO : buitenschoolse kinderopvang – red.)

2. Totnogtoe werd er door de administratie geen onderzoek hieromtrent gedaan.

Vraag nr. 102
van 28 april 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Socialehuursector – Kleinere woningen

De socialehuisvestingsreglementering bepaalt dat er bij het toewijzen van sociale woningen rekening moet worden gehouden met de rationele bezetting van de woning, de woonplaats van de kandidaat-huurders en de volgorde van inschrijving in het register van de kandidaathuurders.

Aangezien het patrimonium van de socialehuurmaatschappijen vooral bestaat uit grotere woningen, wordt voorrang gegeven aan gezinnen met grotere kinderlast om een rationele bezetting van de woning te verkrijgen. Pas bij uitputting van de wachtlijst van de grotere gezinnen wordt overgegaan tot toewijzing aan kleinere gezinnen.

Bovendien is het aanbod van aangepaste woningen voor mindervaliden en bejaarden zeer gering.

Hierdoor komen kleine gezinnen of alleenstaanden met één kind ten laste, alleenstaanden, bejaarden en mindervaliden op een steeds langer worden de wachtlijst te staan. Nochtans is het een steeds meer voorkomend fenomeen in onze maatschappij dat jongeren alleen gaan wonen en gescheiden ouders op zoek zijn naar een betaalbare woning.

1. Hoe is de verhouding tussen het aanbod aan kleinere woningen en de wachtlijst van kandidaathuurders ?

2. Houden de socialewoningmaatschappijen bij het bouwen van nieuwe woningen effectief rekening met de vraag naar kleinere woningen ?

3. Wat is de visie van de maatschappijen voor de toekomst ?

4. Neemt de overheid initiatieven om de bouw van aangepaste woningen te stimuleren ?

Antwoord

1. Er zijn geen duidelijke correlaties tussen het aanbod aan kleinere woningen en de wachtlijsten van de socialehuisvestingsmaatschappijen (SHM). Op die wachtlijsten wordt er geen onderscheid gemaakt in leeftijd van de kandidaathuurders en langs de aanbodzijde wordt slechts een beperkt staal van de woningen voorbehouden voor specifieke doelgroepen als bejaarden of gehandicapten, tenzij er een overeenkomst is met een servicecentrum.

Een overzicht van het aantal kandidaat-huurders op 31 december 1998 (exclusief de interne mutaties) en van het beschikbare patrimonium (exclusief tijdelijke leegstand wegens renovatie, ...) uitgesplitst per SHM gaat als **bijlage**.

Een globaal overzicht van het sociale huurpatrimonium, opgesplitst per woningtype, is als volgt :

Onderverdeling van de eengezinswoningen volgens
het aantal slaapkamers (slpk.) op 31.12.98

Provincies	1 slpk.	2 slpk.	3 slpk.	4 slpk.	5 en meer slpk.	Totaal
Antwerpen	1.047	809	10.569	2.336	200	14.961
Limburg	486	1.057	7.117	1.823	231	10.714
Oost-Vlaanderen	1.651	1.380	10.637	1.911	303	15.882
Vlaams-Brabant	560	376	4.892	748	264	6.840
West-Vlaanderen	2.457	1.565	10.969	2.559	192	17.742
Totaal	6.201	5.187	44.184	9.377	1.190	66.139

Onderverdeling van de studio's en appartementen volgens
het aantal slaapkamers (slpk.) op 31.12.98

Provincies	studio	1 slpk.	2 slpk.	3 slpk.	4 slpk.	5 en meer slpk.	Totaal
Antwerpen	1.469	7.847	12.946	5.176	261	8	27.707
Limburg	38	1.014	2.857	1.143	4	-	5.056
Oost-Vlaanderen	572	5.138	5.899	2.679	48	7	14.343
Vlaams-Brabant	447	2.395	3.614	1.252	23	-	7.731
West-Vlaanderen	223	2.010	2.851	1.050	34	-	6.158
Totaal	2.749	18.404	28.167	11.300	370	15	61.005

2. Op dit ogenblik worden de socialehuisvestingsmaatschappijen gestimuleerd om, onder meer via doorgedreven lokaal overleg, hun aanbod aan sociale huurwoningen zoveel mogelijk naar de vraag te richten.

Er is een trend waarneembaar naar de oprichting van woningen met maximum twee slaapkamers, maar door het ontbreken van beschrijvende gegevens over het bestaande socialehuurwo-

ningpatrimonium is een vergelijking met vroeger veeleer tentatief. Intussen is ook het bouwen in de kernen toegenomen, wat automatisch aanleiding geeft tot de oprichting van kleinere woningen.

Een uitgebreid staal van de woningen die in de voorbije twee jaar in gebruik zijn genomen, levert volgende verdeling op :

Absolute cijfers		Slaapkamers						Totaal
Provincie	Woningsoort	0	1	2	3	4	5	
Antwerpen	A	42	101	179	29	2	0	353
	H	0	7	14	23	12	2	58
Totaal Antwerpen		42	108	193	52	14	2	411
Limburg	A	0	31	46	4	0	0	81
	H	0	0	49	33	0	0	82
Totaal Limburg		0	31	95	37	0	0	163
Oost-Vlaanderen	A	71	214	191	81	0	0	557
	H	0	0	3	42	6	0	51
Totaal Oost-Vlaanderen		71	214	194	123	6	0	608

Absolute cijfers		Slaapkamers						
Provincie	Woning-soort	0	1	2	3	4	5	Totaal
Vlaams-Brabant	A	0	31	75	7	1	0	114
	H	0	0	0	62	4	0	66
Totaal Vlaams-Brabant		0	31	75	69	5	0	180
West-Vlaanderen	A	47	35	56	11	0	0	149
	H	0	13	33	101	14	0	161
Totaal West-Vlaanderen		47	48	89	112	14	0	310
Eindtotaal		160	432	646	393	39	2	1.672

Procentueel		Slaapkamers						
Provincie	Woning-soort	0	1	2	3	4	5	Totaal
Antwerpen	A	11,9 %	28,6 %	50,7 %	8,2 %	0,6 %	0,0 %	100 %
	H	0,0 %	12,1 %	24,1 %	39,7 %	20,7 %	3,4 %	100 %
Totaal Antwerpen		10,2 %	26,3 %	47,0 %	12,7 %	3,4 %	0,5 %	100 %
Limburg	A	0,0 %	38,3 %	56,8 %	4,9 %	0,0 %	0,0 %	100 %
	H	0,0 %	0,0 %	59,8 %	40,2 %	0,0 %	0,0 %	100 %
Totaal Limburg		0,0 %	19,0 %	58,3 %	22,7 %	0,0 %	0,0 %	100 %
Oost-Vlaanderen	A	12,7 %	38,4 %	34,3 %	14,5 %	0,0 %	0,0 %	100 %
	H	0,0 %	0,0 %	5,9 %	82,4 %	11,8 %	0,0 %	100 %
Totaal Oost-Vlaanderen		11,7 %	35,2 %	31,9 %	20,2 %	1,0 %	0,0 %	100 %
Vlaams-Brabant	A	0,0 %	27,2 %	65,8 %	6,1 %	0,9 %	0,0 %	100 %
	H	0,0 %	0,0 %	0,0 %	93,9 %	6,1 %	0,0 %	100 %
Totaal Vlaams-Brabant		0,0 %	17,2 %	41,7 %	38,3 %	2,8 %	0,0 %	100 %
West-Vlaanderen	A	31,5 %	23,5 %	37,6 %	7,4 %	0,0 %	0,0 %	100 %
	H	0,0 %	8,1 %	20,5 %	62,7 %	8,7 %	0,0 %	100 %
Totaal West-Vlaanderen		15,2 %	15,5 %	28,7 %	36,1 %	4,5 %	0,0 %	100 %
Eindtotaal		9,6 %	25,8 %	38,6 %	23,5 %	2,3 %	0,1 %	100 %

3. De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) en sociale huisvestingsmaatschappijen zijn terughoudend over het bouwen van woningen die specifiek gericht zijn op bejaarden : doorgaans mikt men dus veeleer op het bouwen van "kleine woningen", zonder deze aan een specifieke doelgroep te koppelen. Zulks komt dan tevens de sociale vermenging ten goede. Wel kunnen deze woningen via het interne reglement van de bouwmaatschappij prioritair worden toegewezen aan bejaarden.

Ook dient rekening te worden gehouden met het gebied waarop de NV Serviceflats Invest

zich richt. Alle projecten waarvoor afspraken zijn gemaakt met OCMW's over het verlenen van bepaalde diensten, staan strikt los van de formele welzijnssector.

Voor de bouw van ADL-woningen, die gehandicapten op het oog hebben als specifieke doelgroep, dient een overeenkomst te worden afgesloten met een door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) erkende dienst voor ADL-assistentie (*ADL : activiteiten van het dagelijks leven – red.*). In 1999 zijn zes ADL-projecten gestart, terwijl zeven projecten voor subsidiëring in aan-

merking komen. Bij gebrek aan de erkenning van een dienst voor ADL-assistentie kon dit zevende project nog niet worden opgestart ; voor 2000 heeft het VFSIPH geen programmatie van nieuwe diensten voor ADL-assistentie gepland. Nochtans bestaat bij verscheidene socialehuisvestingsmaatschappijen wel concrete belangstelling om ADL-clusters te realiseren.

Intussen mag evenmin voorbij worden gegaan aan de blijvende noodzaak om in woningen te voorzien die zijn aangepast aan nieuwe gezinstypes. Er wordt gesproken van "patchwork"-gezinnen, het resultaat van gezinsverdunding, wedsamenstelling, inwonen van oudere kinderen, ... Sommige regio's worden daarenboven geconfronteerd met een zekere vraag naar grotere woningen vanwege allochtone kandidaat-huurders.

4. Sinds 1980 stimuleert de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting (NMH) het aanpasbaar bouwen, dat in de meer recente ontwerponderichtingen O.O.97 als principe is aangegeven. Op deze wijze kunnen huurwoningen, zonder speciaal gericht te zijn op doelgroepen als bejaarden of gehandicapten, toch op een vrij eenvoudige manier worden aangepast aan de specifieke noden van deze bevolkingscategorieën.

Een recent initiatief als het label "levenslang wonen" beoogt ook de bouw van multifunctionele woningen, dit wil zeggen geschikt voor bewoning door jonge gezinnen, maar blijvend bruikbaar wanneer de eerste bewoners ouder worden of wanneer de gezinnen van samenstelling veranderen. Binnen het Platform Wonen

van Ouderen wordt dit label verder ontwikkeld en worden initiatieven genomen om dit meer concreet uit te werken. Er zal worden gezocht naar proefprojecten in de socialehuisvestingssector – één per provincie – om het idee van "levenslang wonen" aan de praktijk te toetsen.

Er dient wel te worden gewezen op de steeds evoluerende eisen die worden gesteld aan gehandicaptenwoningen, waardoor woningen die vroeger werden geconcipeerd, volgens de huidige normen niet meer voldoen en zo uit de statistieken verdwijnen.

Tot slot wil ik nog wijzen op het gegeven dat de IKB-reglementering (besluit van de Vlaamse regering van 2 augustus 1991 houdende vaststelling van de voorwaarden voor subsidiëring van inbreidingsgerichte huisvestingsprojecten in kansarme buurten, art. 3, tweede lid) expliciet het aantal woningen bestemd voor bejaarden of gehandicapten beperkte tot maximum een vierde van het totale aantal woningen in het project (*IKB : inbreidingsgerichte huisvestingsprojecten in kansarme buurten – red.*). Deze subsidievorm, waarmee in de jaren negentig veel sociale huurwoningen zijn opgericht, is in de loop van 1997 vervangen door een subsidieregeling die deze restrictie niet meer kent (besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1996 houdende de subsidiëring van de renovatie van woningen en van de bouw van nieuwe sociale woningen).

(*Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.*)

Aantal kandidaat-huurders en patrimonium (totaal en opgedeeld volgens aantal slaapkamers) per sociale huisvestingsmaatschappij (SHM) op 31/12/98

Nummer SHM	Kandidaat-huurders	Volledig patrimonium	% 0 slpk	% 1slpk	% 2 slpk	% 3slpk	% 4 slpk	% 5 slpk
1010	4.002	5.009	1,1	16,1	27,6	45,6	7,6	1,9
1020	1.286	3.373	8,9	37,5	32,0	20,5	1,0	0,0
1030	1.067	5.552	6,4	25,7	45,2	19,3	3,3	0,0
1050	1.191	3.926	3,9	25,8	53,0	16,5	0,8	0,0
1065	1.845	1.762	1,3	18,6	43,9	28,5	5,4	2,3
1110	153	1.195	2,8	18,7	55,0	20,2	3,4	0,0
1120	218	471	0,0	25,9	42,5	27,2	4,5	0,0
1140	1.534	1.544	3,6	26,1	41,8	28,1	0,1	0,4
1150	915	1.077	0,0	15,3	20,6	56,8	7,1	0,2
1155	1.102	1.616	0,0	17,0	18,9	60,3	3,7	0,0
1160	231	951	0,0	16,0	22,3	54,5	5,4	1,9
1170	169	505	0,0	6,7	21,6	59,8	10,3	1,6

Nummer SHM	kandidaat huurders	volledig patrimonium	% 0 slpk	% 1slpk	% 2 slpk	% 3slpk	% 4 slpk	% 5 slpk
1180	834	1.542	15,8	13,9	37,5	25,8	6,4	0,5
1200	362	678	0,3	17,7	15,8	48,4	15,9	1,9
1210	543	2.798	0,7	23,4	30,8	36,6	8,5	0,0
1230	181	442	0,0	15,2	15,6	64,3	5,0	0,0
1235	76	314	0,0	8,6	4,1	80,9	6,4	0,0
1250	237	771	0,0	18,9	6,5	58,5	16,1	0,0
1256	221	852	0,0	19,7	7,3	68,1	4,7	0,2
1260	138	423	2,8	7,1	17,3	36,4	36,4	0,0
1290	864	1.997	0,0	9,9	9,6	64,0	16,5	0,0
1300	202	1.592	0,3	17,0	27,6	51,6	3,2	0,4
1310	470	687	2,2	29,1	7,0	43,8	17,5	0,4
1320	225	451	0,0	16,0	21,1	39,2	23,7	0,0
2010	210	290	0,0	8,6	5,5	77,9	2,1	5,9
2228	765	2.329	1,6	8,3	28,1	46,2	8,9	6,8
2250	459	607	0,0	14,5	29,8	46,1	9,1	0,5
2290	733	1.632	2,3	19,2	25,8	48,7	3,6	0,4
2350	610	1.480	1,4	16,8	25,5	51,3	5,1	0,0
2351	472	471	0,0	19,1	22,9	46,9	11,0	0,0
2360	247	250	0,0	21,2	0,0	68,4	10,0	0,4
2420	1.123	2.970	7,7	32,5	34,5	22,0	3,2	0,1
2455	116	355	1,4	14,4	38,0	45,4	0,8	0,0
2490	141	287	0,0	12,2	7,0	80,8	0,0	0,0
2600	439	1.109	0,5	20,1	28,7	40,5	7,8	2,4
2610	248	350	0,0	21,4	29,7	48,9	0,0	0,0
2630	209	1.792	2,7	22,9	25,2	41,7	4,8	2,6
3050	95	156	0,0	23,7	9,6	60,3	6,4	0,0
3060	220	591	0,0	24,7	28,1	41,6	5,4	0,2
3070	1.059	1.773	1,4	21,9	18,1	47,8	9,1	1,6
3100	1.270	2.170	2,4	20,2	17,3	49,8	9,7	0,6
3120	172	250	0,0	22,0	13,2	56,0	8,8	0,0
3140	504	1.268	0,2	17,4	21,0	49,6	11,5	0,4
3150	282	178	0,0	32,6	6,2	55,6	5,6	0,0
3200	216	1.170	1,5	16,2	14,3	42,4	22,4	3,3
3210	64	244	0,0	0,0	43,0	46,3	10,7	0,0
3220	152	288	0,0	31,9	26,4	38,2	3,5	0,0
3230	1.223	1.379	0,0	26,6	25,7	38,9	7,1	1,6
3240	70	392	0,3	29,3	31,1	38,8	0,5	0,0
3250	276	655	0,0	11,9	8,7	68,4	11,0	0,0
3280	55	1.050	0,8	33,5	17,2	43,6	4,7	0,2
3310	258	397	0,3	9,6	17,4	49,4	23,4	0,0
3315	1.512	1.406	0,0	15,7	35,3	45,4	3,6	0,0
3320	911	1.388	2,4	15,6	20,6	52,0	9,2	0,2
3330	1.486	2.952	0,8	24,8	6,7	51,9	15,2	0,6
3380	81	334	0,0	3,9	9,9	49,7	36,5	0,0
3390	318	891	0,0	10,9	24,4	52,1	12,7	0,0
3410	293	1.249	0,0	13,0	22,7	57,0	5,0	2,2
3421	155	984	0,0	3,5	7,8	63,4	25,3	0,0
3431	172	623	0,0	12,8	22,8	53,3	8,5	2,6
3440	212	1.140	0,0	10,2	20,0	61,8	7,3	0,7
9910	210	245	0,0	42,4	27,3	18,0	12,2	0,0
9920	144	208	0,0	20,2	13,0	50,5	15,9	0,5
4010	620	665	0,0	3,2	18,9	64,8	13,1	0,0
4015	769	598	1,0	10,2	36,6	43,6	7,7	0,8
4020	38	206	0,0	28,2	31,1	36,4	4,4	0,0

Nummer SHM	kandidaat huurders	volledig patrimonium	% 0 slpk	% 1slpk	% 2 slpk	% 3slpk	% 4 slpk	% 5 slpk
4040	683	1.573	0,1	11,8	17,8	63,5	6,6	0,2
4070	746	920	0,0	22,0	6,7	71,3	0,0	0,0
4080	252	320	0,0	0,9	10,6	79,1	9,4	0,0
4090	499	1.315	0,0	8,7	10,6	71,6	8,2	1,0
4110	335	2.503	15,6	33,2	36,4	14,6	0,2	0,1
4140	704	1.292	1,8	15,5	43,7	37,8	1,2	0,0
4150	1.355	3.536	0,1	40,3	34,5	21,6	3,1	0,5
4160	3.858	3.447	1,1	25,4	23,9	39,5	7,5	2,7
4180	486	1.011	2,0	23,6	26,7	40,0	6,9	0,8
4190	302	1.045	0,0	17,9	20,3	49,3	11,8	0,8
4200	405	1.265	0,1	16,0	18,3	52,1	11,9	1,5
4220	505	1.163	1,8	21,8	29,1	42,9	3,8	0,5
4230	309	347	0,0	18,7	26,8	30,8	17,9	5,8
4240	342	513	0,0	8,0	9,4	74,1	8,6	0,0
4250	207	385	0,0	6,8	1,0	83,9	2,6	5,7
4255	363	335	0,0	16,4	21,2	56,7	2,7	3,0
4260	156	290	0,0	2,1	21,4	63,8	9,7	3,1
4280	117	588	0,0	31,6	30,1	27,0	9,9	1,4
4290	192	576	0,7	40,3	12,0	47,0	0,0	0,0
4300	161	518	0,0	14,1	17,4	53,7	14,9	0,0
4310	631	1.398	1,4	33,5	26,5	34,5	2,6	1,5
4320	366	782	0,0	17,5	21,7	43,5	16,6	0,6
4340	207	680	1,9	24,0	26,8	36,9	10,0	0,4
4350	201	537	0,0	9,9	2,2	86,0	1,9	0,0
4360	76	823	0,0	2,1	23,0	66,0	8,0	1,0
4370	36	166	0,0	12,0	16,3	59,6	6,0	6,0
7000	1.642	3.056	0,0	3,5	19,2	52,4	24,6	0,2
7015	399	1.924	0,0	6,0	31,2	56,3	5,8	0,7
7030	1.042	3.143	0,8	15,3	31,1	41,0	7,2	4,6
7050	426	805	0,0	12,2	23,1	57,1	7,6	0,0
7055	474	1.250	0,0	4,8	24,2	60,0	10,4	0,6
7064	1.383	2.445	0,1	12,6	11,7	63,9	10,2	1,6
7070	426	1.249	0,7	14,1	31,3	39,4	14,0	0,5
7090	465	861	0,0	8,2	26,7	53,2	10,8	1,0
7110	442	869	0,0	7,6	36,9	55,2	0,2	0,0

Vraag nr. 103
van 28 april 2000
van de heer FELIX STRACKX

Sociale huurwoningen – Kwaliteitscontrole – Dijledal Leuven

Onlangs werd de woning van een gezin uit Leuven onbewoonbaar verklaard. De sociale woning die hun werd aangeboden door de maatschappij Dijledal blijkt evenwel in een nog slechtere staat te verkeren dan de woning waaruit het gezin werd gezet (vocht- en schimmelproblemen, onveilige elektriciteitsbekabeling, enz.).

Wanneer de huisvestingsmaatschappij hierop wordt gewezen, erkent ze weliswaar het probleem,

maar wijst ze erop dat er momenteel niets anders beschikbaar is én dat "de huurprijs om die reden heel laag is".

1. Dienen woningen van socialehuisvestingsmaatschappijen niet te beantwoorden aan minimum-eisen inzake gezondheid en veiligheid ?
2. Door wie en hoe vaak worden deze woningen gecontroleerd ?
3. Wanneer werden de woningen van Dijledal nog aan een controle onderworpen en wat was hiervan het resultaat ?
4. Welke mogelijkheden hebben de bewoners om de huisvestingsmaatschappij ertoe te bewegen

een aantal minimale verbeteringen aan de woning uit te voeren ?

Antwoord

1. De woningen die door de socialehuisvestingsmaatschappijen worden verhuurd, dienen net zoals elke andere verhuurde woning te beantwoorden aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, zoals bepaald in artikel 5 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode.

De conformiteit van de woning met deze vereisten kan worden vastgesteld in een conformiteitsattest, dat op verzoek wordt afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar de woning gelegen is.

- 2 en 3. De staat van de woningen valt integraal onder de verantwoordelijkheid van de socialehuisvestingsmaatschappij.

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) zelf verzorgde in 1987 een enquête over de buitenkant van de woningen, waarna de maatschappijen werden verwittigd van eventueel te herstellen of te vervangen bouwelementen. Deze enquête betrof dus de buitenkant van de woningen. Aan beide rechtsvoorgangers van de socialehuisvestingsmaatschappij Dijledal in Leuven werden de resultaten, die zeer verschillend waren van locatie tot locatie, meegedeeld.

Een controle vanuit de VHM wordt uitgevoerd op alle aanvragen tot renovatie en op grotere herstellingswerken. Controle op de staat van de woningen zelf is veeleer louter occasioneel en op klacht. De VHM organiseert momenteel wel een nieuwe enquête waarbij het de bedoeling is de staat van het patrimonium te screenen zowel aan de buiten- als aan de binnenkant. Aan de hand van de resultaten van de enquête zullen renovatieprogramma's worden opgesteld met als prioriteiten : veiligheid, isolatie en comfort.

Het is uiteindelijk de bedoeling alle sociale huisvestingsmaatschappijen te verplichten een onderhouds- en renovatieplanning op te stellen volgens een vooropgesteld stramien en dit op te volgen om de effecten van de enquête (een patrimonium in goede staat) te kunnen bestendigen. De VHM zal toezicht houden op de uitvoering en de goede opvolging van deze onderhoudsplanning en er tevens over waken dat de klachten van huurders op degelijke wijze worden opgevolgd. Momenteel is de opvolging van

klachten bij de VHM slechts occasioneel als deze effectief ook aan de VHM (door de huurder of door de socialehuisvestingsmaatschappij) worden bezorgd.

Een nieuwe, verbeterde werkwijze zal met de invoering van beheersovereenkomsten worden ingevoerd.

4. De bewoners kunnen vragen aan de socialehuisvestingsmaatschappij herstellingen uit te voeren en zij beschikken daarbij over alle rechtsmiddelen van de privé-huurders.

Tevens kunnen zij een beroep doen op bemiddeling van de VHM en kunnen zij, indien hun woning onbewoonbaar wordt verklaard, aanspraak maken op een andere woning van de maatschappij.

Vraag nr. 104 van 28 april 2000 van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Implementatie audit

De voorbije periode werden door twee auditbureaus concrete voorstellen geformuleerd voor een aangepaste werking van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM).

Een aantal voorstellen werd reeds geïmplementeerd door de raad van bestuur van de VHM. Niettemin dient nog een groot aantal voorstellen de goedkeuring te krijgen van de Vlaamse minister van Huisvesting. Dit is tot op heden nog niet gebeurd.

1. Kan de minister een overzicht geven van de kosten die reeds werden gemaakt door beide auditbureaus ?
2. Kan hij eveneens een overzicht geven van de maatregelen die reeds door de VHM werden geïmplementeerd ?
3. Welke timing staat voorop om de globale operatie af te ronden ?
4. Wanneer mogen concrete beslissingen worden verwacht om de voorstellen van zowel audit als raad van bestuur effectief operationeel te maken en welke budgetten worden daarvoor vrijgemaakt ?

Antwoord

1. De externe audit door Coopers & Lybrand gebeurde op vraag van de Vlaamse regering en de kosten ervan (6.921.000 fr.) werden door haar gedragen.

De door Ernst & Young Consulting gefactureerde kosten bedragen 24.534.263 fr. (incl. BTW), waarvan 18.130.943 fr. werd betaald voor de begeleidingsopdracht op zich en 6.403.320 fr. voor de specifieke inhoudelijke taak naar informatiestrategie toe.

2. Op niveau van de gehele organisatie zijn volgende maatregelen genomen :

- de uitvoerende secretariaten werden afgebouwd ;
- de interne e-mail wordt gebruikt als veralgemeend communicatiemedium ;
- het intranet en het extranet van de organisatie zijn uitgebreid en worden in toenemende mate gebruikt.

Op het niveau van de algemene leiding van de VHM werden volgende maatregelen genomen :

- de interne audit van de VHM maakt niet langer deel uit van een afdeling, maar is een staffunctie geworden ;
- er is een organisatieontwikkelingsfunctie gecreëerd, die onder meer het veranderingsproces begeleidt ;
- de functie van secretaris van de administrateur-generaal werd gecreëerd. Deze staat de administrateur-generaal bij en treedt daarnaast ook op als persverantwoordelijke van de VHM.

Binnen de afdeling Financiën werden volgende maatregelen genomen :

- een nieuw Financieel Informatiesysteem (FIS) werd ingevoerd op basis van het SAP-pakket ;
- de portefeuille met schuldsaldoverzekeringen van de VHM werd overgedragen aan DVV. Op basis van een offerte werd ook door DVV een nieuwe schuldsaldoverzekering, specifiek voor de VHM, ontwikkeld ;

- de loonadministratie werd overgedragen aan de personeelsdienst ;

- in het kader van de invoering van de euro en de vervanging van de bestaande software voor het verlenen van hypothecair krediet werd een offerte uitgeschreven. Binnenkort wordt een short list met overblijvende kandidaten aan de raad van bestuur van de VHM voorgelegd.

Binnen de afdeling Projecten werden volgende maatregelen genomen :

- er werd opdracht gegeven tot de integratie van de bestaande databanken ;
- er werden projecten opgestart voor het recht van voorkoop, de inventarisatie van de staat van het patrimonium, de implementatie van het Geografisch Informatiesysteem (GIS), de screening van de gronden, ... ;
- er werden nieuwe initiatieven ontwikkeld rond de thema's duurzaamheid, architecturale kwaliteit, ... ;
- er werd een concept ontwikkeld in verband met het werken via werkstations.

Binnen de afdeling Coördinatie en Controle werden volgende maatregelen genomen :

- de verschillende inspectiediensten werden geïntegreerd binnen één afdeling, er werd een project opgestart rond een logboek voor de inspecteurs en er werden initiatieven ontwikkeld rond tele- en thuiswerk ;
- in opdracht van de VHM werd door KPMG een blauwdruk met betrekking tot het intern beheer van de socialehuisvestingsmaatschappijen opgemaakt ;
- er werd een project opgestart voor de gegevensgroepering van de actorenopvolging ;
- er werd een samenhangend concept opgesteld voor de hergroepering van de middelen, voor enveloppefinanciering, voor lokaal overleg en voor lokaal woonbeleid.

Binnen de afdeling Particulieren werden volgende maatregelen genomen :

- er is een organisatorische herschikking van de cellen van deze afdeling gebeurd (zo zijn onder meer de inspectiediensten geïntegreerd in de afdeling Coördinatie en Controle).

Binnen de afdeling Ondersteuning werden volgende maatregelen genomen :

- de informaticadienst begeleidt alle opgezette informaticaprojecten (FIS, GIS, nieuw informaticasysteem hypothecaire debiteuren, ...);
- er is een project opgestart om een centraal orderbureau te creëren;
- er zijn herschikkingen gebeurd in de communicatiestructuur binnen de VHM;
- er is een integratie gebeurd tussen de personeelsdienst en het human resources management;
- er zijn voorstellen geformuleerd voor een ambtenarenvolgstelsel en voor permanente vorming.

3 en 4. Wat de verdere timing voor concrete beslissingen en de afronding van de globale operatie betreft, kan op dit moment nog geen precieze informatie worden gegeven.

Dit is immers afhankelijk van allerlei factoren, zoals de verdere implementatie van de audit, de beheersovereenkomst tussen de VHM en het Vlaams Gewest, de intentieverklaring van de Vlaamse regering in verband met de reorganisatie van de Vlaamse administratie en de geplande hervorming van de huisvestingssector zelf.

Vraag nr. 109
van 4 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Vlaamse administratie – Vakantiejobs

Jaarlijks beslist de Vlaamse regering om tijdens de maanden juli, augustus en september vakantiejobs te organiseren bij de Vlaamse overheid.

1. Hoeveel studenten hebben in 1998 en 1999 een vakantiejob uitgeoefend bij de Vlaamse overheid ?

In welke sectoren werden deze studenten ingezet ?

2. Hoeveel vacatures zijn er voor de zomermaanden 2000 ?

Welk budget wordt hiervoor uitgetrokken ?

3. Er wordt voorzien in een evaluatie na afloop van het vakantietewerk.

Door wie en op welke wijze wordt deze evaluatie uitgevoerd ?

Antwoord

1. Aantal studenten in 1998 : 290, aantal studenten in 1999 : 286.

De studenten werden ingezet in de volgende sectoren : administratieve ondersteuning, schoonmaak, hygiëne en onderhoud, kinderopvang, toezicht en bewaking, technische functies.

2. Aantal vacatures 2000 : 286. Budget 2000 : 14.724.904 frank.

3. De evaluatie van het vakantiewerk zal gebeuren door de afdeling Human Resources Management van de administratie Personeelsontwikkeling.

Deze evaluatie bestaat uit een aantal verschillende stappen :

- in eerste instantie zal er een studie gebeuren van de reeds bestaande evaluaties van voorgaande jaren ;
- daarnaast zal er een kwantitatieve analyse gebeuren op grond van aantallen en kosten ;
- tevens zullen de jobstudenten, de afdelingshoofden en de begeleiders van de vakantie werkers kort en bondig (schriftelijk) worden bevraagd over hun ervaringen met het vakantiewerk 2000.

Op deze basis kan het initiatief van het vakantiewerk 2000 worden geëvalueerd en kunnen de resultaten van de evaluatie worden aangewend om ervoor te zorgen dat ook in de toekomst een win-winsituatie bestaat : zowel voor de Vlaamse overheid als werkgever, als voor de vakantie werker als (tijdelijke) werknemer.

Vraag nr. 110
van 4 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Dossiers Voeren – Stand van zaken

Eind 1999 waren er verschillende dossiers m.b.t. de gemeente Voeren in de actualiteit.

Zo wilde de gemeenteraad van Voeren samen met de Waalse stad Wezet (Wisé) een PWA (plaatselijk werkgelegenheidsagentschap) oprichten.

Er waren klachten over de wijze waarop buitenlanders (met name Nederlanders) werden behandeld die zich aanboden op het gemeentehuis van Voeren om zich in regel te stellen met het oog op de volgende gemeenteraadsverkiezingen.

Er was de beslissing van de gemeenteraad om het gebouw waarin de Action Fouronnaise (met steun van de Franse Gemeenschap of van het Waals Gewest) Franstalig onderwijs organiseert, in erfpacht te geven aan de Waalse VZW Centre Sportif et Culturel, tegen één symbolische frank per jaar. Beslissing die na de schorsing van de gouverneur door de Retour à Liège-meerderheid werd gehandhaafd.

Er was de klacht van de VVV (Vereniging voor Vreemdelingenverkeer) inzake de gemeentesubsidies die nog altijd uitsluitend aan Franstalige verenigingen worden toegekend. De gouverneur van Limburg wilde de beslissing schorsen, maar werd daarin niet gevolgd door het college van gouverneurs.

Er was ten slotte de weigering van het gemeentebestuur om de toezichhoudende overheid documenten te bezorgen van besluiten die werden genomen door de gemeenteraad.

Kan de minister een stand van zaken geven in al die dossiers ?

Werden er dossiers bezorgd aan de federale minister van Binnenlandse Zaken met het oog op het nemen van tuchtmaatregelen ?

Antwoord

Hieronder vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van de stand van zaken van de verschillende dossiers.

1. Subsidiëring Franstalige verenigingen

Ten behoeve van deze Franstalige verenigingen waren subsidies ingeschreven in de begroting. Ten behoeve van Nederlandstalige verenigingen niet. Dit zou strijdig zijn met de artikelen 11 en 131 van de Grondwet en met artikel 13 van de Cultuurpactwet.

In dit dossier is de gouverneur van de provincie Limburg in beroep gegaan bij de Raad van State tegen de beslissing van het college van provinciegouverneurs waarbij een negatief advies werd uitgebracht over het voorstel tot vernietiging van de gouverneur van de provincie Limburg van de betwiste besluiten van de gemeenteraad van Voeren.

Naar aanleiding van klachten van de gewestelijke VVV De Voerstreek bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, werd de vraag gesteld of de federale eerste minister kan tussenkomen bij de uitvoering van de besluiten van voormelde commissie. Het antwoord luidt dat de adviezen niet bindend en niet afdwingbaar zijn.

Naar aanleiding van een klacht inzake de begroting 2000, waarin andermaal uitsluitend in subsidies voor Franstalige verenigingen is voorzien, deelde de gouverneur in een brief van 20 maart 2000 mee dat de klachten niet van die aard zijn dat goedkeuring van de begroting wordt geweigerd. Indien de beslissingen betreffende de concrete verdeling van de subsidies zelf zijn genomen, zou (eventueel) wel worden opgetreden.

2. "Info Voeren" (Raad van State, zaken G/A.77.012/XII-847 en G/A.77.183/XII-880)

Deze zaak betreft het voeren enkele jaren geleden van propaganda in een gemeentelijk infoblad, met een artikel getiteld "Nationalisme in Voeren". Het artikel was gericht tegen Vlaanderen en Vlamingen.

De beslissing van het college van gouverneurs van 5 november 1997 waarbij het voorstel van de gouverneur van Limburg tot vernietiging van het gemeenteraadsbesluit van 23 april 1997 houdende de opdracht aan de ontvanger tot de betaling van een factuur aan drukkerij Willems negatief werd geadviseerd, werd aangevochten bij de Raad van State.

De beslissing van het college van gouverneurs van 3 december 1997 waarbij het voorstel van de gouverneur van Limburg tot vernietiging van artikel 2 van het handhavingsbesluit van de gemeenteraad van Voeren in verband met "Voeren Info" van 7

oktober 1997 negatief werd geadviseerd, werd aangevochten bij de Raad van State.

De eerste beslissing werd bij de arresten 74.292 van 16 juni 1998 en 81.548 van 30 juni 1999 respectievelijk geschorst en vernietigd. De tweede beslissing werd bij de arresten 74.293 en 81.547 van 16 juni 1998 en 30 juni 1999 respectievelijk geschorst en vernietigd.

Gelet op het feit dat het college van gouverneurs verplicht is te adviseren, zal de gouverneur van Limburg eerstdaags een verzoek richten tot het college van provinciegouverneurs om dit dossier te agenderen.

Op 24 mei 2000 behandelde de gemeenteraad de betaling van de gewraakte factuur opnieuw, naar aanleiding van een uitspraak van het vrederecht van Aubel op 22 maart 2000. In zijn vonnis veroordeelde de vrederechter de gemeente bij verstek om de factuur te betalen. Het dossier is in onderzoek bij de gouverneur.

3. Rechtsgeding van de Vlaamse Gemeenschap in verband met de terugbetaling onderwijssubsidies

Bij besluiten van 7 oktober 1999 en 2 februari 2000 heeft de gouverneur van Limburg de beslissing van de gemeenteraad van Voeren van 28 mei 1999 houdende machtiging tot het handhaven van de tussenvordering tot verwijzing naar de rechtbank van eerste aanleg in Luik vernietigd en geschorst. De gouverneur verwijst naar de artikelen 2 en 10 van de bestuurswetgeving.

Op 10 april 2000 heeft de rechtbank van eerste aanleg de tussenvordering verworpen. Op 24 mei 2000 heeft de gemeenteraad van Voeren beslist hiertegen beroep aan te tekenen bij het hof van beroep in Antwerpen. Tegelijk besliste de raad tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof. Het dossier is in onderzoek bij de gouverneur.

4. Gemeenschappelijk werkgelegenheidsagentschap met Wezet (Visé)

Wat het besluit betreft van de gemeenteraad houdende goedkeuring van het principebesluit om een gemeenschappelijk werkgelegenheidsagentschap op te richten met de gemeenten Wezet (Visé), heeft de gouverneur de vernietiging voorgesteld. Ze is inmiddels in beroep gegaan bij de Raad van State tegen de beslissing van het college van provinciegouverneurs waarbij een negatief advies werd uitgebracht over dit voorstel.

De gemeenteraad van 24 mei 2000 heeft unaniem beslist om een PWA Voeren op te richten. De gouverneur heeft het dossier opgevraagd voor verder onderzoek.

5. Erfpachtrecht VZW Centre Sportif et Culturel des Fourons

De gouverneur heeft, na positief advies van het college van gouverneurs, het besluit van de gemeenteraad vernietigd op 19 januari 2000.

6. Aanstelling architecte voor een verkaveling in 's Gravenvoeren

Op advies van mijn administratie heb ik besloten niet op te treden als minister van Binnenlandse Aangelegenheden. Het dossier werd bezorgd aan de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) Limburg, waar het in onderzoek is. Eventueel zou de verkavelingsvergunning kunnen worden geweigerd.

7. Dienstregeling gemeentesecretaris

De gouverneur heeft, na positief advies van het college van gouverneurs, het besluit van de gemeenteraad vernietigd op 25 april 2000.

8. Verzoek tot de Vlaamse Milieumaatschappij om het activiteitenverslag 1998 in twee talen te bezorgen

De gouverneur heeft het gemeentebestuur meegedeeld dat het verzoek terzake in strijd is met de bestuurstaalwetgeving.

Aangezien het niet ging om een besluit met rechtsgevolgen vond de gouverneur het niet nuttig om te schorsen.

Aan de Vlaamse Milieumaatschappij werd gevraagd geen gevolg te geven aan het verzoek van het gemeentebestuur.

9. Schorsing van de benoeming van de OCMW-secretaris

De benoeming van de halftijdse OCMW-secretaris werd geschorst op basis van de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonderheid de artikelen 2 en 3.

De vraag werd gesteld of de OCMW-secretaris na de schorsing van zijn benoeming nog bepaalde handelingen kan stellen.

Bij brief van 29 maart 2000 antwoordde ik dat vanaf de kennisneming door het OCMW (en niet de raad) van het schorsingsbesluit van de gouverneur, betrokkene geen handelingen meer kan stellen als secretaris.

Na terugtrekking van de tegenkandidaat, die verklaarde afstand van geding te doen bij de Raad van State, werd betrokkene als enig overblijvende kandidaat benoemd als secretaris.

Inmiddels verneem ik dat zijn tegenkandidaat in een tussengeding bij de Raad van State de valsheid van de afstand van geding inroept. De voorzitter van de bevoegde kamer zou zijn uitspraak uitgesteld hebben.

10. Taalexamens, wervings- en bevorderingsexamens en vaste benoeming voor de betrekkingen van arbeid(st)er, ploegbaas en opsteller

De gemeenteraadsbeslissing van 8 december 1999 betreffende de vervanging van een jurylid is op het provinciaal gouvernement toegekomen op 10 december 1999. De termijn om schorsend op te treden, is verlopen op 19 januari 2000.

Het gemeenteraadsbesluit van 22 december 1999 betreffende de goedkeuring van taalexamens-, wervings- en bevorderingsexamens en vaste benoeming van arbeider(st)ers en ploegbaas werd door de gouverneur op 1 februari 2000 geschorst.

De gouverneur heeft intussen voorstellen van vernietigingsbesluit voor de functies van opsteller en ploegbaas geagendeerd voor de vergadering van 7 juni 2000 van het college van gouverneurs. Voor de arbeiders bleek uit het onderzoek van de gouverneur dat het niet nodig was om een voorstel tot vernietiging te agenderen. De termijn is inmiddels verstreken.

11. Taalgebruik bij de inning van de provinciebelasting in Voeren

Na een advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 14 december 1999 heeft de provincieontvanger een aantal aanslagbiljetten voor het dienstjaar 1999 rechtstreeks in het Frans gestuurd naar Franstalige inwoners van Voeren.

Bij brief van 24 januari 2000 heb ik aan de gouverneur en aan de provincieontvanger geschreven dat zulke handelwijze strijdig is met de taalwetgeving en dus niet in overeenstemming is met de omzendbrief-Peeters. Ongeacht de geschillen bij de Raad van State blijft de omzendbrief onverkort van kracht.

De aanslagbiljetten voor de algemene provinciebelasting voor het dienstjaar 2000 worden opnieuw verstuurd in overeenstemming met de taalwetgeving.

12. Gebruik van een valse gemeentestempel

De gouverneur werd gevraagd een onderzoek in te stellen naar het gebruik van de gemeentestempel. Zij zou hierover binnenkort een brief schrijven aan het gemeentebestuur met het verzoek voortaan alleen de correcte stempel te gebruiken.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, volg ik de dossiers in Voeren zeer goed op. Indien nodig zal ik niet nalaten dossiers aan de federale minister van Binnenlandse Zaken toe te sturen met het oog op tuchtrechtelijke vervolging.

**Vraag nr. 111
van 5 mei 2000
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Huis Stas (Asse) – Bescherming

Op 8 februari 1978 werd een voorstel gedaan om het herenhuis gelegen Markt nr. 5 in Asse, het Huis Stas genoemd, te beschermen. Het dossier werd in maart 1978 aan het bevoegde ministerie overgezonden.

Op 24 maart 1980 meldde de toenmalige minister van de Nederlandse Gemeenschap, mevrouw Rika De Backer, dat voor de bescherming als monument en landschap in Asse in aanmerking komen :

"- art. 1 wordt vastgesteld : het ontwerp van lijst van volgende voor bescherming vatbare goederen :

1° Monumenten : het voormalige notarishuis, met tuinhuisje en stallen en treurbeuk, gelegen Oude Markt, nr. 5

2° Dorpsgezicht : Markt Asse."

In 1982 wordt door de eigenaars (sinds 1978 : de Gasthuiszusters van Asse) nog vermeld dat het restauratiewerk aan het beschermde Huis Stas door de firma Verpoorten uit 2422 Wiekevorst-Heist-op-den-Berg, tot een goed einde werd gebracht.

1. Wat is er met dit restauratiedossier gebeurd ?
2. Wordt dit monument beschermd, en waarom wel of waarom niet ?

3. Dient er een nieuwe procedure inzake bescherming als monument en landschap te worden opgestart, of kan het oude dossier opnieuw worden ingediend ?
4. Kan de minister mij een gedetailleerd overzicht bezorgen van monumenten en landschappen die voor bescherming in aanmerking komen in de loop van het jaar 2000, en dit voor de provincie Vlaams-Brabant ?

Antwoord

1. Vermits de werken werden uitgevoerd aan een niet-beschermd gebouw en zonder subsidies, is er geen restauratiedossier aangelegd.
2. Eind jaren zeventig werd een beschermingsprocedure opgestart voor het Huis Stas met omgeving in Asse. Op 24 maart 1980 werd het ontwerp van bescherming door de toenmalige minister getekend. Op 6 juli 1981 volgde de onderte-

kening van een termijnverlenging voor zes maanden.

Het definitieve beschermingsbesluit werd niet door de bevoegde minister ondertekend.

3. Indien na grondig vooronderzoek zou blijken dat het pand nog steeds voor bescherming in aanmerking komt, zal op korte termijn een nieuwe beschermingsprocedure worden opgestart. In dit geval moet het dossier worden geactualiseerd.

Ik heb aan de bevoegde administratie de opdracht gegeven dit vooronderzoek onmiddellijk te starten.

4. Vlaams-Brabant

Planning van de definitief te beschermen monumenten, landschappen, stads- en dorpsgezichten voor het jaar 2000 (M = monument, D = dorpsgezicht, S = stadsgezicht, L = landschap).

Aarschot

M	Aarschot	Grote Laakweg – Pastoor Dergentlaan zonder nr : "Sluisje op de Grote Laak"
---	----------	--

Asse

M	Relegem	Poverstraat zonder nr : de ballonloods van de voormalige luchtvaartkazerne "Serge Eckstein"
D	Asse	Parklaan-Pastinakenstraat : het domein Waalborrepark
M	Asse	24 bomen binnen het Waalborrepark

Begijnendijk

M	Betekom	Pater Damiaanstraat 1 : de beltrompmolen met elektromechanische graanmaalterij, sulfermolen (cilinder) en vierkante schouw
---	---------	--

Bierbeek

M en D	Opvelp	de dorpskern met 5 monumenten en het zogenaamde Berkenhof met onmiddellijke omgeving
M en D	Bierbeek	Bevekomstraat 47 : de hoeve "Bordingenhof" met onmiddellijke omgeving
M en D	Korbeek-Lo	Bierbeekstraat 89 : het kasteel, het tuinpaviljoen, de ijskelder in domein Vijverhof, het park en de erop aansluitende beemden en bosjes
M	Bierbeek	Oude Geldenaaksebaan 32 : het Rachierhof met inbegrip van het bakhuis
M	Bierbeek	Bevekomstraat 82 : de hoeve Denonville

D Bierbeek Nieuwe Geldenaaksebaan, Oude Geldenaaksebaan, Sint-Joris-Weertstraat, Bevekomstraat : de onmiddellijke omgeving van de hoeven Rachierhof en Denonville

Geetbets

M Geetbets Dorpsstraat : de Sint-Pauluskerk met inbegrip van de kerkhofmuur
 M Geetbets Dorpsstraat 37 : de pastorie met inbegrip van de ommuring en hekpijlers
 M Geetbets Dorpsstraat 37 : de Japanse notenboom in de Pastorietuin
 D Geetbets Dorpsstraat, Dorpsstraat 37 : het kerkhof rond de Sint-Pauluskerk en de pastorietaan

Galmaarden

M en D Tollembeek de Sint-Martinuskerk met inbegrip van kerkhofmuur en het dodenhuisje

Gooik

M Leerbeek Sint-Pietersplein : de Sint-Pieterskerk met inbegrip van de bakstenen kerkhofmuur
 M Leerbeek Sint-Pietersplein 8 : de pastorie van Leerbeek met inbegrip van de tuinmuur
 M Leerbeek Sint-Pietersplein 1 : Vierkanthoeve
 D Leerbeek Edingsesteenweg, Brusselstraat, Sint-Pietersplein : de dorpskern van Leerbeek
 M Tildonk Kappelleweg : de Onze-Lieve-Vrouw-van-Troostkapel met inbegrip van de omkadering met lindebomen

Kampenhout

M Nederokkerzeel de kerkhofmuur rond de Sint-Stefanuskerk
 D Nederokkerzeel de onmiddellijke omgeving van de Sint-Stefanuskerk

Keerbergen

L Keerbergen Nachtegalendreef, Torteldreef : landschap "Het Pommelsven"

Kortenberg

M Kortenberg Leuvensesteenweg 330 : de villa Lurmann van E. Van Averbeke, met inbegrip van het toegangshek
 D Kortenberg Karterstraat, Leuvensesteenweg, Minneveldstraat : ensemble van villa's langs de Leuvensesteenweg
 D Kortenberg Leuvensesteenweg : de villa Lurmann en het ensemble van villa's langs de Leuvensesteenweg
 D Kortenberg Leuvensesteenweg : schrapping van enkele percelen

Lennik

M Gaasbeek Winkelstraat : de kerkhofmuur van de Onze-Lieve-Vrouwekerk van Gaasbeek, met inbegrip van hekken en trappen
 M Gaasbeek Donkerstraat 21 : de pastorie van Gaasbeek, met inbegrip van de tuinmuur

M	Gaasbeek	de kerkhofmuur van de Sint-Kwintenskerk
D	Gaasbeek	het kerkhof van de Sint-Kwintenskerk
Leuven		
D	Kessel-Lo	de omgeving van de abdij van Vlierbeek
M	Leuven	Naamsestraat 37 : het voormalige Sint-Annacollege en de plataan in de tuin
M	Leuven	Lei 7 ("Den Ancker"), Lei 13, Lei 15, en Lei 19
S	Leuven	Lei 3 tot en met 31
Linter		
M en D	Orsmaal-Gussenhoven	Helen-Bosstraat 30 : het Hof ten Steen Derde Reg. Lansiersstraat : de Sint-Pieterskerk, kerkhofmuur en het hekwerk, Wittekapel
Lubbeek		
D	Pellenberg	de dorpskern van Pellenberg
Oud-Heverlee		
L	Oud-Heverlee	de site "Het Zoet Water"
Vilvoorde		
S en M	Vilvoorde	Leuvensestraat 70-72 : de zogenaamde "Abtsherberge" en tuin
Zemst		
M	Eppegem	Rekelstraat 37 : de hoeve Piekaerts, met inbegrip van het bakhuis en omgeving
M	Hofstade	Tervuursesteenweg, Trianondreef : het meer met strand, de initiële bebouwing en het openluchtwembad van Hofstade-strand
M	Hofstade	Tervuursesteenweg : de hoofdingang van het Bloso-domein Hofstade

**Vraag nr. 112
van 11 mei 2000
van mevrouw ISABEL VERTRIEST**

Groene woonomgeving – Gemeentelijke initiatieven

Volgens een bevraging door Aminoal (administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer), afdeling Bos en Groen, ervaart 36 % van de Vlaamse bevolking een tekort aan groen in zijn directe woonomgeving. De ontevredenheid ligt beduidend hoger in de stedelijke gebieden. Een gebrek aan groen is voor veel mensen, vooral gezinnen met kinderen,

een reden om een huis in het buitengebied te verkiezen.

Steden en gemeenten hebben verschillende mogelijkheden om te investeren in groen in de directe woonomgeving, bijvoorbeeld via de trekkingsrechten en via projecten.

Maken de steden en gemeenten wel voldoende gebruik van deze middelen? De laatste jaren is in de steden via de SIF-projecten (Sociaal Impulsfonds) geïnvesteerd in "sociale wijken". Gaat er ook aandacht naar groenvoorzieningen?

1. Hoeveel gemeenten hebben een beroep gedaan op het Investeringsfonds om groenprojecten in de woonomgeving te realiseren ?
2. Hoeveel procent van het Investeringsfonds wordt besteed aan groenvoorziening in de woonomgeving ?
3. Hoeveel procent van het budget werd binnen de SIF-projecten toebedeeld aan groenvoorziening ?
4. Hoeveel gemeenten hebben binnen de SIF-projecten aandacht besteed aan de groenvoorziening ?
5. Maken gemeenten voldoende gebruik van deze middelen om de woonomgeving beter leefbaar te maken ?
6. Op welke manier worden deze "gemeentelijke" instrumenten voor groenvoorziening door de minister gestimuleerd ?

Antwoord

1 en 2. Het Investeringsfonds bundelt een groot deel van de subsidies voor investeringen die de Vlaamse overheid ter beschikking van de gemeenten (en provincies) stelt. Het Investeringsfonds is dus een belangrijke financieringsbron van de buitengewone uitgaven van de lokale besturen. De gemeenten (en provincies) beslissen echter volledig autonoom voor welke investeringen zij het Investeringsfonds wensen te gebruiken. Die autonomie heeft als resultaat dat de lokale besturen hun trekkingsrechten uit dit fonds in de eerste plaats gebruiken voor omvangrijke investeringswerken, voornamelijk wegen- en rioleringswerken. Daardoor vermijdt het bestuur dat dure en langlopende leningen moeten worden opgenomen voor dergelijke werken.

De trekkingsrechten uit het Investeringsfonds die aan een gemeente worden toegekend voor groenvoorziening, zeggen in se dus zeer weinig over het groenbeleid van die gemeente. Gemeenten kunnen dergelijke investeringen volledig met eigen middelen en/of leningen financieren.

In 1998 (basis: rekeningen 1998) bedroegen de gecumuleerde investeringsuitgaven voor parken en plantsoenen voor de gemeenten van het Vlaamse gewest (exclusief de 13 gemeenten die op het ogenblik van de voorliggende vraag nog

geen rekening hebben ingestuurd) 1.246.546.354 frank. De totale investeringsuitgaven in dat jaar (eigen dienstjaar en vorige jaren) bedroegen 83.202.242.887 frank. De investeringen voor groenvoorziening vertegenwoordigen in 1998 dus ongeveer 1,50 % van het totale investeringsvolume. De toegekende trekkingsrechten voor groenvoorziening bedroegen in 1998 8.383.984 frank. Dat betekent dat van de totale investeringsuitgaven voor groenvoorziening in 1998 0,67 % door trekkingsrechten uit het Investeringsfonds werd gefinancierd. Binnen het globale pakket van toegekende trekkingsrechten in 1998 vertegenwoordigen de toegekende trekkingsrechten voor groenvoorziening 0,15 %. In 1999 loopt dat aandeel op tot 0,56 %.

De gemeenten die in groenvoorzieningen en natuurbeheer hebben geïnvesteerd via trekkingsrechten uit het Investeringsfonds sinds 1992, zijn: Asse, Beernem, Beersel, Brugge, Geraardsbergen, Hamme, Hemiksem, Kortrijk, Liedekerke, Overijse, Riemst, Ronse, Tielt, Vosselaar, Wemmel en Zele.

3. We zijn in de onmogelijkheid om het percentage besteed aan groenvoorzieningen binnen de SIF-projecten aan te geven.

Aan het realiseren van de verschillende doelstellingen wordt voor de verschillende jaren het verwerven van een deel van de trekkingsrechten verbonden. Die trekkingsrechten worden aangewend voor het financieren van de verschillende initiatieven die worden genomen om de betrokken doelstelling te realiseren. Dit dient niet gespecificeerd te worden naar de verschillende deelacties. De controle van de uitgaven gebeurt via de voortgangsrapporten, waarin de verzamelstaat opgenomen is. Deze verzamelstaat geeft een inventaris van de netto-uitgaven die werden gedaan om de resultaten te halen.

4. Het Sociaal Impulsfonds werkt niet op actieniveau, wel op doelstellingsniveau.

De doelstellingen rond leefbaarheid van de woonomgeving hebben als geformuleerd resultaat meestal het herstel van de leef- en omgevingskwaliteit van de buurt en de tevredenheid van de bewoners of gebruikers over het resultaat van de uitgevoerde acties.

Om de doelstellingen te realiseren, worden een heel gamma aan ingrepen en acties uitgevoerd. Groenvoorziening is er één van. Daarnaast wordt ook de fysieke verloedering aangepakt

(leegstand, verkrotting, openbaar domein dat niet meer als dusdanig functioneert, ...), het herstel van sociaal weefsel, ...

Hieronder krijgt de Vlaamse volksvertegenwoordiger enkel het overzicht van die gemeenten welke op een expliciete manier een deelresultaat rond groenvoorziening hebben geschreven. Het actieniveau werd in het convenant 1997-1999 niet geïnventariseerd in de databank.

Voor het convenant 2000-2002 werd een nieuwe databank opgesteld en zullen wij wel in de mogelijkheid zijn een overzicht te geven tot op actieniveau.

Aalst

Een door bewoners en gebruikers ondersteunde verbetering van de woon- en leefomgeving in de wijk Hospitaal. Er wordt een wijkontwikkelingsplan opgemaakt om het geïsoleerd en homogeen karakter van de wijk Hospitaal om te buigen in een meer open wijk, met zowel buurtgerichte als stedelijke functies, een heterogene bevolkingssamenstelling en groenvoorzieningen.

Blankenberge

Drie prioritaire aandachtswijken worden op korte termijn gesaneerd door middel van heraanleg en verfraaiing van de openbare ruimtes (o.a. park aangelegd).

Dendermonde

Globale verbetering van de kwaliteit van de leef- en woonomgeving in de Serbosstraat. De leefbaarheid van de wijk is verbeterd door aanpassingen aan het park en veiligere voorzieningen voor de wijkbewoners/verbeterde integratie/verlaagde drempel.

Inventaris van noden en ontwerpplan voor aanpassingen, diverse voorstellen worden uitgevoerd (o.a. aangepaste speelvoorzieningen).

Opvolging van het gebruik van het park, tevredenheidsbevraging van bewoners.

Ham

Verfraaiing van de leefomgeving in de gemeente (onderhoud van het groen) en in het bijzonder

in de Populierenwijk (aanleg voetpaden, aanleg plantsoenen, speel- en sportpleinen).

Leuven

Het investeringsgebied "Mechelsestraat en omgeving" wordt op korte termijn gesaneerd door middel van de bestrijding van de verkrotting en leegstand, meer openbare ruimtes en groenvoorzieningen. Tevredenheidsmeting bij de bewoners over de realisaties van het investeringsprogramma.

Willebroek

Maken en uitvoeren van een wijkontwikkelingsplan voor Willebroek-Noord, dat onder meer volgende elementen bevat : heraanleg Veertplein en Appeldonkstraat, realisaties ontmoetingsplaatsen, uitbouw speelplein, aangebrachte groenvoorzieningen, optimalisering verlichting, oprichting werkgroep leefbaarheid, verkeersproblemen, ...

5. Het herstel van de leef- en omgevingskwaliteit van achtergestelde buurten en steden was één van de drie grote doelstellingen van het Sociaal Impulsfonds. Er werden dan ook heel wat initiatieven genomen om de leefbaarheid van de woonomgeving te verhogen.

De gemeenten en OCMW's beslissen echter autonoom over de prioriteiten en de acties, mits voldaan is aan de voorwaarde hieronder geformuleerd.

Op basis van een omgevingsanalyse wordt een diagnosenota opgesteld.

De lokale besturen kiezen hieruit een aantal prioriteiten. Voor die prioriteiten worden doelstellingen, jaarlijkse resultaten en indicatoren bepaald. De SIF-administratie gaat na of de doelstellingen beantwoorden aan de noden in de omgevingsanalyse en of de gekozen acties bijdragen tot het behalen van de resultaten.

6. In dit kader werden geen initiatieven genomen.

**Vraag nr. 113
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 300

van 11 mei 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 1515

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 114

van 12 mei 2000

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Woonsubsidies – Leeftijdsdiscriminatie

De Vlaamse regering nam als optie leeftijdsdiscriminatie weg te werken. Alleen voor problemen die leeftijdsgebonden zijn, kunnen leeftijden in de regelgeving worden ingeschreven.

Zo verleent het Vlaams Gewest premies voor het aanpassen van woningen aan gehandicapten en ouderen.

Volgens mijn informatie verleent het Vlaams Gewest een premie voor:

- het aanpassen van de woning als iemand 60 jaar is of ouder ;
 - een huursubsidie als men 65 jaar is of ouder;
 - een installatiepremie als men 65 jaar is of ouder.
1. Is het, in het kader van het vereenvoudigen van administratieve documenten en het vermijden van leeftijdsdiscriminatie, niet logisch dat alle Vlaamse premies bedoeld voor ouderen vanaf 60 jaar ter beschikking worden gesteld ?

Zo ja, wanneer gebeurt dit ?

Zo neen, is er dan geen sprake van leeftijdsdiscriminatie ?

2. Zijn er nog andere woonsubsidievormen gekoppeld aan een leeftijd ? Zo ja, welke ?

Antwoord

Voor een goed begrip is het noodzakelijk de premies te duiden vanuit hun maatschappelijke finaliteit en hun reglementaire context.

De huursubsidie en de installatiepremie horen conceptueel en juridisch bijeen (de rechtsbasis is het BVR van 11 december 1991 tot instelling van de individuele huursubsidie en installatiepremie). De huursubsidie als tegemoetkoming in de huurkosten en de eenmalige installatiepremie zijn bedoeld als financiële ondersteuning van de zwakkere huurders die op de huurmarkt moeilijk een kwalitatieve en betaalbare woning kunnen betrekken. In die optiek houdt de subsidiemaatregel een sociale correctie in. Door de sociale dimensie en finaliteit kan de leeftijd geenszins als een uitsluitende voorwaarde worden gehanteerd. Voor de huursubsidie en de installatiepremie is de leeftijd dan ook geen criterium om al dan niet subsidie te verstrekken. Integendeel, iedereen kan een huursubsidie krijgen, uiteraard voorzover het inkomen van de aanvrager toelaatbaar is en de aanvrager geen woning in bezit heeft. Hetzelfde geldt voor de eenmalige installatiepremie die de kosten van verhuis moet dekken.

Het subsidiestelsel houdt dan ook geen leeftijdsdiscriminatie in. Wel wordt voor de bejaarde – en voor deze regelgeving is de leeftijdsgrens op 65 bepaald – een levenslange uitkering van de huursubsidie verstrekt, terwijl dit voor de andere leeftijdsgroepen vijftien jaar is. Dit onderscheid is voor de bejaarde erg belangrijk en biedt psychologisch de zekerheid dat men op hoge leeftijd niet meer verontwaardigd moet zijn over de financiële ondersteuning van de huurkosten.

De aanpassingspremie kent een andere rationaliteit en een aparte rechtsbasis (het BVR van 18 december 1992 houdende aanpassingspremie en verbeteringspremie voor woningen). Een aanpassingspremie kan worden verstrekt aan diegene die noodzakelijkerwijs de woning moet aanpassen aan haar of zijn fysieke toestand. De individuele nood is de basis voor de subsidie. Voor de bejaarde staat dit vanzelfsprekend in nauw verband met haar of zijn leeftijd. In die optiek is voor de bejaarde de leeftijdsgrens bepaald op 60 jaar. Uiteraard geldt om evidente redenen geen leeftijdsgrens voor de gehandicapte. Ook hier houdt het stelsel geen discriminatie in : telkenmale de individuele nood tot aanpassing wordt vastgesteld, kan een aanpassingspremie worden verstrekt.

Er is geen inhoudelijke interferentie tussen beide subsidiestelsels. Voor de toepassing van beide stel-

sels heeft de verschillende invulling van het begrip "bejaarde" dan ook geen enkel discriminerend effect. Wel kan het gebruik van twee verschillende leeftijden voor de particulier als verwarrend worden ervaren. Daarom is het aangewezen om voor alle gewestelijke woonsubsidies te streven naar een maximale gelijkvormigheid. In het kader van de heroriëntatie van de particuliere subsidiestelsels die opgenomen is in het Vlaamse regeerakkoord, zal hiermee rekening worden gehouden. Dit zal overigens de vereenvoudiging van administratieve praktijk en de relatie met de particuliere begunstigde ten goede komen. Momenteel is de heroriëntatie van de huursubsidie reeds ver gevorderd en is een aanvang genomen met de heroriëntatie van het stelsel m.b.t. de verbeterings- en aanpassingspremie.

Ten slotte kan worden vermeld dat in het Vlaamse woonbeleid normaliter niet wordt uitgegaan van leeftijd als doorslaggevend criterium voor subsidiëring. Veeleer liggen de sociaal-maatschappelijke noden aan de basis van de subsidiestelsels.

**Vraag nr. 115
van 17 mei 2000
van de heer ROLAND VAN GOETHEM**

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 153

van 17 mei 2000

van de heer Roland Van Goethem

Blz. 1544

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 116
van 17 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Handelsrelaties met Oostenrijk – Diplomatieke initiatieven

Op 27 april jongstleden verklaarde minister Van Mechelen in de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme dat hij in samenwerking met de minister bevoegd voor Buitenlandse Handel het initiatief had genomen om via de Vlaamse economische vertegenwoordiger in Wenen duidelijk te maken dat er geen sprake was van een economische boycot van Oostenrijk door Vlaanderen (*Handelingen C138 van 27 april 2000, blz. 2 – red.*).

Kan de minister toelichten hoe de Vlaamse economische vertegenwoordiger daarbij te werk is gegaan ?

Antwoord

De Vlaamse economische vertegenwoordiger in Wenen heeft zich in eerste instantie – samen met zijn collega van Toerisme Vlaanderen, die in Wenen dezelfde kantoren betreft – grondig geïnformeerd over de evolutie van de handelsbetrekkingen en eventuele handelsbelemmeringen tussen Vlaanderen en Oostenrijk, middels contactname met de voornaamste Vlaamse ondernemingen met vestiging in Oostenrijk, Vlaamse exporteurs naar Oostenrijk en gerenommeerde invoerders van Vlaamse/Belgische producten.

Daarover werd uitvoerig gerapporteerd aan hun respectieve diensten in Brussel, evenals aan de Belgische ambassadeur in Wenen, die op zijn beurt verslag uitbracht aan het federale ministerie van Buitenlandse Zaken.

Vervolgens werden vertegenwoordigers van lokaal gevestigde Vlaamse bedrijven uitgenodigd voor overleg en beraadslaging over wat kon worden ondernomen om de manke communicatie met Oostenrijk te verhelpen, en duidelijk te maken dat er op geen enkele manier sprake is geweest van een handelsboycot ten aanzien van Oostenrijk.

Met hetzelfde doel voor ogen werden ook een aantal schriftelijke demarches ondernomen ten aanzien van Oostenrijkse betrokkenen, en werd gepoogd om hetzelfde bericht in de lokale pers te laten doordringen.

De vertegenwoordigers van Vlaanderen in Wenen hebben voortdurend teruggekoppeld naar de Belgische ambassadeur ter plaatse, die op grond van de rapportering terzake meerdere schriftelijke suggesties bezorgde aan het federale departement Buitenlandse Zaken, met betrekking tot te nemen initiatieven met het oog op een betere communica-

tie van de Belgische positie ten aanzien van de civiele maatschappij in Oostenrijk.

Vraag nr. 117
van 17 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Handelsrelaties met Oostenrijk – Verloren marktaandeel

In de loop van de maand april 2000 had Export Vlaanderen weet van zeven bedrijven die orders hadden gemist wegens de houding van dit land ten aanzien van Oostenrijk.

1. Kan de minister mij meedelen of er sedertdien nog gevallen zijn bekendgeraakt ?
2. Welke bedragen vertegenwoordigen de gemiste bestellingen ?
3. Heeft de regering zelf initiatieven genomen om te achterhalen of nog andere Vlaamse exportbedrijven nadelen hebben ondervonden ?
4. Is het de bedoeling bedrijven te vergoeden die kunnen aantonen dat zij door de buitenlandse politiek van de Belgische regering marktaandeel hebben verloren in Oostenrijk ?

Antwoord

1. Export Vlaanderen heeft laten weten geen bijkomende informatie te hebben over Vlaamse ondernemingen die geplaatste Oostenrijkse bestellingen zagen annuleren wegens de houding van de federale regering ten aanzien van de huidige Oostenrijkse federale regeringscoalitie.

Overigens werd van bij de aanvang door de bedrijven meer de vrees geuit voor omzetverlies in de toekomst, dan wel bericht over geannuleerde orders.

2. Het is voorlopig niet mogelijk correct in te schatten welke bedragen zouden zijn gemoeid met de annulatie van reeds geplaatste bestellingen door Oostenrijkse afnemers.

Verder is allerm minst duidelijk in welke mate de gefragmenteerde gegevens die daarover her en der opduiken, betrouwbaar zijn.

3. De Vlaamse overheid heeft de Vlaamse bedrijven niet geënquêteerd over de eventuele nade-

len die zij zouden hebben ondervonden in hun handelscontacten met Oostenrijk wegens de houding van de federale regering.

4. Het is niet de bedoeling van de Vlaamse overheid om bedrijven te vergoeden die door de buitenlandse politiek van de Belgische regering marktaandeel in Oostenrijk zouden hebben verloren, gelet op de vaststelling dat de causaliteit tussen de vertolkte standpunten van de federale regering enerzijds en verloren marktaandeel van individuele ondernemingen anderzijds, nooit sluitend aantoonbaar is.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
 VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
 EN MEDIA

Vraag nr. 119
van 11 mei 2000
van mevrouw SIMONNE JANSSENS-VANOPPEN

Bouwvergunning openbare gebouwen – Toegankelijkheidsvoorwaarde

Op 17 juli 1975 werd de wet betreffende "de toegang van personen met een handicap tot gebouwen toegankelijk voor het publiek" goedgekeurd. Toegankelijkheid van gebouwen is een belangrijk element voor de bevordering van de integratie van personen met een handicap in onze samenleving.

"Art. 1

Ten behoeve van de gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek, wordt door de bevoegde overheid slechts een bouwvergunning verleend mits die gebouwen voldoen aan de normen door de Koning vastgesteld terzake van hun toegankelijkheid voor gehandicapten.

Art. 2

Artikel 1 van deze wet is eveneens van toepassing op de gebouwen die belangrijke verbouwingen moeten ondergaan. Onder belangrijke verbouwingen moet worden verstaan, werken die de inrichting van het gebouw veranderen."

Sinds de goedkeuring van deze wet is veel gebeurd, of toch niet ?

1. Hoever staat het met de concrete toepassing na 25 jaar vigerende wetgeving in Vlaanderen ?

Werden er reeds bouwaanvragen geweigerd die niet voldeden aan de toegankelijkheidseisen ?

2. Werden er recentelijk publieke gebouwen gebouwd of verbouwd die ondanks de bestaande wetgeving niet voldoen aan de toegankelijkheidsvereisten ?
3. Welke sancties heeft de minister getroffen bij een dergelijke niet-naleving van de wet ?
4. Komt er een aanpassing van deze wetgeving aan de hedendaagse toegankelijkheidsnormen ?

Antwoord

1. Aangezien de artikelen 1 en 2 van de wet van 17 juli 1975 een expliciete en dwingende voorwaarde uitmaken tot het verlenen van een bouwvergunning voor gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek, lijdt het geen twijfel dat in de loop van de voorbije 25 jaar bouwaanvragen reeds initieel werden geweigerd wegen het niet voldoen aan de toegankelijkheidseisen.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger zal het mij evenwel niet kwalijk nemen dat de administratie geen statistische gegevens bijhoudt m.b.t. elk mogelijk aspect van het vergunningsdossier. Voor het beantwoorden van haar vraag aan de hand van cijfergegevens zou elke geweigerde aanvraag op dit punt moeten onderzocht worden.

De huidige informatisering van de ROHM-afdelingen zal in de toekomst nochtans toelaten heel wat ruimere statistische informatie te bieden (*ROHM : Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen – red.*).

2. Dergelijke gevallen zijn mij niet bekend.

Het behoort evenwel tot de taak van de dossierbehandelaar om elke dergelijke aanvraag aan de wettelijk gestelde toegankelijkheidsvoorwaarde te toetsen.

3. Ik dien hier te verwijzen naar mijn antwoord op vraag 2.
4. Mijn voorgangers hebben reeds een aantal belangrijke stappen voorwaarts gedaan.

Zo heeft de Vlaamse regering op 29 april 1997 (Belgisch Staatsblad 7.5.1997) een algemene bouwverordening inzake wegen voor voetgangersverkeer vastgesteld. Deze voorziet in een obstakelvrije loopweg met een minimale breedte.

Ook werd in het nieuwe decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een belangrijke passage ingeschreven. Artikel 100, § 4 luidt immers : "De stedenbouwkundige vergunning bedoeld in artikel 99, § 1, 1° en 6°, moet worden geweigerd wanneer niet is voldaan aan de regels betreffende toegang van personen met een verminderde beweeglijkheid tot al dan niet bebouwde onroerende goederen of delen ervan toegankelijk voor het publiek, tot installaties en wegen zoals deze bij wet of door de Vlaamse regering wordt vastgesteld."

Dit artikel geeft de decretale grondslag om de wet van 1975 en het uitvoeringsbesluit van 1977 te actualiseren.

Artikel 54, 7° van het nieuwe decreet laat bovendien toe hiervoor specifiek een gewestelijke stedenbouwkundige verordening vast te stellen.

Ik zal dan ook niet nalaten, in overleg met minister Mieke Vogels, bevoegd voor Gelijke Kansen in Vlaanderen, eerlang een gewestelijke stedenbouwkundige verordening vast te stellen.

Vraag nr. 124 van 11 mei 2000 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaamse luchtvaartindustrie – Legeraankopen

De federale regering heeft zopas de schijf 2000 van het investeringsplan op middellange termijn voor de strijdkrachten goedgekeurd. Het gaat om een bedrag van 400 miljoen euro, waarvan eenderde is bestemd voor de aankoop van nieuwe pantservoertuigen.

Een eerste dossier dat werd goedgekeurd omvat de aankoop van vier nieuwe middelgrote transportvliegtuigen, waarmee de rationalisering van de toestellen van het 21ste smaldeel van de 15de Wing uit Melsbroek wordt aangevat. Het gaat daarbij om een bedrag van 23 miljard frank.

Twee toestellen zouden in aanmerking komen: een Braziliaans, waarvan onderdelen reeds nu worden

geproduceerd door Sonaca in Gosselies, en een Duits tweemotorig vliegtuig van het type Dornier.

Wordt de Vlaamse luchtvaartindustrie bij dit aankoopprogramma betrokken? Werd dienaangaande reeds contact opgenomen met de federale regering?

Geldt dit ook voor de aankoop en levering van de pantservoertuigen van het leger?

Antwoord

Ik wil de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop wijzen dat de bevoegdheid voor legeraankopen een exclusieve federale bevoegdheid is. In geen van de door hem vermelde dossiers werd ik dan ook geconsulteerd. Of de Vlaamse luchtvaartindustrie binnen het aankoopprogramma wordt betrokken, is mij dan ook niet bekend.

Ik heb echter niet nagelaten bij de contacten die ik op geregelde ogenblikken heb met leden van de federale regering, te wijzen op het belang van verschillende aankoopcontracten voor onze industrie.

Vraag nr. 125 van 11 mei 2000 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlaamse ruimtevaartindustrie – ISS-participatie

De federale regering heeft een bedrag van 6,9 miljard uitgetrokken voor ruimtevaart, waarvan de hoofdbrok gaat naar de grote projecten van het European Space Agency (ESA), het Europees Ruimtevaartagentschap. Daarmee participeert ons land voor vijf tot zes procent in het International Space Station (ISS), het Internationaal Ruimtestation.

Toch zou de Vlaamse overheid nog meer kunnen investeren in de toepassingen zoals telecom, aardobservatie en micrograviteit.

Eigen experimenten zouden door Vlaanderen aan boord van het ISS kunnen worden geplaatst, zonder de tussenkomst van de federale overheid.

1. Werden deze mogelijkheden reeds onderzocht, waardoor de Vlaamse industrie ook inzake ruimtevaart nieuwe mogelijkheden zou krijgen?
2. Wordt gebruikgemaakt van de verbintenis van de federale regering om 60 % van de nieuwe projecten ook naar Vlaanderen te laten gaan?

Antwoord

Er moet op worden gewezen dat de bevoegdheid voor ruimtevaart bij de federale overheid ligt. Althans, dit is correct m.b.t. de internationale samenwerking met betrekking tot ruimtevaart. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger opmerkt, wordt het federale budget voor ruimtevaart volledig via internationale samenwerking besteed (naast ESA ook nog het SPOT-programma), zodat de federale overheid hier binnen haar eigen bevoegdheidspakket blijft.

Dit neemt niet weg dat de Vlaamse overheid eigen initiatieven kan nemen. Ikzelf heb mij voorgenomen om binnen het pakket financiering voor NRC's (non-recurring costs) ook een luik voor ruimtevaart op te nemen.

Tevens neem ik mij voor om aandacht te besteden aan de toepassingen van ruimtevaart, hetgeen voor de sector de grotegroeimarkt is. Zo neem ik mij voor nog dit jaar te onderzoeken of er geen gebruik kan worden gemaakt van de hogeresolutie-satellietbeelden (sinds midden vorig jaar worden deze beelden met resolutie van 1 meter geleverd) voor ruimtelijke ordening.

De suggestie dat eigen experimenten door Vlaanderen aan boord van het ISS kunnen worden geplaatst zonder tussenkomst van de federale overheid, lijkt mij dan ook niet volledig juist. Het is op basis van de bevoegdheidsverdeling onduidelijk of de federale overheid met de exploitanten van het ISS (NASA, ESA en het Japanse ruimtevaartagentschap) kan onderhandelen.

Op de twee concrete vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan ik verder het volgende antwoorden.

1. De concrete door hem gedane suggesties behoren mijns inziens tot het bevoegdheidssterrein van de federale overheid. Ik gaf aan welke andere eigen actiemiddelen, die wel ondubbelzinnig op het bevoegdheidssterrein van de Vlaamse overheid liggen, door mij worden gebruikt.
2. De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde verbintenis is mijn onbekend. Overigens zou het hier toch gaan om een verbintenis van de federale regering, waar ikzelf vanzelfsprekend geen controle kan op uitoefenen.

Ik wil tot slot wel melden dat ik de idee onderschijf om tot een gestructureerd overleg te komen tussen de gewesten en de federale overheid op dit terrein. De door de industrie geop-

perde idee om tot een onafhankelijk opererend ruimtevaartagentschap te komen, met een betrokkenheid van de gewesten, verdient zeker van nabijheid te worden onderzocht.

Ik zal hierover met de minister bevoegd binnen de federale regering, de heer Picqué, contact opnemen. Daarbij zal ik zeker de vraag naar een correcte return voor de Vlaamse industrie onderstrepen.

**Vraag nr. 126
van 11 mei 2000
van de heer JAN LAURYS**

Hemelwaterputten – Bouwverordeningen

Enerzijds werd bij besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 1999 in het Vlaamse gewest een algemene bouwverordening inzake hemelwaterputten van kracht.

Anderzijds wordt door de Vlaamse Milieumaatschappij aan de gemeenten opgelegd een bouwverordening met hetzelfde onderwerp aan te nemen, namelijk de verplichting elke nieuwe gezinswoning uit te rusten met een hemelwaterput, met hergebruik. Gemeenten die over dergelijke bouwverordening beschikken, krijgen van het Vlaams Gewest immers extra subsidies (gewestbijdrage) voor de aanleg van gescheiden rioleringsstelsels.

Het gelijktijdig bestaan binnen de juridische orde van twee bouwverordeningen inzake hemelwaterputten, houdt het risico in dat beide verordeningen elkaar tegenspreken.

1. Is het zo dat een gemeentelijke bouwverordening inzake hemelwaterputten niet strijdig mag zijn met bovenvermeld besluit van 29 juni 1999 ?
2. Is het correct dat de gemeentelijke bouwverordening strenger mag zijn dan de gewestelijke bouwverordening ?
3. Kunnen de gemeenten vrijstelling verlenen voor gebouwen in gesloten bouworde (met twee wachtgevels) of in geval van louter verbouwingen, indien uit het dossier blijkt dat de door de verordening gestelde eisen technisch niet haalbaar zijn tegen een redelijke kostprijs, terwijl dit niet opgenomen is in de gewestelijke bouwverordening ?
4. Kan een gemeente niet volstaan met een verwijzing naar de gewestelijke bouwverordening om

toch de extra subsidies van het Vlaams Gewest te kunnen genieten voor de aanleg van gescheiden riolering ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

Vooreerst wens ik op te merken dat de bouwverordening die aan de gemeenten werd opgelegd, naast het besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 1999, eveneens door de Vlaamse regering werd opgelegd en niet door de Vlaamse Milieumaatschappij.

1. Bij besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1999 werden aan de gemeentebesturen die subsidies wensen te verkrijgen voor de aanleg van rioleringen, drie bijkomende voorwaarden opgelegd. Eén van de voorwaarden is het vaststellen van de gemeentelijke bouwverordening waarbij voor (ver)nieuwbouw de installatie van een hemelwaterput met hergebruik verplicht wordt.

Het verschil met de gewestelijke bouwverordening is dat met het besluit van 23 maart 1999 de installatie via de gemeentelijke verordening voor alle woningen wordt opgelegd, en dat de gewestelijke verordening enkel over eengezinswoningen handelt.

2. De gewestelijke bouwverordening dient alleszins te worden gerespecteerd.

Indien de gemeente in haar eigen bouwverordening wenst strenger te zijn, dan kan dit wel.

3. Een gemeente kan geen bijkomende vrijstellingen in een gemeentelijke bouwverordening opnemen, aangezien dit niet opgenomen is in de gewestelijke bouwverordening.

In de gewestelijke bouwverordening wordt vrijstelling verleend voor woningen met een gevelbreedte kleiner dan 6 meter en woningen gebouwd op een perceel kleiner dan 3 are. Indien de gebouwen in gesloten bebouwing onder één van deze voorwaarden vallen, dan kunnen zij worden vrijgesteld van de verplichting tot installatie van een hemelwaterput. Kunnen zij niet binnen deze categorieën worden ondergebracht,

dan moet de gewestelijke verordening worden gerespecteerd.

Bij nieuwbouw (open of gesloten bouworde) of bij grote verbouwingswerken is het steeds technisch mogelijk de bepalingen uit de gewestelijke bouwverordening te respecteren.

4. Het subsidiebesluit van 23 maart 1999 stelt duidelijk dat de gemeenten, om in aanmerking te komen voor enige vorm van subsidiëring door het Vlaams Gewest voor de aanleg van riolerings, dienen te voldoen aan de drie genoemde voorwaarden.

Een verwijzing naar de gewestelijke verordening volstaat niet. Door de gewestelijke verordening worden immers enkel eengezinswoningen gevat, terwijl het besluit van 23 maart 1999 geldt voor alle woningen.

Er worden in principe enkel nog subsidies gegeven voor de aanleg van gescheiden riolering (75 % subsidie). Enkel wanneer de aanleg van gescheiden riolering onmogelijk of onverantwoord is, wordt de aanleg van gemengde riolering nog gesubsidieerd (50 % subsidie).

De technische beoordeling gebeurt door de ambtelijke commissie.

Vraag nr. 127
van 12 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Grensoverschrijdend stedelijk netwerk – Winkelcentrum Moeskroen

In een parlementaire vraag om uitleg eerder dit jaar werd gesteld dat de minister, in het kader van het grensoverschrijdend stedelijk netwerk, contact zou opnemen met zijn Waalse collega in verband met de vestiging van een grootschalig winkelcentrum in Moeskroen en de ruimtelijke en mobiliteitsgevolgen hiervan in Zuid-West-Vlaanderen (*Handelingen C45 van 23 december 1999, blz. 19-21 – red.*).

Ondertussen vernam ik dat het Waals Gewest reeds een bouwvergunning afleverde.

Uit een schrijven van federaal minister Jaak Gabriëls blijkt echter dat er nog geen socio-economische vergunning afgeleverd is. Ook werd inmiddels

vastgesteld dat de verkeersafwikkeling van en naar Parijs werd gewijzigd ten voordele van het nieuwe winkelcomplex.

1. Wanneer werd overleg gepleegd met de Waalse minister van Ruimtelijke Ordening en wat is het concrete resultaat hiervan ?
2. Hoe wordt het overleg gevoerd met zowel Wallonië als Frankrijk met betrekking tot de concrete invulling van het grensoverschrijdend stedelijk netwerk ?
3. Welke stappen worden gedaan indien blijkt dat er zware negatieve gevolgen Vlaanderen zijn bij de vestiging van een grootschalig winkelcentrum in Moeskroen ?

Antwoord

1. Ik heb destijds enkel geantwoord dat ik bereid was contact op te nemen met mijn Waalse collega bevoegd voor Ruimtelijke Ordening, om na te gaan in welke mate onze administraties systematisch overleg met elkaar te kunnen plegen. Tot op heden heeft dat overleg evenwel niet plaatsgehad. Het bewerkstelligen van een vlotte introductie van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening is hier uiteraard niet vreemd aan.

Inmiddels kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mededelen dat ik via mijn administratie mijn medewerking heb toegezegd aan het Benelux-overleg. Het lijkt mij aangewezen dit forum aan te wenden om de opportuniteit van dergelijke projecten te toetsen.

2. De uitwerking van het grensoverschrijdend stedelijk netwerk, zoals opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, is vandaag nog niet opgestart. Op dit ogenblik is mijn administratie wel betrokken bij overleg op het Europees niveau, onder meer in het kader van de Interregprogramma's.

Het winkelcentrum in Moeskroen is daar uiteraard niet aan bod gekomen.

3. Ik wens vandaag niet vooruit te lopen op te nemen maatregelen voor een project dat nog niet gerealiseerd is.

De mogelijke negatieve ruimtelijke effecten lijken mij vooral op het mobiliteitsvlak te liggen.

Op dat punt hebben wij met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen een duidelijk beleidskader. Eventueel zal ik dit evalueren in overleg met mijn collega bevoegd voor Mobiliteit.

Vraag nr. 131
van 18 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse Rand – Taalvoorwaarden bij erkenning en subsidiëring

Zie :
 Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 80
 van 18 mei 2000
 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
 Blz. 1504

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Vraag nr. 134
van 18 mei 2000
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse openbare instellingen – Reclame en sponsoring

Zie :
 Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking
 Vraag nr. 152
 van 18 mei 2000
 van de heer Carl Decaluwe
 blz. 1566

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
 VAN DE VLAAMSE REGERING,
 VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
 BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
 EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 71
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Internationale samenwerking – Lokale coördinatie

Door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) wordt - in de aanloop naar de komende gemeenteraadsverkiezingen - campagne gevoerd voor de aanstelling, in iedere gemeente, van een schepen van Internationale Samenwerking.

In die functie zou er een samenvoeging gebeuren van het ambt Europa, de jumelages en ontwikkelingssamenwerking.

Het initiatief moet worden toegejuicht : de aanstelling van een gemeentelijke internationale vertegenwoordiging kan ertoe bijdragen Vlaanderen nog meer, en gecoördineerder, naar buiten te doen treden.

Wordt dit initiatief door de minister-president, in zijn hoedanigheid van minister bevoegd voor Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, ondersteund ? Zo ja, op welke wijze ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking en de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Gecoördineerd antwoord

Het initiatief van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heeft niet zozeer betrekking op de inhoud van één van de "gemeentelijke buitenlandse bevoegdheden" (bijvoorbeeld Europa of ontwikkelingssamenwerking), maar op de organi-

satie ervan. Dit met het oog op een sterkere profilering.

Als minister bevoegd voor Europese Aangelegenheden vind ik dit project positief, aangezien Europa steeds nadrukkelijker op ons dagdagelijks binnenlands beleid weegt. Dit zowel uit het oogpunt van het "internationaliseren" van de gemeentelijke agenda's, als van een sterker geprofileerd buitenlands optreden van de Vlaamse gemeenten. Ook de Vlaamse overheid onderneemt acties op het vlak van de internationale samenwerking door bijvoorbeeld onze knowhow ter beschikking te stellen van de Europese landen die het moeilijker hebben.

Anderzijds ligt de beslissing rond de opportuniteit van dergelijke functie bij de gemeentebesturen zelf. Dit behoort tot de autonomie van de gemeentebesturen. Het schepenmandaat is immers een collectief mandaat, hetgeen wil zeggen dat de bestuursbevoegdheid in handen is van het college van burgemeester en schepenen. Maar rekening houdende met het pact met de gemeenten en OCMW's en het erin vervatte subsidiariteitsbeginsel, acht ik niet aangewezen om aanbevelingen te doen wat de indeling van de bevoegdheden in de colleges van burgemeester en schepenen betreft.

Uiteraard kan de VVSG als dienstverlenende organisatie de gemeentebesturen in die zin sensibiliseren, doch zonder instructies van de Vlaamse regering.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 135
van 18 april 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Zorgboerderijen – Beleid

In Limburg is in de maand maart een origineel en interessant proefproject gestart waarbij mensen met een sociale, psychische en lichamelijke handicap worden opgevangen op een zorgboerderij.

De bedoeling is dat zij daar een aantal kleinere taken op zich nemen, zoals het verzorgen van de dieren, het schoonmaken van de stallen en het planten van de gewassen. Deze werken worden geacht een therapeutische werking te hebben door de rust en het contact met de dieren.

De provincie Limburg ondersteunt het initiatief met vier miljoen frank.

1. Wat is de houding van de Vlaamse Gemeenschap tegenover dergelijke initiatieven ?
2. Ondersteunt het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap dit initiatief met knowhow ? Volgt het Vlaams Fonds deze projecten, met het oog op een mogelijke evaluatie ? Indien niet, zou het niet interessant zijn dit te doen ?
3. Heeft de minister reeds haar interesse laten blijken om bij een eventuele positieve evaluatie het project vanuit het Vlaams Fonds te subsidiëren in een reguliere werking ?

Antwoord

1. Betaalde arbeid, zelfs in een beschermde, sociaal georiënteerde omgeving, is voor heel wat mensen met een handicap een onmogelijk in te lossen verwachting.

De structurele uitsluiting van het arbeidsproces betekent tegelijk ook de uitsluiting van een aantal functies die het verrichten van arbeid met zich mee brengt, zoals bijvoorbeeld tijdsstructurering, sociale contacten, verder ontwikkelen van vaardigheden, waardering, ... In een context van een ruimere definiëring van het begrip arbeid loopt tot het einde van dit jaar bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap een "experiment arbeidszorg". Dit experiment richt zich naar de doelgroep die in de categoriale benadering van het Vlaams Fonds behoort tot de "niet-werkende" personen met een handicap.

Het primaire doel van dit experiment is het ontwikkelen van een begeleidingsmethode die tot doel heeft het "recht op arbeid" voor elk individu te realiseren.

Voor iedere individuele deelnemer aan de projecten arbeidszorg ligt de finaliteit op het vlak van arbeid zeer verschillend. Ook de ondersteuning die zij vragen om een activiteit op maat van hun mogelijkheden te vinden, is zeer verschillend. Het bestaan van een doelgroep die via de bestaande structuren (dagcentra, beschutte werkplaatsen, sociale werkplaatsen) niet het passend antwoord vindt op vraag naar bijstand inzake arbeidsgerichte activiteiten, wijst op de noodzaak om individugerichte oplossingen voor hun problemen te zoeken. Analoog met de ar-

beidsbegeleiding naar de open arbeidsmarkt is er dan ook vooral nood aan een vorm van trajectbegeleiding. De methodiek die in het kader van het experiment arbeidszorg wordt gehanteerd, wordt ook aangeduid met de term "Supported Employment", of "begeleid werken" als Vlaamse variant ervan.

De inspanningen die de Vlaamse overheid reeds doet op het vlak van aangepaste en vervangende arbeidsvormen voor mensen met arbeidshandicaps moeten volledig worden aangewend om ook mensen met geringe kansen op de arbeidsmarkt tewerk te stellen.

De specifieke voorzieningen die voor die opdracht worden gesubsidieerd, moeten hun verantwoordelijkheid terzake volledig opnemen. Het is geenszins de beleidsintentie om een nieuw circuit van beschutte arbeid te erkennen en te subsidiëren voor mensen die in deze vervangende arbeidscircuits niet aan de bak komen. Het is wel mijn bedoeling om in het kader van de verdere differentiëring van het welzijnszorgaanbod, bijvoorbeeld met het invoeren van de persoonsgebonden financiering in de gehandicaptenzorg, de organisatie van de bijstand te baseren op de toewijzing aan de gebruiker van noodzakelijke "zorgfuncties".

Het is evident dat specifieke functies inzake vervangende arbeidsmatige activiteiten in dit nieuwe zorgsysteem moeten worden opgenomen als middel bij uitstek tot sociale integratie en participatie. De essentie van een persoonsgebonden budgetsysteem is dat het niet-overdraagbaar aan de persoon wordt toegewezen, maar door de personen in het kader van een zorgtraject kan worden ingezet ter ondersteuning van de "arbeidszorgfunctie" op die plaats en in die activiteit die het best tegemoet komt aan zijn individuele noden.

2. Het Vlaams Fonds erkent en subsidieert een dertiental "experimentele projecten arbeidszorg".

Deze experimentele projecten lopen tot het einde van dit jaar en zijn gesitueerd in netwerken van reeds door het Fonds erkende voorzieningen voor "niet-werkende" personen met een handicap. Dit experiment wordt door het Vlaams Fonds geëvalueerd.

Bij het concrete project van de zorgboerderij in Limburg is het Fonds niet rechtstreeks betrokken.

De ondersteuning van de provincie Limburg richt zich ook naar projecten arbeidszorg die inspelen op een vergelijkbare problematiek die wordt vastgesteld binnen de doelgroepen van de geestelijke gezondheidszorg, het algemeen welzijnswerk, de thuislozenzorg, de opleidings- en tewerkstellingsinitiatieven. De nood aan de functie "begeleid werken" of "arbeidszorg" manifesteert zich blijkbaar bij een heterogene groep van mensen, die vaak langdurig werkloos blijven ten gevolge van een mix van psychosociale problemen.

Om een beter inzicht te krijgen in het profiel en de precieze behoeften van deze groep is recentelijk in opdracht van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een onderzoeksoverdracht toegewezen aan de onderzoeksgroep OASeS van de Ufsia, Universiteit Antwerpen (*OASeS : Onderzoeksgroep Armoede, Sociale Uitsluiting en Stad – red.*).

3. Inzake de toekomstige mogelijkheden om het concrete project "zorgboerderij" te subsidiëren in een reguliere werking, verwijs ik naar de oriëntaties van mijn beleid zoals weergegeven in 1 en 2.

**Vraag nr. 140
van 28 april 2000
van de heer FELIX STRACKX**

Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Opvangcapaciteit

In verband met de aanpak van jeugdcriminaliteit en jongeren met onaangepast gedrag doen jeugdrechtters met de regelmaat van een klok in de media hun beklag over de ontoereikende opvangcapaciteit in de bijzondere jeugdbijstand. Dit blijkt dus een oud en zeer hardnekkig probleem te zijn.

Nochtans gaf de minister reeds enkele malen te kennen hieraan iets te willen doen.

1. Met hoeveel plaatsen is de opvangcapaciteit in de bijzondere jeugdbijstand tijdens deze legislatuur reeds uitgebreid ?

Wat is het huidige aantal beschikbare opvangplaatsen in de open, halfopen en gesloten instellingen (graag aantallen per instelling)

2. Klopt het dat in de gesloten instellingen nogal wat jongeren zitten die eigenlijk in de psychiatrie thuishoren ?

Welke stappen heeft de minister reeds ondernomen om deze jongeren naar een voor hen beter geschikte opvangvorm te heroriënteren ?

Antwoord

1. *In de afdeling Bijzondere Jeugdbijstand (private voorzieningen)*

De opvangcapaciteit in de bijzondere jeugdbijstand werd in het najaar 1999 uitgebreid met 10 residentiële plaatsen, specifiek voor moeilijk begeleidbare minderjarigen.

De begroting 2000, programma "bijzondere jeugdbijstand", bevat een bijkomend krediet van circa 300 miljoen voor een verdere uitbouw en diversificatie van het hulpverleningsaanbod (ambulante en residentiële begeleiding, crisisopvang en hulp aan specifieke groepen). In het bijzonder betreffende de aanpak van de jeugd-delinquentie worden maatregelen die een alternatief bieden voor opsluiting, verder geïmplementeerd, bijvoorbeeld herstelbemiddeling, leer- en ontheemdingsprojecten, diensten aan de gemeenschap.

Op basis van de ontvangen aanvragen om erkenning en projectvoorstellen werkt de administratie momenteel een allesomvattend voorstel uit voor de concrete besteding van deze middelen tot uitbreiding van het aanbod.

In de afdeling Gemeenschapsinstellingen voor Bijzondere jeugdbijstand

De Vlaamse regering heeft in haar vergadering van 18 februari 2000 beslist haar goedkeuring te hechten aan de optie om, met het oog op het opvangen van de gevolgen van de afschaffing van artikel 53 van de wet betreffende de jeugdbescherming, een bijkomende buffercapaciteit van 10 plaatsen in te richten in de gesloten afdeling van de gemeenschapsinstelling De Kempen in Mol.

Per 1 januari 2000 bedroeg de capaciteit in de private sector bijzondere jeugdbijstand 4.904 plaatsen, waarvan 3.161 residentieel.

In de door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde gemeenschapsinstellingen voor bijzondere jeugdbijstand is volgende capaciteit beschikbaar :

- halfopen (jongens) gemeenschapsinstelling De Markt in Mol : 62 ;

- halfopen (jongens) gemeenschapsinstelling De Zande in Ruiselede : 76 ;

- gesloten (jongens) gemeenschapsinstelling De Hutten in Mol : 30 ;

- gesloten (meisjes) gemeenschapsinstelling De Zande in Beernem : 40.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat wegens verbouwwerken in Ruiselede, 12 plaatsen tijdelijk onbeschikbaar zijn.

2. De meeste jongeren in de gesloten gemeenschapsinstellingen vertonen aspecten van onaanpast en disfunctioneel gedrag en bij een aantal jongeren liggen psychiatrische stoornissen aan de basis daarvan.

Deze laatsten zouden op bepaalde momenten in hun trajectbegeleiding geholpen zijn met een verblijf in een psychiatrische eenheid van een algemeen ziekenhuis of in een psychiatrisch centrum. Noch de (federale) wetgeving, noch de materiële en personele uitrusting van de ziekenhuizen is momenteel optimaal uitgewerkt met het oog op een medische begeleiding van deze jongeren, zodat zij veelal als noodoplossing in de gemeenschapsinstellingen worden opgevangen.

In de reeds vermelde vergadering van de Vlaamse regering van 18 februari 2000 werd mij ook een mandaat gegeven om met de federale overheid overleg te plegen met het oog op het formuleren van oplossingen, onder meer voor deze problematiek.

Overigens kan ik vermelden dat de onderzoeksgroep Jeugdcriminologie van de KU Leuven op korte termijn haar conclusies zal neerleggen in een onderzoek betreffende vormen van trajectbegeleiding voor de jongeren in de gemeenschapsinstellingen. Bijzondere aandacht gaat ook daar naar de samenwerking tussen de geestelijke gezondheidszorg en deze instellingen.

Vraag nr. 142 van 4 mei 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Gehandicaptenzorg – Coördinatie VFSIPH en RIZIV

De bijstand aan gehandicapten behoort gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de Vlaamse overheid

(het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, dat de bevoegdheden overgenomen heeft van het Rijksfonds voor de Sociale Reclassering) en gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de federale sociale zekerheid, waar het Riziv (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) een belangrijke verantwoordelijkheid draagt.

1. Bestaat er tussen de twee niveaus een officiële gestructureerde vorm van overleg ?

Zo ja, op welke wijze is dit overleg georganiseerd en gestructureerd ?

Wie heeft hierbij verantwoordelijkheid ?

Zo neen, welke initiatieven werden reeds genomen om dit overleg te realiseren ?

2. De beide niveaus hanteren een lijst van hulpmiddelen voor gehandicapten die worden terugbetaald. Beide lijsten zijn evenwel niet op mekaar afgestemd.

Welke initiatieven werden terzake reeds genomen of zijn gepland met het oog op een harmonisering ?

Zijn er reeds resultaten geboekt en zo ja, welke ?

Antwoord

1. Sinds een aantal jaren is er geregeld overleg tussen het Riziv en het VFSIPH. Het initiatief daartoe ging uit van het Vlaams Fonds. Het overleg werd ad hoc georganiseerd, naar aanleiding van vastgestelde knelpunten.
2. Het Vlaams Fonds heeft een residuaire bevoegdheid ten opzichte van het Riziv. Vooral de terugbetaling van de kosten voor de aankoop van rolstoelen was voorwerp van overleg, met het oog op een betere afstemming aangaande de terugbetaling ervan. Ook de bevoegdheden inzake revalidatiecentra kwamen aan bod.

Gelet op de technologische ontwikkelingen, en mede daardoor het groeiend belang van hulpmiddelen voor de integratie van personen met een handicap, is het hulpmiddelenbeleid niet beperkt tot de bevoegdheden inzake de Ziekte- en Invaliditeitsverzekering. De Vlaamse overheid is in het kader van haar bevoegdheid inzake de bijstand aan personen bevoegd om een eigen hulpmiddelenbeleid te ontwikkelen met

het oog op het stimuleren van het zelfstandig leven van mensen met een handicap. In mijn opdracht werkt het Fonds aan een hervorming van de Vlaamse regelgeving inzake de tenlasteneming van hulpmiddelen. Nog dit jaar zal ik aan de Vlaamse regering een voorstel ter goedkeuring voorleggen.

Met het oog op het starten van een nieuwe overlegronde met het Riziv, heb ik het VFSIPH opdracht gegeven het initiatief te nemen voor een gemeenschappelijke voorbereiding van dit overleg met de instellingen bevoegd voor de uitvoering van het gehandicaptenbeleid in de andere gemeenschappen (AWIPH en Cocof) (*AWIPH : Agence Walonne pour l'Intégration des Personnes Handicapées – red*).

Er zijn nog geen resultaten geboekt, aangezien een nieuwe overlegronde met het Riziv feitelijk nog niet is opgestart.

Vraag nr. 147 van 4 mei 2000 van mevrouw SONJA BECQ

Voorzieningen bijzondere jeugdbijstand – Programmatiegetal

De Vlaamse regering besliste het algemene programmatiegetal voor de voorzieningen in de bijzondere jeugdbijstand aan te passen.

De maximaal te erkennen capaciteit voor de voorzieningen van de categorieën 1 tot 6 wordt verhoogd met 200 eenheden, tot 4.848 eenheden.

1. Op grond van welke criteria gebeurt de verdeling over de verschillende categorieën en regio's ?
2. Binnen welke tijdsspanne worden de beslissingen verwacht ?

Antwoord

Op 7 april 2000 heeft de Vlaamse regering beslist om de maximum te erkennen capaciteit voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand van de categorieën 1 tot 6, te verhogen met 200, met name van 4.468 naar 4.848 (artikel 25, § 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1994 inzake de erkenningsvoorwaarden en de subsidiënormen voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand).

Deze categorieën omvatten : 1) begeleidingstehuizen, 2) gezinstehuizen, 3) onthaal-, oriëntatie- en observatiecentra, 4) dagcentra, 5) thuisbegeleidingsdiensten en 6) diensten voor begeleid zelfstandig wonen.

Als gevolg van deze beslissing moet het ministerieel besluit van 11 maart 1999 betreffende de programmatie van de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand worden vervangen.

1. De verdeling van de maximum te erkennen capaciteit voor de voorzieningen van de bijzondere jeugdbijstand over de verschillende categorieën (residentieel/(semi)ambulant) en over de regio's (bestuurlijke arrondissementen) wordt vastgelegd in een programmatie. Deze programmatie is gebaseerd op een wetenschappelijke statistische methode.

Zonder in een technische uitleg te willen vervalten, komt de wetenschappelijke programmatie op het volgende neer.

Men vertrekt vanuit een "basiskorf indirecte behoefte-indicatoren". Deze fungeert als een soort barometer om de behoefte aan voorzieningen bijzondere jeugdbijstand in een bepaalde regio zo goed als mogelijk in te schatten. De basiskorf bestaat uit 11 indirecte behoefte-indicatoren, die door middel van statistische reductie worden teruggebracht tot vijf factoren die relevant worden bevonden om het zorgaanbod in een regio in te schatten. Deze indicatoren zijn : scholingsgraad, bestaansminimumgerechtigden, woningen zonder klein comfort, kinderen geboren in kansarme gezinnen en uitkeringsgerechtigde volledig werklozen langer dan één jaar. Daarnaast wordt er ook rekening gehouden met het aantal jongeren dat gesignaleerd is bij het parket, het aantal aanmeldingen dat gebeurt bij de comités en bij de VAC's (vertrouwensartsencentra). Uiteindelijk komt men tot twee tabellen : een tabel met "arrondissementen met relatieve overbezetting" en een tabel met "arrondissementen met relatieve onderbezetting". Deze laatste regio's komen prioritair aan bod bij het toekennen van bijkomende capaciteit. De verhouding tussen residentieel en (semi)ambulant bedraagt per regio maximum 70 % / minimum 30 %.

Momenteel ligt deze programmatie vast in een ministerieel besluit van 11 maart 1999. Dit besluit wordt thans vervangen. De bijkomende capaciteit van 200 wordt verwerkt binnen de pro-

grammatiethodiek waarop de ministeriële besluiten inzake programmatie tot nu steunen.

2. Het is mijn bedoeling om nog vóór het zomerreces het aanbod bij te sturen en aan te vullen. De programmatienormen zullen, zoals de regelgeving voorschrijft, hierbij een belangrijk selectie-criterium zijn.

Daarnaast zal ik mij bij de selectie baseren op positief discriminerende indicatoren die ik via een omzendbrief heb bekendgemaakt. Ter informatie gaat als **bijlage** de bedoelde omzendbrief van 20 april 2000.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 149
van 11 mei 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Verzorgings- en welzijnsvoorzieningen – Deeltijdse artsen

In vele wetteksten en besluiten met betrekking tot de ziekenhuisreglementering vindt men de volgende bepaling terug : "Om erkend te worden moet de dienst beschikken over x-aantal geneesheren welke voltijds en exclusief verbonden zijn aan het ziekenhuis".

Deze bepaling is niet van die aard dat wordt tegemoetgekomen aan de actuele vraag naar een betere en meer flexibele afstemming tussen gezin en arbeid. Deze bepaling laat immers niet toe dat een deeltijdse functie wordt opgenomen.

Werd deze bepaling eveneens opgenomen in de decreten en besluiten inzake de reglementering van de verzorgings- en welzijnsvoorzieningen ?

Zo ja, waarom werd er niet geopteerd voor "voltijds equivalenten" (FTE), zodat een flexibelere manier van werken ook in deze instellingen kan worden gerealiseerd ?

Antwoord

In de reglementering op de verzorgings- en welzijnsvoorzieningen is nergens de verplichting tot voltijdse tewerkstelling van artsen opgenomen.

Indien men een beroep doet op artsen, is dit doorgaans op huisartsen, die per consult worden gehonoreerd.

RVT-instellingen bijvoorbeeld moeten beschikken over "een door de inrichtende macht aangewezen geneesheer" (KB van 2 december 1982). Doel van deze bepaling was dat het medisch toezicht op bewoners gegarandeerd zou zijn, ook als deze bewoners geen beroep deden op een geneesheer van hun keuze.

De ervaring toont aan dat er een toenemende behoefte bestaat aan medische coördinatie in dergelijke voorzieningen. In de nieuwe erkenningsnormen (KB van 24 juni 1999) is daarom bepaald dat "de beheerder een coördinerend en raadgevend arts aanwijst. Deze is een huisarts, bij voorkeur met een bijkomende vorming in de gerontologie". De taken van deze arts zijn uitvoerig omschreven, maar worden niet uitgedrukt in FTE (full-time equivalent).

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 125
van 4 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Galeries hedendaagse kunst – Beurssubsidies

In 1998 heeft de vorige regering het besluit genomen om galeriën die met werk van een Vlaams hedendaags kunstenaar aan een buitenlandse beurs deelnemen, financieel te ondersteunen.

Galeriën kregen de mogelijkheid te profiteren van een algemene regeling, ofwel van een bijzondere regeling, namelijk deelname aan de meest gerenommeerde kunstbeurzen van het moment.

1. In het kader van de algemene regeling kunnen de aanvragen gedurende het ganse jaar worden ingediend.

Kan de minister respectievelijk voor 1998 en 1999 meedelen hoeveel aanvragen er zijn ingediend en voor hoeveel van de ingediende dossiers de overheidssteun is toegekend? Welk bedrag is hiervoor uitbetaald?

2. In het kader van de bijzondere regeling werd overheidssteun toegekend aan galeriën die deelnemen aan de meest gerenommeerde kunstbeurzen.

Kan de minister respectievelijk voor 1998 en 1999 meedelen welke gerenommeerde kunstbeurzen hiervoor in aanmerking kwamen?

Hoeveel aanvragen werden er ingediend?

In hoeveel dossiers werd de aanvraag goedgekeurd?

3. Galerijen kregen de mogelijkheid om voor verschillende beurzen een subsidieaanvraag te doen.

In hoeveel gevallen hebben galeriën verschillende subsidieondersteuning gekregen?

Antwoord

Om de deelname van galeriën aan internationale kunstbeurzen met een presentatie van hedendaagse beeldende kunst uit Vlaanderen te ondersteunen, werden twee subsidieregelingen ingesteld.

De *algemene regeling* is van toepassing op *alle buitenlandse kunstbeurzen*, op voorwaarde dat de galerie hieraan deelneemt met Vlaamse beeldende kunst. Afhankelijk van de appreciatie van de inzending en het belang van de kunstbeurs geadviseerd door de Beoordelingscommissie Beeldende Kunst, kan de galerie een tegemoetkoming ontvangen van minimum 30.000 frank tot maximum 90.000 frank. De subsidie kan maximum 50 % van de standhuurbelopen.

De *bijzondere regeling* is van toepassing op *de meest gerenommeerde kunstbeurzen*. Galerijen die aan een van die kunstbeurzen deelnemen met hedendaagse kunst uit Vlaanderen, kunnen zich kandidaat stellen voor een bijzondere tegemoetkoming die, afhankelijk van het getoonde percentage Vlaamse kunst, tot maximum 50 % van de standhuurbedraagt. De lijst van de beurzen die voor de bijzondere regeling in aanmerking komen, wordt jaarlijks bepaald op voorstel van de Beoordelingscommissie Beeldende Kunst. Voor de jaren 1998 en 1999 ging het om beurzen van Madrid, Bazel, Parijs, Keulen, Berlijn en Chicago.

1. Algemene regeling

Binnen deze regeling werden in **1998** drie aanvragen ingediend. Op alle aanvragen werd ingegaan.

Volgende subsidies werden toegekend : Galerie Zeno X (Antwerpen, Art Basel '97 en Art Cologne '97, 90.000 fr ; Galerie Brachot (Brussel), Berlin '97, 45.000 fr. ; Galerie In Situ (Aalst), RAI Amsterdam, 50.000 fr.

In **1999** werden acht aanvragen ingediend. Op alle aanvragen werd ingegaan.

Volgende subsidies werden toegekend : Galerie Zeno X (Antwerpen), Art Cologne '98, 56.650 fr. ; Galerie Micheline Szwajczer (Antwerpen), European Art Forum, Berlijn, 26.720 fr. ; Galerie In Situ (Aalst), Zürich '98, 60.000 fr. ; Galerie S65 (Aalst), Basel, Art Cologne en Zürich '98, 180.000 fr. ; Stella Lohaus Gallery (Antwerpen), Art Cologne '99, 90.000 fr. ; Galerie Annie Gentils (Antwerpen) , Art Jonction '99, Nice, 60.000 fr. ; Galerie Denise Van De Velde (Aalst), RAI Amsterdam '99, 60.000 fr. ; Galerie Annette De Keyser (Antwerpen), Liste (young art) Basel '99, 90.000 fr.

2. Bijzondere regeling

Binnen deze regeling werden in **1998** negen aanvragen ingediend. In de loop van het selectieproces trokken drie galeries zich terug. Op alle resterende aanvragen werd ingegaan.

Volgende subsidies werden toegekend : James Van Damme Gallery (Antwerpen), Art Chicago '98, 220.000 fr. ; Galerie Annette De Keyser (Antwerpen), Liste (young art) Basel '98, 45.777 fr. ; Galerie Xavier Hufkens (Brussel), Art Chicago '98, 293.600 fr. ; Deweer Art Gallery (Zwevegem), Art Basel '98, 185.505 fr. ; Galerie Zeno X (Antwerpen), Art Basel '98, 166.954 fr. ; Galerie Jamar (Antwerpen), Art Cologne '98 ; 130.027 fr.

In **1999** werden zeven aanvragen ingediend. In de loop van het selectieproces trok één galerie zich terug. Op alle resterende aanvragen werd ingegaan.

Volgende subsidies werden toegekend : Galerie Zeno X (Antwerpen), Art Basel '99, 217.625 fr. ; Galerie Xavier Hufkens (Brussel), Art Basel '99, 217.625 fr. ; Galerie Brachot (Brussel), Art Basel '99, 217.625 fr. ; Galerie Willy D'Huysser (Brussel), Fiac (Parijs) '99, 214.500 fr. ; Galerie S65 (Aalst), Art Forum (Berlijn) '99, 113.000 fr. ; Galerie Deweer (Zwevegem), Art Cologne '99, 217.625 fr.

3. Verschillende subsidieondersteuning

Een galerie kan per jaar slechts één subsidie toegekend krijgen binnen de bijzondere regeling kunstbeurzen. Een combinatie met subsidie(s) toege-

kend binnen de algemene regeling is echter wel mogelijk.

Zo deed Galerie Zeno X (Antwerpen) in 1998 een beroep op de bijzondere regeling ter ondersteuning van haar deelname aan Art Basel '98. Tevens werden aan de galerie twee subsidies toegekend binnen de gewone regeling, voor haar deelname aan respectievelijk Art Basel '97 en Art Cologne '97.

In 1999 deed dezelfde galerie een beroep op de bijzondere regeling ter ondersteuning van haar deelname aan Art Basel '99. Tevens werd aan de galerie een subsidie toegekend binnen de gewone regeling voor haar deelname aan Art Cologne '98.

Aan Galerie S 65, Aalst werd in 1999 binnen de bijzondere regeling de deelname aan Art Forum (Berlijn) '99 ondersteund. Binnen de algemene regeling werden drie subsidies van elk 60.000 frank toegekend, voor de deelname van de galerie aan Art Basel '98, Art Cologne '98 en Zürich '98.

De voor 2000 geldende galerieregeling werd gepubliceerd in de nieuwsbrief beeldende kunst (nr. 88) van september 1999. Een kopie van deze tekst gaat als **bijlage**.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 130 van 5 mei 2000 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer – Subsidiëring

Via een brief van de VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer vernam ik dat de werken aan het museum van de IJzertoren ook dit jaar worden voortgezet.

In deze brief wordt de steden en gemeenten om hulp gevraagd voor de financiering van deze afwerking.

Welke subsidies werden door de Vlaamse overheid aan de VZW toegekend de voorbije vijf jaar ?

Antwoord

Aan VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer werden door de administratie Cultuur, afdeling

Beeldende Kunst en Musea, geen subsidies toegekend, noch op grond van het koninklijk besluit van 22 april 1958 tot reglementering van de toekenning van toelagen aan de musea die niet van de staat afhangen, noch in het kader van het museumdecreet dat vanaf 1 september 1998 in uitvoering ging.

Aan de VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzertoren werden door de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen, afdeling Monumenten en Landschappen, de voorbije vijf jaar volgende restauratiepremies toegekend (programma 62.20 monumenten en landschappen) voor het IJzertorencomplex (in frank) :

16 maart 1996	2.558.974	lift
30 april 1996	1.709.295	verwarming
20 juni 1996	3.006.370	elektriciteit
6 september 1996	372.350	beveiliging tegen bliksem
19 november 1996	4.613.708	beveiliging perceel 2, 2C en 4
13 december 1996	3.205.766	fase 1, 2 IJzertoren en Paxpoort
22 juli 1997	407.451	beveiliging inbraak, aanpassing
7 augustus 1997	11.324.436	crypte van de oude IJzertoren
7 april 1998	688.780	fase 4.2 restauratie 17 schilderijen
2 juni 1998	1.594.734	fase 4.1 restauratie Gulden Doek
9 maart 1999	1.462.916	fase 4.3 omlijsting Gulden Doek en Kruis

De VZW kreeg daarnaast lastens het programma 62.20, monumenten en landschappen, in 1996 een subsidie van 2.000.000 frank en de daaropvolgende jaren jaarlijks een subsidie van 4.000.000 frank.

Aan de VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer werden door Toerisme Vlaanderen voor het project "cultuurtoeristisch valorisatieconcept gelijkvloerse en eerste verdieping van de IJzertoren" volgende subsidies toegekend : 17 december 1997, 19.200.000 fr. ; 31 maart 1999, 5.400.000 fr. ; 3 februari 2000, 6.149.000 fr.

Op 9 oktober 1996 bedroeg de goedgekeurde EFRO-steun : 9.717.084 fr. (*EFRO : Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling – red.*).

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 111
van 4 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

"Leren en werken" – Evaluatie

Vrouwen die al een tijdje zijn afgestudeerd en niet in het bezit zijn van een diploma hoger onderwijs, hebben minder kansen op de huidige arbeidsmarkt.

Vanuit deze premisse werd het project "Leren en werken" opgestart. Kandidaat-deelneemsters kregen de keuze uit drie studierichtingen. Het project combineerde een theoretische opleiding met praktische ervaring op de werkvloer. Deelneemsters behielden hun werkloosheidsuitkeringen en ontvingen een financiële tegemoetkoming voor de verplaatsingskosten en voor de eventuele kosten voor kinderopvang.

Vanaf september 1998 konden kansarme vrouwen in het kader van het gelijkkansenbeleid in twee Vlaamse hogescholen gratis onderwijs volgen. De impuls voor dit project "Leren en werken" kwam vanuit het departement Onderwijs. Eén hogeschool in Gent en één in Antwerpen werkten mee aan dit initiatief.

1. Werd dit project dit schooljaar herhaald in dezelfde vorm, of werd het bijgestuurd ? Waar ?
2. Hoeveel vrouwen gingen op dit aanbod in ? Wat is hun leeftijd ?
3. Welke studierichtingen kozen deze vrouwen ?

Werd er een stageplaats voor iedereen gevonden ?

Antwoord

Het project "Alternerend leren in het hoger onderwijs – één cyclus" ging in september 1998 van start

op twee plaatsen. Dit vierjarige leren-en-werken-traject mondt uit in een diploma Bedrijfskunde/Handelwetenschappen van één cyclus.

Het project is een modelproject aan de hand waarvan de mogelijkheden worden afgetast om in de toekomst het leren-en-werken voor lagergeschoolden en in samenwerking met het bedrijfsleven zinvol verder uit te bouwen. Vooraleer nieuwe groepen te laten instappen, wachten we tot de huidige groep deelnemers in Gent en Antwerpen het volledige vierjarige traject heeft doorlopen. Zoals aangekondigd naar aanleiding van de schriftelijke vraag nr. 107 van 24 maart 1999 van de Vlaamse volksvertegenwoordiger was – en is – het nog voorbarig om bij elk academiejaar voor een nieuwe groep een eerste jaar te organiseren (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 11 juni 1999, blz. 1804 – red.*).

Of en onder welke voorwaarden deze formule verder zal worden geïmplementeerd, hangt af van de uiteindelijke evaluatie van het volledige project. Immers, de combinatie studeren en bedrijfsstages is geenszins evident voor volwassen vrouwen, van wie de meesten tussen 25 en 40 jaar zijn. Zo is de gestarte groep van 36 vrouwen inmiddels geslonken tot 16 in aantal. Wie slaagt, zal in september doorstromen naar het derde jaar en kan in principe afstuderen in de zomer van 2002.

De algemene appreciatie door de deelnemers die het volledige eerste jaar volgden, was unaniem positief (leerrijk, werkloosheidsisolatie doorbroken, zinvol bezig zijn, toename zelfzekerheid). *Privé* hangen een paar knelpunten samen met het gebrek aan financiële ruimte van de meeste gezinnen. Mede daardoor ondervinden een aantal deelnemers weinig steun vanwege het thuisfront. In het licht van een aantal *organisatorische* problemen die de studentes hadden gesignaleerd, werd het projectconcept op een aantal praktische punten bijgestuurd. Zo hebben we de vergoedingen voor kinderopvang uitgebreid (eventuele uitgaven voor naschoolse kinderopvang worden aanvaard voor de deelnemers met lagereschoolkinderen) en de betalingswijze van de deelnemersvergoedingen versoepeld, waardoor de studentes vlot het bedrag op hun rekening krijgen.

Zoals gezegd, ervaren de deelnemers een hoge werkdruk : de aanpassing aan het opnieuw gaan studeren (zeker na langdurige werkloosheid of periode thuis) is groot. De combinatie van lessen (19 u), stages (19 u) en privé-engagementen valt zwaar uit. Op basis van de vergelijking van de studiebelasting bij de deelnemers (+/- 15 u stage, 19 u

les) met reguliere studenten (22 u les) besliste de stuurgroep om het stage-aandeel voor het tweede projectjaar enigszins te beperken tot een totaal van 240 uren.

**Vraag nr. 112
van 5 mei 2000
van de heer ANDRE MOREAU**

Limburgs – Statuut

In de zomer 1999 gaf de Nederlandse Taalunie aan de Vlaamse regering een negatief advies m.b.t. de aanvraag van een Europees statuut voor het Limburgs.

Naast het Fries heeft de Raad van Europa sinds 1997 ook het Nederlands Limburgs als minderheidstaal erkend (Europees statuut). Dit laatste zou zijn gebeurd zonder consultatie van de Nederlandse Taalunie.

1. Is dit al dan niet juist ?
2. Rekening houdende met die Europese erkenning van het Nederlands Limburgs (*supra*) rijst de vraag waarom de Nederlandse Taalunie negatief advies heeft gegeven m.b.t. de aanvraag van een Europees statuut voor het Limburgs.
3. Heeft de Nederlandse Taalunie geprotesteerd toen de Nederlandse regering de erkenning bij de Raad van Europa aanvroeg zonder haar te hebben geconsulteerd ?
4. Kan er van enige consequentie, of met andere woorden, kan er van een consequente daad of handeling worden gesproken, indien er ten opzichte van Nederlands Limburg een totaal andere opstelling en houding wordt aangenomen dan ten opzichte van Belgisch Limburg ?

Is het niet de morele en juridische plicht van een rechtsstaat – idem deelstaat – om het gelijkheidsprincipe te verdedigen ?

5. Wat is op dit ogenblik de stand van zaken m.b.t. de aanvraag van een Europees statuut voor de erkenning van het Limburgs ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Gecoördineerd antwoord

1. Het is inderdaad juist dat de Nederlandse overheid in 1977 het Limburgs als streektaal onder de categorie II van het Handvest voor de Streektaalen en Minderheidstalen van de Raad van Europa heeft laten erkennen, zonder daarbij de Nederlandse Taalunie te raadplegen of ze te informeren.
2. In haar schriftelijk antwoord op een vraag van de Vlaamse overheid heeft de Nederlandse Taalunie gesteld dat in de wetenschappelijke literatuur het Limburgs wordt beschouwd als een dialect van het Nederlands.

Artikel 1 van het Handvest van de Raad van Europa stelt echter uitdrukkelijk dat in het begrip "streektaalen" de dialecten van officiële talen niet zijn begrepen. Het Limburgs komt derhalve niet in aanmerking voor erkenning in het kader van dit Handvest.

De Taalunie wijst er in haar schrijven uitdrukkelijk op dat dit geen depreciatie inhoudt van het Limburgs of van andere dialecten.

3. De Nederlandse Taalunie is pas in 1999 met dit dossier geconfronteerd, toen de Vlaamse overheid advies vroeg. In oktober 1999 heeft het Comité van Ministers deze kwestie besproken. Daarbij werd enerzijds besloten dat in principe geen erkenning moest worden verleend in het kader van het artikel 1 van het Handvest, maar werd eveneens betreurd dat de Nederlandse overheid deze zaak niet in de bespreking van de Taalunie heeft ingebracht, terwijl dit in feite op grond van het artikel 4 van het Taalunieverdrag wel had moeten.

Bovendien heeft de Nederlandse minister van Binnenlandse Zaken de Vries op 24 februari 2000 als antwoord op een parlementaire vraag in de Tweede en Eerste Kamer daarover verklaard: "Terugkijkend was er veel voor te zeggen geweest wanneer het kabinet het verzoek van de provincie Limburg ter toetsing had voorgelegd aan de organen van de Nederlandse Taalunie".

4. Ik meen niet dat er van inconsequentie sprake kan zijn wanneer Vlaanderen het Limburgs niet erkent. De consequentie van een daad moet worden gezien vanuit het standpunt van de actor. De Nederlandse overheid heeft een beslissing genomen zonder met Vlaanderen te

overleggen. Het gelijkheidsprincipe in Vlaanderen is hier niet geschonden.

Bovendien is het niet onbelangrijk vast te stellen dat minister de Vries tijdens dezelfde parlementaire interpellatie meedeelde dat bij de beslissing geen inhoudelijke toetsing heeft plaatsgevonden (inzake Nedersaksische verwantschap van het Limburgs). Uitgangspunt is enkel de aanvraag geweest van de provincie Limburg, die grote waarde hechtte aan een erkenning, wat de rijksoverheid wilde honoreren.

5. Het advies van de Taalunie werd door de Vlaamse ministers van het Comité van Ministers als standpunt overgenomen en aan de Vlaamse minister-president bezorgd.

Overigens is het mij niet erg duidelijk wat degenen die het Limburgs onder het Europees Charter willen laten erkennen, voor ogen hebben. Het Handvest is vooral bedoeld om onderdrukte talen te beschermen. Het Limburgs is als zodanig geen onderdrukte taal in Vlaanderen.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 175
van 28 april 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Klasse 3-bedrijven – Gemeentelijk toezicht – NV François Bertem

Geregeld krijg ik van diverse zijden signalen dat gemeenten het niet zo nauw nemen met het toezicht op klasse 3-bedrijven, waarvan sommige toch heel wat hinder én verkeersonveiligheid veroorzaken voor de omwonenden, zeker in woonzones. Aan de hand van volgende concrete situatie wil ik over dit dossier, maar ook over de ruimere problematiek van het gemeentelijk toezicht, diverse vragen stellen.

De NV François is een klasse 3-bedrijf in de gemeente Bertem. In 1991 verkreeg het bedrijf vergunning om uit te breiden in de woonzone. Concreet werd vlak tussen, en zelfs tegen een woonhuis aan een niet-overdekte parking voor 3 tot 25 vrachtwagens aangelegd. De omwonenden ondervinden zware geluids- en trillingshinder van de vrachtwagens/koelwagens, die zowel overdag als 's

nachts, op werk-, zon- en feestdagen, af- en aanrijden. Als de vrachtwagens op de parking zijn, blijven de koelmotoren draaien.

Reeds verschillende malen werd de gemeente door de Milieu-inspectie aangemaand maatregelen te nemen om de hinder voor de buurt te verminderen. De gemeente is hierop nooit ingegaan. Van de schepen van Leefmilieu kregen de omwonenden in 1994 de suggestie om de klachten schriftelijk in te dienen. Dat gebeurde bij brief van 15 februari 1994, maar het resultaat was nihil. De brief werd zelfs nooit beantwoord. Omdat de gemeente niet antwoordde, werd de gouverneur aangeschreven. Op 8 maart 1995 antwoordt gouverneur De Witte dat het "verzoek voor onderzoek" van de omwonenden aan de bevoegde diensten is bezorgd. De omwonenden kregen echter nooit een schriftelijk antwoord met het resultaat van het onderzoek. Ze zijn dan zelf naar de griffie van de correctionele rechtbank geweest en constateerden dat het onderzoek zonder gevolg werd geklasseerd.

Het is bijna een verhaal zonder einde. Tien jaar na de feiten vernietigt de Raad van State – op 21 april 1999 – de beslissing van 16 oktober 1989 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bertem waarbij aan het bedrijf François de bouwvergunning wordt verleend voor de genoemde uitbreiding.

1. De ervaring is dat gemeenten weinig of geen toezicht uitoefenen op de klasse 3-bedrijven, die nochtans voor omwonenden erg veel lawaai- en andere milieuhinder, maar ook verkeersonveiligheid veroorzaken.

Voor de omwonenden is het niet duidelijk waar zij in dat geval nog terecht kunnen.

Hoe wordt dit probleem in deze beide aspecten verholpen ?

2. Wat is de stand van zaken in de provincie Vlaams-Brabant m.b.t. de toezichthoudende ambtenaren ? Is dat percentage lager in vergelijking met de andere provincies ?
3. Welke maatregelen heeft de minister genomen in het bovenvermelde dossier ?

Zijn de bepalingen van artikel 5.15.06 van Vlaam 2 van toepassing ?

Artikel 3.2. 1. 1. vermeldt dat "inplantingsregels" niet van rechtswege van toepassing zijn op bestaande inrichtingen. Worden de bepalingen

van artikel 5.15.06 als "inplantingsregels" beschouwd ? Welke bepalingen exact worden als "inplantingsregels" beschouwd ? Worden deze laatste dan voor het bedrijf in kwestie niet toegepast ?

Indien artikel 5.15.06 van Vlaam 2 niet afdwingbaar is en het toezicht van de gemeente onbestaande, kunnen omwonenden dan nog saneringsmaatregelen afdwingen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Gecoördineerd antwoord

In verband met het dossier NV François Bertem wil ik vooraf volgende historiek medelen.

Het dossier is bij de afdeling Milieu-inspectie van Aministratie bekend sedert de oprichting van deze dienst in 1991. Ik verwijs hiervoor naar de vraag nr. 287 van 14 oktober 1991 van de heer Janzegers in de Vlaamse Raad, waarbij de toenmalige minister voor Leefmilieu er reeds op wees dat het toezicht diende te worden uitgevoerd door de gemeente. Alhoewel bij enkele inspecties van de afdeling Milieu-inspectie in 1992 geen hinder kon worden vastgesteld, heeft het bedrijf toen toch op aanraden van de afdeling Milieu-inspectie enkele maatregelen ter bestrijding van mogelijke geluidshinder getroffen.

Verder heeft de Milieu-inspectie naar aanleiding van klachten van buurtbewoners tot driemaal toe de gemeentelijke overheid verzocht de nodige aandacht te schenken aan dit dossier. Uit de vraagstelling lijken we te kunnen opmaken dat de gemeentelijke overheid enigszins te kort schiet in haar toezicht op de naleving terzake van dit bedrijf, in de uitvoering van het arrest van de Raad van State en in haar communicatie met de omwonenden.

In 1994 heeft ook de door de klagers ingeschakelde ombudsman van de Vlaamse Gemeenschap gewezen op de verantwoordelijkheid van de gemeente en op de mogelijkheid tot klacht met burgerlijke partijstelling bij de procureur des konings. Mede in overleg met de ombudsman hebben de toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie in de jaren 1994, 1995 en 1996 een vijftiental controles uitgevoerd buiten de normale diensturen, maar bij geen enkele van deze controles kon enige geluidshinder worden vastgesteld.

Ten slotte kan nog worden gemeld dat het bedrijf in 1999 door de Milieu-inspectie werd geverbali-seerd wegens het gebruik van illegale koelmidde-len. Als gevolg van de aanmaning werden deze on-dertussen op legale wijze verwijderd.

Op de specifieke vragen kan ik het volgende mee-delen.

1. De Vlareme-reglementering deelt op basis van de potentiële hinder- en gevarenrisico's de in-richtingen in drie klassen in. Voor de in de derde klasse ingedeelde inrichtingen wordt aan-genomen dat deze, mits naleving van de algeme-ne en sectorale milieuvorwaarden opgelegd in titel II van het Vlareme, in principe zonder pro-blemen kunnen worden geëxploiteerd. Vandaar dat in die gevallen geen milieuvergunningplicht, maar enkel een meldingsplicht geldt.

Overeenkomstig artikel 58, 1° van titel I van het Vlareme wordt het toezicht op de naleving van de Vlareme-voorwaarden voor derdeklasse-in-richtingen in eerste instantie uitgeoefend door de door de gemeenten aangewezen politieagen-ten en gemeentelijke technische ambtenaren. De gewestelijke Milieu-inspectie verzekert overeenkomstig artikel 58, 2° van dezelfde titel I het hoog toezicht op deze derdeklasse-in-richtingen. Bij vaststelling van een overtreding van de Vlareme-voorwaarden kunnen deze door de toezichthoudende ambtenaren worden geverba-liseerd en kan de exploitant strafrechtelijk wor-den vervolgd.

De problematiek van het uitblijven van toezicht door de gemeenten op de ingedeelde inrichtin-gen en de vrijevelddelicten op het vlak van leef-milieu was reeds herhaaldelijk onderwerp van overleg tussen mijn kabinet en de afdeling Mi-lieu-inspectie. Het ligt dan ook in mijn bedoe-ling bij het uitvaardigen van het nieuwe "Hand-havingsdecreet" en bij de aangekondigde her-structurering van de administratieve diensten (conform mijn beleidsnota is evaluatie van de verdeling van de inspectiebevoegdheden tussen de verschillende administratieve diensten ge-pland), de nodige maatregelen te treffen om dit te verhelpen.

Verder wijs ik erop dat het toezicht op de wer-king van de gemeenten wordt uitgeoefend door de gouverneur van de provincie.

2. Wat het aantal toezichthoudende ambtenaren betreft, moet onderscheid worden gemaakt tus-sen de gemeentelijke toezichthoudende ambte-

naren en de ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie.

Wat eerstgenoemden betreft, valt op dat pro-centueel gezien in de provincie Vlaams-Brabant slechts 40 % van de gemeenten een met toe-zicht belaste ambtenaar in dienst heeft. Hierte-genover staan de andere provincies met 61 % (Antwerpen), 63 % (West-Vlaanderen), 77 % (Oost-Vlaanderen) en 88 % (Limburg). Voor de afdeling Milieu-inspectie zijn voor de 65 ge-meenten in de provincie Vlaams-Brabant 10,2 VTE (voltijdse eenheden) beschikbaar, tegen-over 13,6 in de provincie Antwerpen (70 ge-meenten), 15,1 in de provincie Oost-Vlaanderen (65 gemeenten), 13 in de provincie West-Vlaan-deren (64 gemeenten) en 8,3 in de provincie Limburg (44 gemeenten).

3. Met betrekking tot de mogelijke hinder van een parkeerruimte in open lucht voor 3 tot 25 vrachtwagens, zijn onder het hoofdstuk 5.15 van titel II van het Vlareme een aantal milieuvor-waarden opgenomen om deze hinder tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau te be-perken. Het artikel 5.15.06 van titel II van het Vlareme, dat specifieke voorwaarden bevat ter beperking van de geluidshinder, is inderdaad van toepassing op dit soort van derdeklasse-in-richtingen. Deze bepalingen zijn geen inplan-tingsregels.

Vermits het hier gaat om een in de derde klasse ingedeelde inrichting, is mijn ambt niet gevat door dit dossier. Zoals reeds gesteld in ant-woord op deelvraag 1, is het toezicht op de nale-ving van de Vlareme-voorwaarden voor derde-klasse-inrichtingen in eerste instantie een be-voegdheid toebedeeld aan de gemeenten. Voor-melde Vlareme-reglementering laat de rechten van derden onverkort.

**Vraag nr. 177
van 4 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Radon – Onderzoek en maatregelen

Radon is een natuurlijk gas dat uit de bodem op-stijgt en dat reuk-, kleur- en smaakloos is. Radon is wel radioactief.

In het algemeen verdwijnt radon snel in de atmo-sfeer eenmaal het gas het aardoppervlak heeft be-reikt. Dat is niet zo wanneer het gas via barsten doordringt in de kelder en de leefruimtes van onze

tochtvrije woningen. Dan stapelt het gas zich op en bereikt het in bepaalde gevallen verontrustend hoge concentraties, die de kans op longkanker kunnen verhogen. Daarbij is het interessant om te vermelden dat er een belangrijke synergie bestaat met roken en dit risico op longkanker dus vooral de rokers treft. In risicozones schat men dat radon verantwoordelijk is voor 2 tot 17 % van de longkankers.

Wanneer men radon inademt, blijft het slechts enkele seconden in onze luchtwegen aanwezig. De onmiddellijke nevenproducten van radon (die uit de afbraak ervan voortkomen) zijn echter radioactief maar niet gasvormig, en hebben de neiging zich vast te zetten op de fijne deeltjes in de lucht. Eenmaal deze stofdeeltjes worden ingeademd, zetten ze zich vast op de bronchiën en op de longwanden, waarna ze afbreken en de longwanden bestralen.

Binnen eenzelfde geologische zone kunnen de radonconcentraties van huis tot huis verschillen. Ze variëren ook sterk volgens regio naargelang de geologische aard van de ondergrond (graniet en schist bevatten de hoogste concentraties). Bovendien kunnen bepaalde uitzonderlijke situaties, die samenhangen met de samenstelling van de grond onder de woning (lokale geologische factoren of het resultaat van vroegere menselijke activiteiten), leiden tot verhoogde radonconcentraties. Bovendien schommelen radonconcentraties in de loop van de dag, volgens het seizoen en ook volgens de meteorologische omstandigheden. Hoe verder de bron, hoe lager de concentratie. Ten slotte kan men stellen dat het risico op hoge radonconcentraties binnenshuis afneemt naarmate de ventilatie sterker en efficiënter is.

1. Werd er reeds onderzoek verricht naar de aanwezigheid van radon in de huizen in Vlaanderen? Waar? Met welk resultaat?
2. Werden er preventieve maatregelen genomen voor bouwwerken in de regio's waar radon meer in de bodem aanwezig is?

Antwoord

Artikel 1.1.2. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid bepaalt uitdrukkelijk dat voor het Vlaams milieubeleid :

- onder "atmosfeer" niet de lucht in afgesloten ruimten wordt begrepen ;

- onder "stralingen" niet de ioniserende stralingen worden begrepen.

Ik ben met andere woorden decretaal niet bevoegd om radio-activiteitsmetingen te laten uitvoeren en om de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger te antwoorden.

De bevoegdheid op het vlak van ioniserende straling is nog steeds een federale materie, namelijk de bevoegdheid van de minister van Volksgezondheid. De bevoegde administratie is de Dienst voor Bescherming tegen Ioniserende Straling (DBIS). In opdracht van DBIS werd in het verleden reeds in meer dan 8.000 woningen in België de radonconcentratie gemeten.

Ter informatie kan ik wel vermelden dat door het WTCB (Wetenschappelijk en Technisch Centrum voor het Bouwbedrijf) in 1999 een technisch dossier werd uitgebracht, getiteld "Voorkomen en bestrijden van radon in woningen", in het kader van het Belgische Radonprogramma. In dit dossier is de geografische verdeling van de radonconcentraties in België weergegeven. De concentraties zijn in Wallonië veel hoger dan in Vlaanderen, wat te wijten is aan de geologie : de bodem bevat veel meer uraniumhoudende gesteenten dan in Vlaanderen.

Naast de geologie speelt ook het gebruik van bouwmaterialen een rol ; fosforgips behoort tot de materialen met de hoogste radon-exhalatie. De impact van bouwmaterialen is echter ondergeschikt aan de invloed van de geologie. Bij een goede ventilatie is de bijdrage van de bouwmaterialen tot de radonconcentratie in woningen gering.

De radonproblematiek is in hoofdzaak een binnenshuisprobleem. In het kader van het MIRA, dat het buitenmilieu in Vlaanderen in beeld brengt, worden de buitenluchtconcentraties bekeken. Er zijn immers bepaalde regio's waar door menselijke activiteiten verhoogde radonconcentraties kunnen worden verwacht, namelijk in de omgeving van de fosforgipsstorten en van oude radiumfabrieken (Olen). Daarom werd aan het SCK (Studiecentrum voor Kernenergie) een studieopdracht uitbesteed (lopende tot 30 juni 2001) omvattende de inventarisatie en karakterisatie van de radium-besmette zones (buitenshuis) in Vlaanderen. Bijzondere aandacht zal worden besteed aan de implicaties op het vlak van de ruimtelijke ordening.

Na de inventarisatie van de concentraties binnenshuis is men nu overgegaan tot het nemen van maatregelen. Opnieuw moet hierbij worden vermeld dat deze materie een federale bevoegdheid is.

Voor de plaatsen waar een bepaalde kritische radonconcentratie wordt bereikt, zijn er enerzijds aanbevelingen bij de bouw van nieuwe woningen en anderzijds saneringsmaatregelen bij bestaande woningen. In de praktijk zijn deze zones blijkbaar enkel in Wallonië gelegen.

Vraag nr. 182
van 5 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Totale Rioleringsplannen – Actualisering

In de beleidsnota van de minister wordt de intentie vermeld om de zuiveringszones te herzien door een opsplitsing in gebieden waar men kleinschaliger of op individuele basis moet zuiveren.

In toespraken werd door of namens de minister gepleit voor een responsabilisering van de gemeenten via een gehele of gedeeltelijke actualisering van de bestaande Totale Rioleringsplannen (TRP's) op basis van de actuele inzichten inzake riolering en zuivering.

Graag kreeg ik – gelet op de onduidelijke juridische status van de TRP's en de budgettaire gevolgen van een dergelijke herziening – van de minister een antwoord op volgende vragen.

1. Welk juridisch of administratief statuut hebben de bestaande TRP's nog in het kader van de bindende juridische Vlarem II-bepalingen inzake zuiveringszones A, B en C, waardoor de grootschalig-centralistische collectering en zuivering van de vroegere TRP-benadering werd vervangen door een beperkende omschrijving van de stedelijke agglomeraties, op basis van de direct op korte termijn aansluitbare afvalwaters binnen de bindende termijnen van de Europese richtlijn "stedelijk afvalwater" ?
2. Werd de TRP-aanpak nu al dan niet opgeheven door de omzendbrief van 16 juli 1996 van de voorganger van de minister, door de vermelding dat de omzendbrief AW 88-3 van 29 januari 1988 formeel vervangen werd door de normerende Code van Goede Praktijk voor de aanleg van rioleringen ?

Zo neen, wat is de juridisch-administratieve houding tussen TRP's enerzijds en de Vlarem II-aanpak inzake zuiveringszones anderzijds ?

3. Welke "actuele inzichten inzake riolering en zuivering" worden concreet als uitgangspunten

van de vooropgestelde actualisering gehanteerd ?

Zijn dit de Vlarem II-bepalingen inzake afkoppeling van hemelwater, opsplitsing in zuiveringszones, ... ? Zo neen, welke inzichten worden bedoeld ?

Zullen deze uitgangspunten bij decreet of via specifieke Vlarem-bepalingen vastgesteld worden, zodat ze ook afdwingbaar worden ?

Wat is de impact van deze uitgangspunten inzake beslissing tot gehele dan wel gedeeltelijke herziening ?

Worden hierbij ook uitgangspunten inzake beheer en onderhoud van riolen en collectoren vastgesteld ? Zo ja, welke ?

4. Zal de herziening van de TRP's bij decreet opgelegd worden, zodat de gemeenten gedwongen worden om ze binnen een bepaalde termijn uit te voeren en na te leven, of wordt de actualisering als leidraad aan de gemeenten bezorgd ?

Wordt er eventueel voor geopteerd om de actualisering bij uitvoeringsbesluit of bij normerende omzendbrief te regelen ? Zo ja, wat is de juridische basis hiervoor ?

Welke instantie zal toezien op de correcte omzetting en wie keurt de geactualiseerde TRP's goed ?

Welke taken en/of verantwoordelijkheden heeft Aquafin in deze operatie ?

Wat is de verhouding met de "leidraad bij het gemeentelijk rioleringsbeleid" die door de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) wordt opgesteld ?

Welk administratief-juridisch statuut hebben deze leidraden ?

Vormen deze leidraden, tezamen met de Hydro-nautstudies, geen voldoende basis voor het gemeentelijk rioleringsbeleid ?

5. Door de bepalingen van Vlarem II hebben de C-riolen – die al dan niet overeenkomstig het TRP werden aangelegd – een louter hydraulische functie gekregen inzake afvoer van (voor)gezuiverd afvalwater.

Is het in die omstandigheden nog zinvol om dergelijke bestaande of volgens het TRP nog uit te

voeren riolen, die niet langer in het agglomeratieopvangsysteem voor afvalwater fungeren, in de actualisering mee te nemen? Zo ja, hoe wordt dit in overeenstemming gebracht met de Vlarem-aanpak?

Is het niet meer zinvol om, aanvullend op de Vlaremzuiveringszoneaanpak, de uitwerking van de globale gemeentelijke waterbeheersplannen op te leggen, waarbij enerzijds de afvalwatercollectering en anderzijds de afvoer van hemelwater via C-riolen, grachten, waterlopen, ... op een geïntegreerde wijze worden behandeld?

6. Wie staat in voor de aanzienlijke budgettaire kostprijs van de herziening?

Wordt er voorzien in gewestelijke subsidiëring, of neemt het Vlaams Gewest de kosten voor de herziening op zich?

Wat is de geraamde kostprijs van de geplande actualiseringen?

7. Hoeveel van de gemeentelijke TRP's werden reeds in de Hydronautstudie door Aquafin geanalyseerd en gedigitaliseerd?

Kunnen deze Hydronautstudies – die volgens de Code van Goede Praktijk een onderdeel vormen van de gewestelijke milieudatabank – als basis voor de actualisering fungeren?

Zo neen, wat is dan de doelstelling van deze Hydronautstudies in praktijk? Zo ja, hoe zal dan aan iedere gemeente een dergelijke ondersteuning op kosten van het gewest worden gegarandeerd?

Wat is de kostprijs van de uitgevoerde en geplande Hydronautstudies tot op heden?

Werden er reeds instructies gegeven om de geplande Hydronautstudies in te passen in de vooropgestelde TRP-actualiseringen? Zo neen, waarom niet?

Antwoord

1. Via de bepalingen van titel II van het Vlarem werd in 1995 – mede ter omzetting van de Europese richtlijn stedelijk afvalwater en de wet van 26 maart 1971 ter bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging – een beleidsvisie inzake het afvalwaterbeleid in het

Vlaamse gewest juridisch onderbouwd, in uitvoering van het decreet inzake de milieuvergunning.

Uitgangspunt was enerzijds het vaststellen van de respectieve beleidstaken inzake saneringsaanpak van de bestaande lozingen van stedelijk afvalwater, en anderzijds het eenduidig vastleggen van de verantwoordelijkheid inzake naleving van de zuiveringsverplichting: hetzij de exploitant van de openbare zuiveringsinstallatie, hetzij de individuele lozer.

De bestaande gemeentelijke rioleringsplannen – al dan niet aangelegd overeenkomstig een TRP – werden daartoe ingedeeld in zuiveringszones op basis van de aansluitbaarheid op een operationele of geplande rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI).

Met deze aanpak werd tevens beoogd de gemeenten te motiveren om binnen de dwingende termijnen van de Europese richtlijn "stedelijk afvalwater" zoveel mogelijk uitvoering te geven aan de in het TRP opgenomen rioleringsplanning.

Daartoe werd enerzijds een gewestelijke subsidiëring voor de aanleg van gemeentelijke rioleringsplannen ingesteld en anderzijds de "code van goede praktijk voor de aanleg van openbare riolen en individuele voorbehandelingsinstallaties" opgesteld.

2. Voormelde code werd van toepassing bij omzendbrief van 16 juli 1996, waarin formeel werd bepaald dat de omzendbrief AW 88-3 "met betrekking tot het opstellen en actualiseren van de Totaal Rioleringsplannen (TRP) van de gemeenten – nieuwe richtlijnen – subsidiëring van rioleringswerken", van 29 januari 1988 werd opgeheven. Omzendbrief AW 88-3 hief op zijn beurt de omzendbrieven 14, 25, 20, 37 en 43 op, die voorheen als richtlijn fungeerden voor het opstellen van de TRP's.

Door deze aanpak hebben de TRP's als dusdanig momenteel geen juridische status meer.

De Code van Goede Praktijk ligt uiteraard in het verlengde van de eerdere rioleringsrichtlijnen, maar implementeert de wettelijke bepalingen zoals vastgesteld in titel II van het Vlarem.

De bestaande TRP's leverden in die zin – tezamen met de VMM-AWP-nota's en de door Aquafin uitgevoerde scenarioanalyses en inte-

grale waterzuiveringsstudies – de basis voor het afbakenen van de zuiveringsgebieden, in casu de stedelijke agglomeraties zoals bedoeld in de Europese richtlijn.

Per zuiveringsgebied werden door VMM, op basis van een grondige screening van de aanwezige verontreinigingsbronnen en de bestaande zuiveringsinfrastructuur, enerzijds het ontbreken van relevante gemeentelijke rioleringsinfrastructuur gedefinieerd (als aanzet voor de opmaak van de RIO-subsidiëringsprogramma's), en anderzijds de relevante bovengemeentelijke investeringsprojecten (als aanzet voor de Aquafin-IP's) aangegeven.

Voor elk van de zuiveringsgebieden werd een afvalwatercentralisatieschema opgesteld.

Anderzijds vervullen de bestaande TRP's, bij gebrek aan een actueler en meer geschikt document, nog steeds de functie van richtplan voor de gemeenten bij de opmaak van rioleringsplannen, evenals voor andere instanties zoals Aquafin bij de opmaak van Hydronautstudies en voor VMM bij de opmaak van gemeentelijke leidraden.

3. In het regeerakkoord is voorzien in enerzijds de verdere uitbouw van het gemeentelijk rioleringsnet – op basis van realistische gemeentelijke meerjarenrioleringsplannen – en de optimalisering van de bestaande rioleringsstelsels (afkoppeling en infiltratie van hemelwater met op termijn de realisatie van gescheiden rioleringen waar nodig) en anderzijds de verdere uitbouw van kleinschalige waterzuivering en het stimuleren van IBA's voor niet op riolering aan te sluiten woningen.

Op basis van objectieve kosten-batenanalyses dienen duidelijke criteria te worden uitgewerkt voor de afbakening van gebieden die aansluiten op collectoren en RWZI's en zones waarbinnen kleinschaliger (decentraal) of op individuele basis (IBA) dient te worden gezuiverd. Dit betekent een herziening van het systeem van afbakening in zuiveringszones en vooral van de zogenaamde C-zone.

De vooropgestelde herziening van de TRP's dient in die zin te worden begrepen. Deze moet uiteraard passen in een meer geïntegreerde visie van waterbeheer met herstel van waterlopen en grachtensystemen. Waar deze operatie ingrijpt op de Vlarembepalingen zullen uiter-

aard de nodige aanpassingen worden voorgesteld.

4. Omdat een globale herziening van alle TRP's een te grote rem zou betekenen op de verdere afwerking van de gemeentelijke rioleringen, ook in het licht van de dwingende termijnen van de Europese richtlijn "stedelijk afvalwater", wordt geopteerd voor een stapsgewijze aanpak.

Hierbij zal telkens een logisch geheel, bestaande uit minstens een volledige rioolstreng behorende bij een relevant lozingspunt of aansluitingspunt op de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur, in het licht van bovenstaande aanpak, moeten worden herzien. Deze partiële herziening is reeds deels opgenomen in het aangepast subsidiëringsbesluit voor gemeentelijke rioleringen van maart 1999, en geldt als voorwaarde voor subsidiëring voor een in het betrokken gebied gelegen aan te leggen of te renoveren riolering. Vele gemeenten interpreteren de verplichting met betrekking tot de samenstelling van het voorontwerpdossier volgens artikel 6, 9° van dit besluit reeds als een gedeeltelijke herziening van het TRP. Dit moet meer expliciet in een aangepast besluit worden beschreven.

Aquafin staat in voor het technisch nazicht van de voorontwerpen van de gemeentelijke dossiers die voor subsidie in aanmerking komen en derhalve ook voor het technisch nazicht van deze herzieningen. De bestaande ambtelijke commissie aanvaardt, eventueel na gevraagde wijzigingen, dit voorontwerp alsmede de hieraan gekoppelde herziening.

De "leidraden bij het gemeentelijk rioleringsbeleid" van VMM en de Hydronautstudies van Aquafin zijn beide nuttige instrumenten in de richting van het gestelde doel, maar geven – in hun huidige vorm – geen uitsluitel over de te volgen aanpak betreffende de begrenzing "grootschalig-kleinschalig", noch over de gedeeltelijke scheiding van het rioleringsstelsel zoals opgelegd in het subsidiëringsbesluit, noch over de meer realistische begrenzing van het rioleringsstelsel.

5. Met betrekking tot de zogenaamde C-riolen verwijs ik naar de onder punt 3 aangekondigde herziening van de afbakening in zuiveringszones en vooral van de zogenaamde C-zone.

Alleszins lijkt een puur hydraulische functietoekenning niet in overeenstemming met de alge-

meen beoogde waterkwaliteitsverbetering en de slechts zeer gedeeltelijke voorzuivering van de in C-riolen geloosde afvalwaters (meestal beperkt tot septische put voor bestaande bebouwing).

De accentverschuiving naar de zuivering van landelijke gebieden met het nastreven van directe natuurwinsten lijkt niet in strijd met de Europese richtlijn "stedelijk afvalwater".

6. Door de partiële aanpak, evenwel op een geïntegreerde wijze binnen het betrokken deelgebied, wordt de budgettaire impact voldoende gespreid in de tijd. Door de verhoogde subsidiëring wordt deels tegemoet gekomen aan de gevraagde financiële inspanning van de gemeenten. Het grote aanbod aan te subsidiëren rioleringsprojecten wijst alleszins niet op een afremming als gevolg van het gevraagde afkoppelingsonderzoek volgens art. 6, 9° van het subsidiëeringsbesluit.

Een onmiddellijke aanpak van volledig geürbaniseerde stedelijke kernen, waar de riolering vaak nagenoeg volledig en gemengd is uitgebouwd, en waar de herziening van het TRP en de scheiding van de riolering het meest zou kosten, is niet het meest prioritair, maar zal een werk van lange adem zijn. Deze kan trouwens passen in de optimalisatie van bestaande stelsels waarop de dwingende termijnen van de Europese richtlijn, zoals algemeen bekend, niet van toepassing zijn.

7. De Hydronautstudies uitgevoerd door Aquafin, staan steeds in functie van het hydraulisch ontwerp van een bovengemeentelijke infrastructuur. Uit de aard van de materie laat een beschouwing van het dynamisch effect van een fluïdum in een leidingstelsel zich niet beperken tot de afbakening van gemeentelijke infrastructuren. De grenzen van een Hydronautstudie vallen dus niet noodzakelijk samen met de grenzen van een TRP. Bovendien zijn er de gewijzigde inzichten als gevolg van de vroegere AWP III-studies, integrale waterzuiveringsstudies (IWS), scenarioanalyses en gewijzigde situaties op het vlak van ruimtelijke ordening.

Het analyseren en digitaliseren van de gemeentelijke rioleringen binnen een Hydronautstudie gebeurt dus steeds met het oog op het hydraulisch ontwerp van de bovengemeentelijke infrastructuur. Meestal is deze analyse en digitalisatie van een lagere graad van detaillering dan

wanneer dit zou gebeuren in het kader van een gemeentelijke TRP-herrekening.

Deze Hydronautstudies kunnen fungeren als basis voor de actualisering van de gemeentelijke TRP's. Zij bevatten immers voor een aanzienlijk gedeelte, steeds afhankelijk van de doelstelling waarvoor zij werden opgesteld, de noodzakelijke informatie over de fysische karakteristieken van het riolerings- en collectorennetwerk. Verder dekken zij, weerom afhankelijk van de vooropgestelde studiedoelstelling, de noodzakelijke hydraulische modellering van het rioleringsstelsel.

In het kader van de bovengemeentelijke investeringsprogramma's tot en met IP2000 werden reeds 198 Hydronautstudies uitgevoerd, voor een totale kostprijs van ongeveer 1,1 miljard frank. Per investeringsjaar wordt een budget van ongeveer 180 miljoen uitgetrokken voor nieuwe Hydronautstudies. Volgens informatie van Aquafin belooft de ruwe raming voor de totale herrekening op knooppniveau ongeveer 3,2 miljard frank (of rekening houdende met de reeds uitgevoerde Hydronautstudies nog ongeveer 2,1 miljard). Voor een gedetailleerde databank op putniveau moet hieraan nog eens ongeveer 1,5 miljard worden toegevoegd. Deze Hydronautstudies tot en met het IP2000 omvatten op dit ogenblik ongeveer 50 % van de oppervlakte van de TRP-gebieden, wat gezien het bovenvermelde zeker niet betekent dat 50 % van de gemeentelijke TRP's zouden herrekend zijn.

Een trend die zich de laatste jaren meer en meer doorzet, is dat ter gelegenheid van een Hydronaut in het kader van het investeringsprogramma van Aquafin en dus betaald door het Vlaams Gewest, de betrokken gemeente(n) op eigen kosten een uitbreiding of een verdere detaillering van deze Hydronaut laat uitvoeren in een gemeenschappelijke studie.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

Nihil

* datum van afsluiting : 19/6

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
△ 71	28.04.2000	J. Loones	<i>Internationale samenwerking – Lokale coördinatie</i>	1635
76	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviesorganen – Vergoedingen</i>	1503
80	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalvoorwaarden bij erkenning en subsidiëring</i>	1504
84	25.05.2000	F. Vermeiren	<i>Kasteel van Beaulieu (Machelen) – Restauratie (2)</i>	1504
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
287	04.05.2000	J. Geysels	<i>N13 Nijlen-Herentals – Heraanleg</i>	1505
289	05.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verkeersplateaus – "Onvoldoende regelgeving"</i>	1505
291	11.05.2000	J. Timmermans	<i>Afvoer hemelwater – Gewestwegen</i>	1506
292	11.05.2000	L. Caluwé	<i>N111 Stabroek – Heraanleg</i>	1508
293	11.05.2000	L. Caluwé	<i>Geluidsmuur Boudewijnsnelweg Borgerhout – Herstelling</i>	1508
△ 295	11.05.2000	F. Vermeiren	<i>Windturbineparken – Vergunningen</i>	1509
296	11.05.2000	J. De Roo	<i>Havenuitbouw Gent – Stand van zaken</i>	1510
297	11.05.2000	J. De Roo	<i>N44 Aalter-Maldegem – Geluidshinder</i>	1513
298	11.05.2000	J. De Roo	<i>N49 Maldegem – Geluidshinder</i>	1514
299	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Personen met verminderde mobiliteit – Projecten</i>	1514
300	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1515
301	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vlaamse statistieken – Mainstreamingsprincipe</i>	1515
302	11.05.2000	C. Decaluwe	<i>Sint-Elisabethwijk Kortrijk – Verkeersveiligheid</i>	1517
303	11.05.2000	J. Penris	<i>Decreet zeehavenbeheer – Concentratiecommissie</i>	1518
304	12.05.2000	E. Glorieux	<i>Duurzame energie – Stand van zaken</i>	1519
305	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gemeentelijke mobiliteitsplannen – Stand van zaken</i>	1520
308	17.05.2000	F. Dewinter	<i>Aanlegsteiger Steen Antwerpen – Vernieuwing</i>	1521
310	17.05.2000	S. Becq	<i>A12 Meise – Geluidshinder</i>	1521
311	17.05.2000	M. Keulen	<i>Maasdijkenplan – Onteigeningsvergoedingen</i>	1522
312	17.05.2000	J. Bex	<i>Beheerscontract NMBS – Gewestelijke aspecten</i>	1523
315	18.05.2000	F. Vermeiren	<i>N267 Hofstade – Verkeersveiligheid</i>	1527

316	18.05.2000	E. Van Vaerenbergh	<i>Gratis openbaar vervoer – Halle en Beersel</i>	1528
318	18.05.2000	C. Decaluwe	<i>Buslijn 802 Wingene-Beernem – Afbouw</i>	1528
320	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>N149 Boomsesteenweg Willebroek – Wateroverlast</i>	1529
321	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>N10 Lier-Aarschot – Heraanleg</i>	1529
322	18.05.2000	A. De Martelaer	<i>N267 Hofstade – Verkeersveiligheid</i>	1530
324	19.05.2000	D. Holemans	<i>N466 Gent-Deinze – Verkeersveiligheid (2)</i>	1530
325	19.05.2000	E. Van Vaerenbergh	<i>De Lijn Halle – Franstalige reclame</i>	1531
326	23.05.2000	J. Van Aperen	<i>E314 Gelrode-Nieuwrode – Geluidshinder</i>	1531
328	23.05.2000	E. Matthijs	<i>Erftoegangswegen – Rijbaanbreedte</i>	1532
329	23.05.2000	E. Matthijs	<i>Doortochten – "Rode rem" en "groene golf"</i>	1533
330	23.05.2000	C. Decaluwe	<i>Kruispunten N36 Bavikhove – Verkeersveiligheid</i>	1533
333	23.05.2000	J. Malcorps	<i>Mobiliteit Rupelstreek – Snelfietspad</i>	1534
334	23.05.2000	R. Van Goethem	<i>Wegennet Vilvoorde – Verbinding Woluwelaan-Schaarbeeklei</i>	1535
335	25.05.2000	J. De Roo	<i>Schipdonkkanaal – Vervuiling</i>	1536
339	29.05.2000	D. Holemans	<i>N461 Drongen-Merendree – Fiets- en voetpad</i>	1536

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

135	18.04.2000	P. Ceysens	<i>Zorgboerderijen – Beleid</i>	1636
140	28.04.2000	F. Strackx	<i>Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Opvangcapaciteit</i>	1637
142	04.05.2000	M. Dillen	<i>Gehandicaptenzorg – Coördinatie VFSIPH en RIZIV</i>	1638
144	04.05.2000	J. De Roo	<i>RVT-bedden – Gent-Eeklo</i>	1537
146	04.05.2000	M. Dillen	<i>Legionellabacterie – Preventie</i>	1538
147	04.05.2000	S. Becq	<i>Voorzieningen bijzondere jeugdbijstand – Programmatiegetal</i>	1639
148	05.05.2000	F. Vermeiren	<i>Druggebruik – Preventie</i>	1539
149	11.05.2000	P. Ceysens	<i>Verzorgings- en welzijnsvoorzieningen – Deeltijdse artsen</i>	1640
150	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Personen met verminderde mobiliteit – Projecten</i>	1541
152	12.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Chauffeurs welzijnssector – Medische keuring</i>	1542
153	17.05.2000	R. Van Goethem	<i>Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen</i>	1544
156	17.05.2000	P. Ceysens	<i>Hepatitis C – Preventie</i>	1544
157	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Kinderpsychiaters – Behoeft</i>	1546
158	17.05.2000	S. Becq	<i>Vlaams Patiëntenplatform – Subsidiëring</i>	1548
159	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Verzorgingsinstellingen – Openbaar vervoer</i>	1550
164	18.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Vaccinatiebeleid PMS/MST – Evaluatie</i>	1551

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

125	04.05.2000	M. Dillen	<i>Galeries hedendaagse kunst – Beurssubsidies</i>	1641
126	04.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Culturele samenwerking met Nederland – Grensgebiedprojecten</i>	1552
127	04.05.2000	P. Ceysens	<i>Speelgoedmuseum Mechelen – Subsidiëring</i>	1554
128	04.05.2000	D. Lootens-Stael	<i>Verenigd college GGC – Ministeriële aanwezigheid</i>	1556
130	05.05.2000	C. Van Eyken	<i>VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer – Subsidiëring</i>	1642
131	05.05.2000	A. Moreau	<i>Limburgs – Statuut</i>	1557
132	11.05.2000	D. Ramoudt	<i>Culturele centra – Spreiding</i>	1557
133	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1559
136	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Maatregelen van specifiek toezicht</i>	1560
137	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Actorenconvenants</i>	1560
138	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalweerbaarheid</i>	1560
139	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Brochure taalgebruik in sociale relaties</i>	1561
140	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Gids Welkom in Vlaanderen</i>	1561
141	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Administratief steunpunt</i>	1562
142	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Informatie buitenlanders</i>	1562
143	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalgebruik Dienst 100</i>	1563
144	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalbeleid en schoolreglement</i>	1563
145	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Naleving taalwetgeving bij gesco's</i>	1564
146	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalgebruik in het bedrijfsleven</i>	1564
147	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Nederlandstalig beheer bedrijventerreinen</i>	1565
148	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Gezins- en bejaardenhulp</i>	1565
149	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalbad anderstalige kandidaat-leerlingen</i>	1565
151	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Streekplatformen</i>	1566
152	18.05.2000	C. Decaluwe	<i>Vlaamse openbare instellingen – Reclame en sponsoring</i>	1566
155	23.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Verenigd college GGC – Ministeriële aanwezigheid (2)</i>	1566
157	29.05.2000	S. Becq	<i>Gehandicapte kinderen – Vrijtijdsbesteding</i>	1567

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

111	04.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>"Leren en werken" – Evaluatie</i>	1643
△ 112	05.05.2000	A. Moreau	<i>Limburgs – Statuut</i>	1644
114	12.05.2000	A. Van Nieuwkerke	<i>Basisonderwijs – Reaffectatie en wedertewerkstelling</i>	1567
115	12.05.2000	A. Van Nieuwkerke	<i>Volwassenenonderwijs – Europese gelijkwaardigheid</i>	1569

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

	62	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB-opleidingscentra – Openbaar vervoer</i>	1570
△	63	28.04.2000	D. Ramoudt	<i>Zonevreemde campings – Herbestemming en compensaties</i>	1571
	64	28.04.2000	J. Loones	<i>Toerisme Vlaanderen – Promotie via luchthaven Zaventem</i>	1572
	66	11.05.2000	S. Becq	<i>Buitenschoolse kinderopvang – Personeel (2)</i>	1573
	68	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1574

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

	172	25.04.2000	G. Van Baelen	<i>Legionellabacterie – Koeltorens</i>	1575
	173	25.04.2000	J. De Meyer	<i>Kleinschalige waterzuivering – Kostprijs</i>	1575
△	175	28.04.2000	A. De Martelaer	<i>Klasse 3-bedrijven – Gemeentelijk toezicht – NV François Bertem</i>	1645
	177	04.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Radon – Onderzoek en maatregelen</i>	1647
	178	04.05.2000	M. Van den Eynde	<i>Zwembaden – Vlarenormen</i>	1579
	182	05.05.2000	J. Timmermans	<i>Totale Rioleringsplannen – Actualisering</i>	1649
	183	05.05.2000	J. Timmermans	<i>RWZI's – Afvalwaterheffing</i>	1579
	184	05.05.2000	J. Timmermans	<i>RWZI's – Vrijstellingscriteria afvalwaterheffing</i>	1581
	186	05.05.2000	F. Vermeiren	<i>Gescheiden afvalophaling – Duidelijkheid</i>	1583
	188	11.05.2000	J. Timmermans	<i>Afvoer hemelwater – Gewestwegen</i>	1584
	189	11.05.2000	J. Timmermans	<i>Afvoer hemelwater – Provinciale en gemeentewegen</i>	1586
	190	11.05.2000	L. Caluwé	<i>Ambtshalve bodemsaneringen – Provincie Antwerpen</i>	1588
	191	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Adviescommissie Bosreservaten – Vergoedingen</i>	1589
	192	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1589
	193	11.05.2000	I. Vertriest	<i>Rozebroeken St.-Amandsberg – Bodemsanering</i>	1590
	194	11.05.2000	J. Timmermans	<i>Grensoverschrijdend wateroverleg – Maas en Schelde</i>	1591
	195	11.05.2000	C. Decaluwe	<i>Bosgebieden West-Vlaanderen – Overheidsaankopen</i>	1595
	196	11.05.2000	J. Laurys	<i>Hemelwaterputten – Bouwverordeningen</i>	1596
	197	11.05.2000	J. Timmermans	<i>Koelwaterlozingen – Beleid</i>	1597
	198	11.05.2000	C. Decaluwe	<i>Waterzuivering – Beleid</i>	1600
△	199	11.05.2000	F. Vermeiren	<i>Terugnameplicht verpakkingsafval – Kleinhandel</i>	1603
	200	11.05.2000	A. Moreau	<i>Motorcrosscircuit Hélécine – Gewestoverschrijdende milieuaspecten</i>	1604
	201	17.05.2000	R. Van Goethem	<i>Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen</i>	1604
	205	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Rioleringsplannen Zuid-Limburg – Coördinatie</i>	1605
	206	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Telefonische-bijstandsdiensten – Anonimiteit</i>	1605
	207	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalvoorwaarden bij erkenning en subsidiëring</i>	1606
	209	18.05.2000	C. Decaluwe	<i>Vlaamse Landmaatschappij – Vergoedingen en toelagen</i>	1606
	210	18.05.2000	C. Decaluwe	<i>OVAM – Vergoedingen en toelagen</i>	1607
	211	18.05.2000	C. Decaluwe	<i>Vlaamse Milieumaatschappij – Vergoedingen en toelagen</i>	1608

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

100	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Sociaal Impulsfonds – Kansarme vrouwen</i>	1609
102	28.04.2000	J. De Roo	<i>Socialehuursector – Kleinere woningen</i>	1611
103	28.04.2000	F. Strackx	<i>Sociale huurwoningen – Kwaliteitscontrole – Dijledal Leuven</i>	1616
104	28.04.2000	C. Decaluwe	<i>Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Implementatie audit</i>	1617
109	04.05.2000	M. Dillen	<i>Vlaamse administratie – Vakantiejobs</i>	1619
110	04.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Dossiers Voeren – Stand van zaken</i>	1620
111	05.05.2000	E. Van Vaerenbergh	<i>Huis Stas (Asse) – Bescherming</i>	1622
112	11.05.2000	I. Vertriest	<i>Groene woonomgeving – Gemeentelijke initiatieven</i>	1625
113	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1627
114	12.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Woonsubsidies – Leeftijdscriminatie</i>	1628
115	17.05.2000	R. Van Goethem	<i>Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen</i>	1629
116	17.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Handelsrelaties met Oostenrijk – Diplomatieke initiatieven</i>	1629
117	17.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Handelsrelaties met Oostenrijk – Verloren marktaandeel</i>	1630

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

119	11.05.2000	S. Janssens-Vanoppen	<i>Bouwvergunning openbare gebouwen – Toegankelijkheidsvoorwaarde</i> . . .	1630
124	11.05.2000	F. Vermeiren	<i>Vlaamse luchtvaartindustrie – Legeraankopen</i>	1631
125	11.05.2000	F. Vermeiren	<i>Vlaamse ruimtevaartindustrie – ISS-participatie</i>	1632
△ 126	11.05.2000	J. Laurys	<i>Hemelwaterputten – Bouwverordeningen</i>	1633
127	12.05.2000	C. Decaluwe	<i>Grensoverschrijdend stedelijk netwerk – Winkelcentrum Moeskroen</i> . . .	1634
131	18.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse Rand – Taalvoorwaarden bij erkenning en subsidiëring</i>	1635
134	18.05.2000	C. Decaluwe	<i>Vlaamse openbare instellingen – Reclame en sponsoring</i>	1635